Version.

Jenny Jensen

[illegible]

D. 2/11 1920. No. 4. Favole 94.

Musonius sagde at han ikke vilde stærne nogen for det lejede at sige

den. Han mente nemlig, at han hverken blev angrebet sig selv betragtede han nemlig hverken som gjort

af Stort eller Fornærmelse hvis det, handle, at han blev til Genstand for

udæsket med Skaldsord, spyttet i Ansigtet eller pryg-

let. De, sagde han, som er uvidende om, hvad der i lejede han at sige

Virkeligheden er ladderligt eller vandrende, mener

at lide en Retskrænkelse, hvis er eller anden enten

ser paa dem [selv] med barske Blikke, gir Når af ler ad dem

dem, saarer dem eller udfordrer dem ved [Bebrejdelser] giver dem et Rap

Men en [begavet] Mand lader sig ikke bringe ud af klog vis

Fatning ved alt dette, idet han anser ikke det at laa lide

le, men at gøre noget vandant for skandigt. Derfor

vil ingen begavet Mand [af den Grund] henvende sig med rund Forstand

til Omtale af Anklage og Forum, [siden] han ja nem til Anklage og Retergang

D. 16/11 1920. Nr. 8. Favole 220.

Da Belejringen af Tyrus ikke skred frem efter Alexanders Forventning, satte han for at han ikke skulde synes trægt at belejre en [og næst sammen] By, Perdicca og Craterus i Spidsen for dette Værk; selv drog han med en Styrke uden Train til Arabien. Der kom han i stor Fare takket være sin Fosterfader Lysimachus, som havde vil let ledsage ham, idet han pralede af, at han hverken var svagere eller ældre end Phoenix, der fordum først var Akilleus's Opdrager og [dernæst] hans Ledsager i Krige. Thi da man kom til en Bjergegn og [man] efter at have ladt Hestene tilbage maatte tilbagelægge Marschen, til Fods kunde Alexander [ikke nænne]

at blive liggende ved Perdiccas

for - Skyld

mindre modig eller mere affældig

senere

maatte lade Hestene blive tilb

da Natten faldt paa, ikke nænne at forlade den udmattede og trætte gamle Mand, men talte baade opmuntrende Ord og ydede ham Støtte af sit eget Legeme, saaledes at han blev skilt fra sin Hær der var rykket længere frem og maatte tilbringe Natten i Mørke, hiftig Kulde og paa ujævne Steder.

D. 30/11 1920. Nr. 9. Favole 221.

Da Cato Majors Hustrev havde født ham en Søn, hindredes han ikke af andre Hverv end offentlige i at hjælpe Moderen, naar hun badede det spæde Barn og derpaa svøbte det. Hun nærede Drengen med sin egen Mælk og holdt ogsaa ofte Slavernes Børn til sine Bryster for derved at gøre dem

skønt og Fjendernes Strejf [illegible] segne, fardige og udmattede Støttede ham med sit Legeme

bidende

deres tilkommende unge Herre

mere velvillige overfor Herrens Søn. Da Drengen begyndte at kunne forstaa noget,

underviste F. ham selv i Læsning og Skrivning

lærte Faderen ham selv at skrive, skønt han havde en dygtig og kundskabsrig Slave ved Navn Chilo, af hvem mange Drenge blev undervist. Men han vilde [ikke],

siger i et efterladt Skrift

som han selv skriftligt har efterladt, have at hans Søn skulde være en Slave. Tak skyldig for saa stor en Udelse, nemlig Lærdom.

Kundskaber

Skolemester

Lov og Ret

Derfor var han selv hans Lærer i Legemsøvelser, hans Lærepmester i Lovene og hans Fæglemester. Og han lærte ham ikke blot at kaste med Spyd, kæmpe med Paaben og ride, men ogsaa at kæmpe i Nævekamp, tvale Varme og Kulde

og komme gennem Flodernes Hvirvler ved Svömming. Han [illegible] skrev for Sönnens med egen Haand et historisk Skrift med stene Bogstaver for at han ogsaa i sin Sanders Hus kunde have de gamles kindte Grundsætninger og [skrempler] for Øje. Han tog sig lige saa meget i Sigt for at sige noget [stygt] upassende i Sönnens Nærvarelse som i de hellige Vestalinders.

svömme gennem F. Hvirvler

[illegible]

fra

Skikke

Ordenskarakter

D. 22/2 1921. Nr. 10. Lic. II Bog 103.

Der er en Ø ved Navn Melita, Dommere, som ligger adskilt fra Sicilien ved et temmelig bredt og farefuldt Har; og paa denne Ø ligger er der en By af samme Navn, hvorhen Verres aldrig kom men som allegevel har varet hans Laveri, hvor der blev forarbejdet Kvindeklæder. Ikke langt fra denne By ligger paa et Forbjerg Junos gamle Helligdom, som altid har varet saa helligt, at den ikke blot i de puniske Krige som er udkampt og har bølget frem og tilbage til Søs herom kring, men ogsaa under Sørøvernes Angreb altid er forblevet uskadt og ukrænket. Ja det er endog blevet fortalt at engang da Kong Masinissas Flaade landede ved dette Sted, tog den kongelige Guvernør nogle Elfenbenstænder af utrolig Størrelse

i tre Aar

et gammelt Junostempel

fortidige

Nutiden med dens mange Sørøvere

overleveret i Litteraturen

Admiral

bort fra Helligdommen, bragte dem med sig til Afri-
ka og gav Masinissa dem. I Begyndelsen glædede
Kongen sig over Gaven; men senere, da han hörte,
hvorfra de var (stammed), sendte han straks nogle paalide-
lige Mænd af Sled paa et femradaaret Skib, for
at de (skulde) lægge Tænderne tilbage paa deres Plads.
Derfor blev der skrevet paa dem med puniske Bogsta-
ver at Kong Masinissa havde modtaget dem uden
at ane noget men at han da han erfarede Sagens
Sammenhæng, havde iörget for, at de blev bragt
tilbage og lagt paa Plads. Der var desforuden
en stor Mængde Elfenben, mange Prydelser (Fortlærdeder) og
deriblandt (nogle) Elfenbensstatuer af Viktoria, antik-
ke Arbejder der var udfört med stor Kunstfær-
dighed. Kort sagt, alt dette har Verres [ladet] med

skal Kongen have glædet sig

skikkede

har der staaet skrevet

Viktoriabilleder af Elfenben

for ikke at dvæle ved Enkelheder

et Slag og ved et Budskab ladet fjerne og bringe bort ved Hjælp af nogle Venusslaver som han havde sendt ved i den Hensigt.

D. 7/3 1921. Nr. 11.

allerskarpsindigste

Oschines, der maaske var den skrappeste og klogeste af de Talere, som har staaet i Kog. i det atheniensiske Samfund, siger i den bekendte barske Tale, i hvilken han rettede en haard Anklage mod Timarchus for Usædelighed, at en fornem Mand i samme By, en Mand, der udmærkede sig ved Mandsmod og Høj Alder har givet, Lacedæmonerne et ædelt og glimmende udmærket Raad. Det lacedæmonske Folk siger han, overvejede hvad der vel var nyttigt og agtbart for deres store Stat.

Athenienernes Folkeforsamling

der engang blev givet Lacedæmonierne et højsindet og Raad af en af samme Stats ledende Mand, en Mand af stor Borgerdyd

ærefuldt i en Sag der var af største Betydn for Staten

Da rejser en Mand, som var berygtet for tid-
ligere at have fört et skammeligt Liv men
som var fremragende ved sin Tungefærdighed,
sig for at sige sin Mening. Det Raad han
gav blev antaget af alle og Folkets Beslut-
ning vilde være blevet taget i Overensstem- skulde tag o
melse med hans Skön. Da springer en Mand Forslag
af de fornemmes Klasse, [illegible] nogle Mand, hvem
Lacedæmonerne paa Grund af deres Alder og
Værdighed frygtede som om de var Voldgifts- æredes som
mænd og Lærere i offentlig Tugt, op og siger: Statens Tugt
„Hvilket Haab Lacedæmonere, kan der vel i
Fremtiden være om, at denne By og denne Stat
i Længden kan være i Behold og være uan- uindtagelig
gribelig, naar vi bruger den Slags Folk

hvis det af hans stillede Forslag er [illegible] ad os da ikke, beder jeg jer om, tillade at det ændres [illegible]

til Raadgivere? Hvis den omtalte Mening er billig og hæderlig, beder jeg jer om, at vi ikke maa tillade, at den samme Mening agtes ringe ved den slette Ophavsmands (Beröring), naar Talen er om den slette Ophavsmand. Og da

udvælgte

han havde sagt dette, udvælger han en Mand, der udmærkede sig frem for de andre ved Tapperhed og Retfærdighed, men som ikke var skaaret for Tungebaandet og befalede ham med alles Samtykke (Tilslutning) at gentage den ordsnilde Mands

bad

Forslag

Mening saa godt han nu kunde, for at Folkets Beslutning, uden at det tidligere Skön

den første Forslagsstiller blev omtalt

blev omtalt, kunde tages alene efter hans

Initiativ

Skön. Og derpaa blev det vedtaget saaledes som den saare, forstandige gamle Mand

havde tilraadet. Saaledes gik det til, at et godt Skön stod ved Magt og et slet Raad blev nesens forandret.

D. 26/4 1921. Nr. 12. Cic. in Verr. IV 93-94.

Maa jeg spörge? Har du ikke fra Agrigent fra Eskulapssaare hellige Tempel fjernet et den samme Publius Lupir tilhörende Mindesmærke, en meget smuk Apollonstatue, paa hvis Laar Myrons Navn var skrevet med smaa Sölvbogstaver? Da nu Verres havde gjort dette hemmeligt og da han til denne sin Forbrydelse og sit hæslige Tyveri havde anvendt nogle slette Mennesker som Vejledere og Hjælpere, kom Borgerbyen i heftigt Spör. Paa samme Tid savnede nemlig Indbyggerne i Agrigent en Gave fra Afrikanus, et hjemligt

Og nu fra s. har du ikke der fra

Navnet Myro

ganske Dommere

idet han til dette sit uguderlige Lovbrud og

Befolkningen

Sindsrevægelsen en og samme Tid

det vil kunne sige, at jeg har set en smukkere — for Resten
har jeg ikke saa megen Indsigt heri i Forhold til det me-
get jeg har set — med Undtagelse af, Dommere, at dens
Mund og Hage er lidt slidt, fordi Indbyggerne under
Bønner og Taksigelser ikke blot plejer at tilbede, men og-
saa kysse den. Skønt Jerres var i Sigrigent, sker der pludse-
ligt, i den dybe mørke Nat, en Sammenstimlen af bevæb-
nede Slaver under Timarchides Anførsel ved dette Tempel,
og der bliver foretaget et Angreb paa det.

i den Grad

Hen til dette Tempel kommer der paa en Tid, da [illegible] V. var i A., under Anførsel af T. ud paa N. en bande væbnede Slaver. Stormende og løbende Storm imod det

2

Viggo Hansen.

V.F.BECH
Lektor
HERE

III. Cl.

22-9-21

Nr. 4.

Favole 171.

22-9-21.

De gamle Grækere og Romere viste stor Omsorg og Ærefrygt for Gæstevenskab, og de havde gjort Zevs, Guders og Menneskers Fader, til Beskytter for det, idet de benævnte og kaldte ham Zevs Hospitalis. Ikke at modtage fremmede og fattige gæstevenligt regnede de for en Ugudelighed, da de var under Zevs Beskyttelse og blev sendt fra ham. Ja selve Guderne mentes undertiden at vandre hernede paa Jorden i Tiggerskikkelse og at komme til de dødeliges Boliger for at forvisse sig om disses Næstekærlighed. Derfor tilbød man af sig selv alle, der trængte til det, Herberg privat eller offentlig, som man var

betragtede ham Gæstevens Guden paakalde

at være en Synd

deres

gæstfri Udtagelse

hvad de havde Behov

nödt til. Lucanerne [fulgte] fölgende Lov: Hvis

naar Solen er ved at gaa ned

en fremmed kommer kort efter Solnedgang og vil

(logere under en eller anden Borgers Tag, men denne

ikke modtager (dette Menneske), skal den, som vægre

vægrer

de sig ved at yde en gæstfri Modtagelse, lide Straf

Mangel paa

for [den] Ugæstfrihed og den Forurettelse, der er gjort

vel mod den fremmede som mod Zevs Hospitalis.

efter

Intet Folk var efter Tacitus' Vidnesbyrd mere gæstfri

end det germanske. Ingen gjorde Forskel paa Be-

Pligten til at vise ch. angik

kendte og Ubekendte, [naar det] angik Retten til gæst-

fri Modtagelse, og det ansaas for Uret at nægte

et hvilket som helst Menneske (Adgang til sit Hus.

Enhver bevartede den fremmede med et prægtigt Maal

hvad han evnede

tid i Forhold til [den enkeltes Formaaende]. Naar man

Retterne ikke strakte til

ikke havde noget at tilberede Maaltidet af, gik den

fremmede og hans Vært vindbudde til det nærme-
ste Hus, hvor de begge [nød godt af] den samme
[Menneskærlighed] menneskekærlige Behandling.

Viggo Hansen.

Nr. 5.

Favole 172. 6-10-21

En vis Elev af Pythagoras havde
købt et Par Skt af en Skomager, noget, der
var en skor Begivenhed for Eleven, for Penge,
som han ikke havde i Øjeblikket. Efter
adskillige Dages Forløb kom han til Sko-
magerens Butik for at ville betale sin Gæld.
Da han fandt den lukket og længe bankede
paa Døren, var der en, der sagde: „Hvorfor

staar du der og spilder din Tid? Den Sko-
mager, som du söger, er blevet brandt og
begravet. Hvad der for os, som for stedse
har mistet vore kare, kan vare tungt, kan
ingenlunde vare det for dig, som ved, at
at det vil gaa saadan, at han vil födes paa-
ny." Med denne Tale drev han Spög med Pythago-
ras Elev, som troede paa Sjælevandring, det vil
sige, at Sjælene gaar over i andre Legemer. Men
vor Filosof tog med Glade de tre eller fire Dena-
rer, som Skoene kostede, med hjem, idet han
javnligt rystede dem i Haanden. Da han dernæst
indsaa, at [den] Lykken gennem denne lille Vinding
havde smilt til ham, sagde han til sig selv,
idet han misbilligede denne sin stille Glade ved

blevet baaret til Graven og brandt og dette kan vare tungt for os mister

efter Döden

ingenlunde ugerne som han skulde betale

denne uste Vinding har de tiltalt ham, siger

ikke at betale sin Gald: „Hin Skomager le-
ver for dig. Betal, hvad (du) du skylder."
Han gik altsaa tilbage til Butikken og
stak de fire Denarer ind gennem [Skodet]
Skodden, hvor der var en Revne, idet han
krævde Bod af sig selv for sin umaadelige
Begærlighed for at sætte sig i Besiddelse
af en anden Mands Ejendom.

er for dig endnu i live

Lukketøjet, et Sted, hvor han

e utilbørlige

for ikke at [sætte sig i] vænne sig til at tilegne sig

Favole 74

At sætte en Grænse for Medgang
og ikke tro altfor meget paa lykkens til-
syneladende Gunst bør være en forstandig og
navnlig en lykkelig Mands Sag.

Sejrherren Paulus Aemilius tröstede

paa den øjeblikkelige

en sindig Mand, som

fortjener sit

Efter at Q.P. som Sejrherre havde tröstet den besejrede Kong P.

Kong Persevs, efter at Persevs var blevet besej-
ret og overgav sig til Fods, og sagde i en
Tale henvendt til de omkringstaaende Romere
„I ser her et iøjnefaldende Eksempel paa
de menneskelige Kaars Omskiftelser. Jeg siger
særlig dette til jer, I unge. Derfor bør
man ikke i Medgang behandle en overmo-
digt og strengt og (ikke) tro paa den øjeblik-
kelige Lykke, da det er usikkert, hvad Afte-
nen vil bringe. Den er først en Mand,
hvis Mod hverken Lykkens Gunst henriver
ved Medbør, eller Modgang nedbryder.

Viggo Hansen.

da han vilde kaste sig for hans Fødder

idet han rettede sine Ord til

hvis Viljestyrke Lykken hverken naar den er føjelig henriver til Overmod med sin Medbør, el naar den er imod knakker

Version Nr. 6.

10-11-21

Persernes Konge, Xerxes, Folkeslagenes Radsel i tidligere Dage, begyndte end og at blive ringeagtet af sit Folk, da han havde fört den uheldige Krig i Grækenland. Derfor drager hans Feltheere Artabanus i Haab om at sætte sig i Besiddelse af Kongeværdigheden, fordi Kong [Xerxes'] Majestæt aftog fra Dag til Dag, en Aften ind [paa] Kongeborgen med syv meget stærke Sönner-Kongeborgen stod nemlig altid aaben for han[en] i Følge Venskabets Ret - og efter at han havde ladet Kongen myrde, angriber han med List hans Sönner, der efter hans Ønske stillede sig til Modværge imod ham. Og for at vare mere

fattede - Haab
en af han Hövedsm.
gaar

Ørefrygt

i Kraft af hans Vens kabsforhold til K.
stödt K. ned, söger han med List at uskadeliggöre
som stod hans Ønske i Vejen
da han tölte sig for ok vis

roligt overfor den ganske unge Artaxerxes

foregiver — siger han, at Kongen var blevet dræbt af

som var en ung Mand [den unge] saa meget tilbøjelig — Ynglingen Darius, for at han saa tidlig som

muligt kunde bemægtige sig Tronen, og raader

des tilskynder Artabanus Artaxerxes til at

hævne Mordet paa Faderen med et nyt Mord.

finder — Da man var kommet til Darius' Palads, fandt

man ham sovende, og han dræbes, som om han

da — lod som han sov. Efter at Artabanus dernæst

saa, at [der var] en af Kongens Sønner i Live ogsaa

paa hans Forbrydelse, og frygtede for en Kappestrid

om Kronen mellem Rigets mest fremragende Mænd,

Bagabazus — indvier han Bagabazus i sin Plan. Men Bagabazus

er tilfreds med Stillingen i Øjeblikket, [og] forraader det

hvorledes — hele til Artaxerxes, nemlig at hans Fader var blevet

drabt, at Broderen led Döden af falsk Mistanke, og at der endelig var truffet Forberedelser til Raghold mod ham selv. Da Artaxerxes fik dette at vide, befalede han af Frygt for Artabanus' mange Sönner, at Haren skulde stille til Parade bevabnet, for at han kunde faa at se baade hvor mange Soldater der var, og de enkeltes Færdighed i Vaabenbrug. Da nu altsaa selve Artabanus stillede bevabnet blandt de övrige, lader Kongen rom om hans Pantser [var] for kort, og [han] befaler Artabanus at bytte med ham, og idet denne afförer sig sin Pantser og var blottet, gennemborer Kongen ham med sit Svard og befaler, at ogsaa hans Sönner skulde gribes. Og saaledes havnede den udmærkede unge Mand baade Drabet paa Faderen og slog Artabanus lumske Angreb paa ham ned.

hvorledes - var blevet ombragt smededes Anslag

skal stille

den fölgende Dag

indfandt sig

er

sit

og drabes

og sikrede sig mod

Viggo Hansen

16-11-21.

Version Nr. 7.

Grammatikeren Apion, som levede i Rom paa Kejser Claudius's Tid, berettede fólgende med Aulus Gellius som Vidner.

omtrent

efter hvad vi læser

I Cirkus Maximus blev der givet en meget stor Dyrekamp for Folket. Jeg var Tilskuer. Der var mange fale Rovdyr, Dyr, som udmærkede sig ved deres Stórrelse, og alles Udseende eller Vildhed var usædvanlig. Men fremfor alle de andre Dyr vakte Lóvernes Stórrelse Beundring og en mere end alle de óvrige. Denne ene Lóve havde henledet alles Sind og Øjne paa sig, dels ved sin Krops Kraft

derved var jeg

glubende

Uhyrer

noget uset

Lumskhed

fremfor alle de andre

Opmærksomhed

og Störrelse [og] ved sin Knurren og Brölen, [dels] skrækindjagende dampe
ved Nakkens bölgende Manke. Blandt svulmende Muskler
adskillige andre blev en Konsulars Slave, der
var blevet dömt, fört ind [til [Kamp] Dyre- til at kampe med
kampen]. Denne Slave hed Androclus. Da de vilde
den omtalte Löve saa ham langt borte,
blev den pludselig staaende, som om den un-
drede sig, og dernæst rykker den lidt efter gaar
lidt roligt hen til Manden, ret som om
den vilde lare ham at kende. Saa bevæger kendte ham igen
den efter logrende Hundes Skik Halen paa
en kærtegnende Maade stryger sig op [ad trykker
Mandes Legeme og slikker Skinnebenene og blidt
Handerne paa ham, som næsten var aan- allerede
delös af Frygt, [m] [blidt] med sin Tunge. Under

det fale Dyrs Kartegn havde Androclus faa-
et Bevidstheden, som han havde mistet, tilbage,
og lidt efter lidt vender han Blikket mod
Løven for at se paa den. Og som om der
blev gjort et gensidigt Bekendtskab, saas man
Manden og Løven glade og lykønskende.

Da denne markelige Handelse vakte stor-
mende Raab hos Folket, blev Androclus til-
kaldt af Kejseren, og han blev spurgt om, hvor-
for den meget grusomme Løve havde skaanet
ham alene. Derpaa fortaller Androclus en be-
synderlig Historie: „Da min Herre som Proton-
sul sad inde med Herredømmet over Provinsen
Afrika, blev jeg der ved hans uretfærdige og dag-
lige Piskning tvunget til at flygte."

Viggo Hansen.

blodtørstigt et Vilddyrs

derpaa skulde man have set - - fulde af Glade og Jubel efter at der var [gj] sket

havde fremkaldt en mægtig Bifaldstaren

blodtørstigste

med Myndighed som Statholder styrede

Piskerlig

Version. Nr. 8.

24-11-21.

„Og for at jeg kunde vare mere sikker i mit Tilflugtsted for min Herre, som herskede over dette Land, flygtede jeg ud over den ensomme Slette og Sandórken, og det[vor] var min Plan at sóge Dóden paa en eller anden Maade, hvis jeg skulde komme til at mangle Fóden. Da kommer jeg under Middagssolens brændende og glódende Hede til en Hule, der laa langt borte og var et Skjulested, hvor jeg gaar ind og skjuler mig. Men ikke lang Tid efter kommer denne Lóve til den samme Hule lam og blodig paa den ene Pote under Stónnen og Brummen, der maatte faa en til at ynkes over Smerten og Pinen i Saaret.

der var Styrer deri
de óde Sandsletter
i den fortærende Middagssols Glód
afsides Hule, som eg hede
hvormed den jamrede over den ulidelige Smerte

I Begyndelsen

Jeg bliver forskrakket ved det förste Syn af Löven, der narmer sig, og taber Besindelsen, men da Löven gaar ind i denne sin Hule — som den i Virkeligheden syntes at være — og ser mig helt tilbage, idet jeg skjuler mig, rykkede den mild og fredelig hen til mig og syntes at vise mig Poten, som den holdt i Vejret, og at strakke den [hen til mig] som for at bede om Hjalp. Jeg trak saa en valdig [lang] Torn, der var stukket op i Lövens (ene) Pote, ud, klemte Materiesamlingen ud af det dybe Saar, rensede det meget omhyggeligt / allerede uden stor Angst og aftörrede Blodet. Saa lagde den sig ned og hvilede lettet ved denne min Lagegerning og med Poten / i mine Hander, og fra den Dag af levede jeg og Löven

hvad der, som det var umiddelbart

i Ford med at söge et Smuthul

tom

havde boret sig op i

[Fodsaal] Underseden af dens Pote

der havde samlet sig ud af det inderste af Saaret

uden längere at föle

Behandling og Lagehjalp

sammen i hele tre Aar i den samme Hule og
af den samme Føde. For til mig i Hulen bragte
ogsaa, men til
de Løven de mest fede Stykker af de Dyr, den jagede
som jeg saa spiste, idet jeg tørrede dem i
Middagssolen, da jeg manglede Ild. Men da jeg
nu var ked af dette Dyreliv, forlod jeg Hulen, bilsidet, en Dag
efter at Løven var gaaet ud for at jage, tilbagelagde men da jg havde vand
Vejen i omtrent tre Dage, blev set af Soldater,
og grebet
blev grebet og ført fra Afrika for min Herre i
Rom. Han lod mig straks dømme til Døden og for halelös Gerni
overgive til de vilde Dyr. Men jeg indser ogsaa, kan forstaa
at denne Løve er blevet grebet, da jeg forlod den, og
gengalden nu mig min Velgerning og Lægedom.'

Dette, berettede Kyion, sagde Androklus,
og det hele blev nedskrevet, baaret omkring paa udstillede

en Tavle og forkyndt for Folket, og derfor blev Androklos paa alles Bón frifundet og fri for Straf, og Lóven blev givet ham.

endelig efter Folkets Vilje skendegivelse

„Senere," beretter han, „saa vi, at Androklos og Lóven fastbundne ved en tynd Remgik omkring ved Boderne over hele Byen, at der blev givet Penge til Androklos, at Lóven blev overdanget med Blomster, og at alle sagde til dem, de modte: „Denne Lóve er Mandens Gasteven, og denne Mand er Lóvens Lage"."

som han holdt bunden

Bevertningerne

rundt om, der módte dem

her er Lóven, som er Mandens Ven, og her

Viggo Hansen.

Orden

Version. Nr. 10.

12-1-22.

I 38 Aar herskede Dionysius som Tyran over Syracusanerne. Og en By af den Skönhed og et Samfund, der var saa rigt, holdt han undertrykt med Slaveri. Alligevel fortalles der af paalidelige Forfattere saaledes om den Mand, at han levede meget maade holdent, og at han var ivrig og driftig i det, han foretog sig, men dog var den samme Mand ugudelig og uretfardig af Natur. Og som Følge deraf maa det forekomme alle, der vel agter paa Sandheden, at han var det ulykkeligste Menneske. Thi han opnaaede ikke engang selve de Ting, han havde Lyst til, da han mente, at han kendte alt. Og skönt han stammede fra brave Foraldre og var födt i en

idet han havde tiltaget sig Encherredömmet i en Alder af 25 Aar.
hvor skön en By: hvor skön var

men nu laser vi i gode Kilder

Levemaade var præget af Maadehold

i sin Virksomhed

men at han dog tillige- var tilbøjelig

attraget

opnaaede han selvitode

god Familie

agtet Stand
437. Madv.
og en anden paa en anden Maade
Jævnaldrende, som kunde have været og Slægtninge mehvem

Livvagtstjeneste
rige Mænds

Slavenavnet sammenløbne
engang
Maade

sin Hals

mantte - udove [en] [et] nedvørgende Slavindegerning idet de som

hæderlig Familie - skønt en for Resten har berettet det paa en anden Maade - og han havde [mange] Kammerater blandt sine jævnaldrende og megen Omgang med Slægtninge, havde han dog ingen Tillid til nogen af dem men betroede sit Liv og Velfærd til [de] Slaver, som han havde udvalgt af [de] rigestes Husstand, og som han selv havde befriet for Trældom, og til nogle fremmede Mennesker og vilde Barbarer. Saaledes havde han paa en vis indesluttet sig selv i et Fængsel paa Grund af [en] uretfærdig Attraa efter Herredømmet. Ja han sørgede endog for, at hans Døtre fik lært at klippe for ikke at betro sit Hoved til en Barber. Saaledes plejede de kongelige Døtre med kunne simple

og tjenestepigeagtige Uddannelse at klippe Faderens
Skag og Haar. Og dog tog han Saksen fra dem, da
de blev [al] voksne, og bestemte, at de langsomt
skulde afsvie hans Skag og Haar med glödende
Skaller af Valnödder. Og da han havde to Hustru-
er, Aristomache, hans Medborger, og Doris fra Lo-
cris, kom han saaledes ofte til dem om Natten,
[fr] saa at han tog alt i Øjesyn og undersögte det för.
Og da han havde omgivet sin Seng i Sovevarelset med
en bred Grav og havde anlagt en Trabro over [c] den,
drejede han altid den bort, naar han havde lukket
Dören til Sovevarelset. Og ligeledes, naar han ikke vove-
de at trade op paa den offentlige Talerstol, plejede han
at holde sine Taler fra et höjt Taarn. Og naar
han vilde spille Bold – det gjorde han nemlig ofte me-

selv fra disse
og indförte den Ordning
hans Bysbarn
Locri, plejede
han först – naar
han havde udspydet og
dannet
plejede han at vinde
selv Broen op naar han
og da han ligeledes
de
for Folket, engang da
han var nemlig en
ivrig Boldspiller.

Inderkjortel
ganske
ved denne Lyglighed
smilede derved
slaa ham i hjel
at der ikke var noget i hans Liv som han tog sig mere nær.

get ivrigt - og [han] lagde sin Tunika, skal han have givet sit Sværd til en ung Mand, der var hans gode Ven. Da her en vis Bekendt [havde] spøgende havde sagt: „Til ham her i hvert Fald betror du dit Liv", og den unge Mand havde smilet, lod han dem begge dræbe, den ene, fordi han havde vist Vejen til at dræbe ham, den anden, fordi han havde billiget det sagte med [et] Smil. Og denne Gerning led han under, som [h] om han intet tungere havde baaret i sit Liv.

Viggo Hansen.

2/ III 1

Johannes H. Agersnap

II Gks

№ 10. Tavole 210. 20/4 1920.

(Den store Mængdens Hobs, Velvilje erhverves især ved Velgerninger, men og i anden Række ved et gavmildt Lindelag, endogsaa hvis Midlerne maaske ikke slaar til. Thi allerede almindelig Ros og Ry for Gavmildhed, Godgørenhed, Retfærdighed og Redelighed gør os til Venner med dem, hos hvem vi tror at dette findes. Derfor blev Titus, fordi han af Naturen var saare velvillig, kaldt Menneskeslagtens Kærlighed og Kæledægge. Det var (hans) en Grundsætning Princip og (hans) en fast Vane, hos han ikke at lade nogen, som kom til ham, gaa bort uden Haab. Men han sagde til sine Venner, der paamindede ham, fordi han,

ved Viljen til at gøre godt. Selv om.

venligstemte mod disse Egenskaber fik Navnet.

Lyst og Glade Yndling og K.

af dem, som kom til ham.

Og da hans V. form ham — saa sagde h.

som de sagde, lovede mere, end han kun-

holde at ingen maatte- de præstere: „Ikke bör nogen gaa sörg-

modig bort fra en Samtale med Prin-

Kejseren ceps". Da han fremdeles engang (under et ved Middags-

bordet Maaltid) kom i Tanker om, at han ikke

havde gjort n. for n. ydet nogen noget hele Dagen igen-

nem, udtalte han de mærkelige og med

Rette roste Ord: „Mine Venner, denne Dag

har jeg spildt". Under ham skete der indtraf nogle visse

uforudseelige Ulykker som Roms Brand i en Brit. R., der ende-

sc. tanta der var saa ödelaggende tre Dage og en Pest som sjælden ellers.

I denne og saadan Modgang viste han

Herskers ikke blot en Princeps's Omsorgsfuldhed, men

ogsaa en Faders magelöse enestaaende Hjertelag,

ved snart snart ved at tröste, snart ved at hjælpe,

saa langt som hans (ivre rakte) Midler slog til.

Efter at den saa velvillige (godhjeldt) Hersker var
död, et större Tab for Borgerne end for
sig selv, sörgede alle, som om de (hver for sig) havde ham.
mistet en kær Ven, og Senatet viste ham en Fader.
saa stor Ære ved hans Død ved at (frembære Taksigelser og ved at overdænge ham med Lovtaler.) sammensætte Lovprisninger som ikke engang
nogen Sinde i hans levende Live og Nærværelse.

N° 11. Favole 184. 29/4 1920.

Da Cato Uticensis var ganske ung, og da ren Dreng.
nogle engang spurgte ham, hvem han
allermest elskede, svarede han sin Broder han: sin B.

Da de samme atter spurgte, hvem han
dernæst (holdt mest af) især elskede, svarede han (igen) ogsaa

: sin B. sin Broder. Da han blev spurgt for

om den tredje tredje Gang, gav han det samme Svar

og saaledes videre, indtil de, holdt op

med at udspörge. Med Alderen vok-

denne arbödige Sindelag sede hans Velvilje imod og Agtelse for

Broderen; han bortfjernede sig ikke fra hans

viste ham Side, viste sig som et Menneske, der adlöd

Lydighed i alt. ham i alt, og havde 20 Aar gammel

aldrig spist til Middag uden sammen med

ud Broderen Caepio, var ikke gaaet frem paa

uden ham Torvet og havde ikke [været] rejst udenlands.

Lader. Beggs Skikke var gode, men Catos Liv stren-

egen naar gest. Derfor tilstod Caepio, da hans Brav-

Nöjsomhed hed og Maadehold rostes, at han kunde synes

nöjsom. at være en retskaffen Mand, naar han

sammenlignedes med mange af Romerne,
[„Men"] sagde han, naar jeg sammenligner
mit Liv med Catos, synes jeg ikke, at jeg
i nogen Henseende er forskellig fra Lippius.
Men denne Lippius var en slet og ved Overdaa-
dighed bundfordarvet Person.

„men"
videor (mihi) = jeg synes (i tror) at ver
jeg synes, at jeg
Lippius".
Og

N° 12. Favole 185. 4/5 1920.

I Krigen mod Spartacus kæmpede Cato
som frivillig for Broderens Skyld, som
dengang var Soldatertribun. Da han
siden efter erfarede, at han paa Vej
til Asien var blevet syg i Aenus i
Thrakien, löb han, skönt der dengang
rasede et heftigt Uvejr, og der ikke var

gjorde - fr Krigs-
tjeneste.

i Sören f.

Ths Havn

han nær havde fundet sin Grav i Bölgerne.

f. Br. nylig (död) afgaaet ved Döden

Smerte tilskynder idet han var-- pligttro og blöd i kære overfor

före til Baalet med.

Jordefærd egen Omkostning mindesmærke et

noget stort Skib ved Haanden, ud fra Thessa-
lonika med et lille Förselsskib sammen
med blot to Venner og tre Slaver, og skönt
næsten afkræftet af de bölgende Vandmasser,
slap han endelig mod Forventning uskadt
fra det. Men han fandt, at Broderen
lige var död. Han hengav sig da nu helt
og holdent til baade Klager, Taarer og alt det,
som Kummer indbyder til, ligesaa from
og skaansom mod sine Folk som streng
og übetvingelig mod Nydelse, Trusler og
übillige Fordringer. Den dödes Legeme
lod han begrave ved en saa prægtig Be-
gravelse som mülig og lod paa sine egne
Omkostninger opföre en iöjnefaldende Grav (höj

af kostbart Marmor for ham paa Pladsen | κενοτάφιον.
foran Begravelsen i Aenus. Da han senere | Torvet.
havde bestemt sig til at sejle af Sted,
svarede han, idet Vennerne raadede ham | og da hans V---
til at lagge Caepios Levninger paa et an- | sv. han anbringe paa
det Skib, at han hellere vilde dö end | opgive Aanden
efterlade dem, og saaledes lettede han. | [illegible]

No. 13. Favole 131 11/5 1920.

Da Demetrius var blevet overvundet af Pto-
lomaus, tilfaldt der Ptolomaus større Be- | [illegible]
römmelse paa Grund af hans Styrelse | Moderation. Maadehold.
end paa Grund af selve Sejren, idet han
baade lod Demetriuses Venner gaa bort ikke
blot med deres egne Ting, men ogsaa oven | Ejendele

og dernæst tilb. i Köbet med tilföjede Foræringer og tilbagegav-
selve Demetrius's hele private Tilbehör og Fami-
hvortil h. föjede lie, og han tilföjede de höflige Ord, at han
for Byttets Skyld ikke havde begyndt Krigen formedelst
for at havde sin Vardighed. Bytte, men formedelst Anseelse, forbif-
ret over, at Antigonus alene, efter at Förerne
for det modsatte Parti var blevet fuld-
ständig overvundet, havde tilranet sig
Fordelene ved den fælles Sejr. Ikke meget
lange efter senere stöder Ptolomæus for anden Gang
sammen med Demetrius i Söslag og flyg-
tilstaa-et ter efter at have mistet Flaaden og tilstaa-
et Fjenden Sejren tilbage til Ægypten.
Derpaa sendte Demetrius Ptolomæus's Sön Leontis-
hans Broder cus, Broderen Menelaus og hans Venner, hver

især med sit private Tilbehör, tilbage
til Ægypten, idet han tidligere havde fölt
sig opfordret til at göre Gengæld ved en
lignende Gunstbevisning, for at det skulde
være aabenbart, at de ikke kæmpede i ind-
byrdes Krig, ophidset af Had, men af ærger-
rig Havdelse af deres Rang, Gaver og Foræringer.
Saa meget desto værdigere förtes dengang Kri-
gen, som Venskabet nu plejes.

Gave
saaledes - var
under selve Krigene
ophidsede
saa at de kappedes
i Gavmildhed og Del-
modighed.
Krigene
end

№ 14. Liv. XXII 23, 1-8. 18/5 1920.

Dette skete i Spanien i den anden
Sommer af den puniske Krig, medens
der i Italien ved Fabius's indsigts-
fulde Nölen blev hidfört en lille Pause

var

de romerske H. i Romernes Nederlag. Vel holdt denne Kolen Hannibal i ikke ringe Ure og Bekymring, idet han saa, at Romerne nu endelig havde valgt en saadan Mand til Leder af Krigsførelsen, som førte Krig med Overlag og ikke paa Lykke og Fromme, men den blev ikke ringeagtet blandt Medborgerne saa vel bevæbnede som togakladte, i hvert Fald efter at Ryttergeneralen ubesindigt under hans Fraværelse havde kæmpet med snarere gladeligt end heldigt Udfald.

var ringeagtet
saavel
der i hans Fra
som Følge af
Ubesindighed
havde været
kæmpet snarere
med at ge

Der var kommet to Omstændigheder til, som forøgede Uviljen mod Diktatoren, den ene ved Hannibals underfundige List,

idet han, da Dictatorens Mark var blevet
vist ham af Overlöbere, efter at alt rundt
om var jævnet med Jorden af ham alene,
befalede, at Staal, Ild og al fjendtlig
Magt skulde afværges, saa at det kunde
synes at være Vederlag for en eller
anden skjult Overenskomst, den anden
ved hans egen Handling, der i Begyndelsen
maaske var tvetydig, fordi Senatets
Godkendelse dertil ikke blev afventet, men til
sidst utvivlsomt blev regnet til den
störste Ros. Ved Udvekslingen af Fanger
var den romerske og puniske Förer, for-
di det var sket saaledes i den förste
puniske Krig, kommet overensom,

rundtom.
fra den alene
holde..... Fjendevold borte
derved.

den Part
den
quae unöjagtigt
for utra.
af Sölv.
Pöneren
dem, tr.
heftige.
da det trak for
længe ud med
Anvisning

at det Parti, som modtog flere, end det gav,
skulde erlægge 2½ Pund af Sölv-Vægt for
hver Soldat. Da Romeren havde modta-
get 247 flere end Puneren, og da Sölv-
pengene, som man skyldte for dem
trods hyppige og kraftige Forhandlin-
ger om Lagen i Senatet, fordi han
ikke havde raadspurgt Senatorerne,
forsent blev anvist til Udbetaling, solg-
te han efter at have sendt sin Søn
Quintus til Rom sin Mark [til], der
var urört af Tjenden og indfriede
Statens Gældsforpligtelse ved privat
Udgift.

Landejendom.

№ 15. Favole 136. 3/6 1920.

Da Cato den Ældre gjorde Krigstje-
neste, bar han altid selv sine Vaa-
ben paa Marschen. En Slave fulgte
nemlig, som bar Fødemidler, paa
hvem han aldrig skal have været
vred, over at han anrettede en hvil-
ken som helst Middagsmad, da han
mente, at det var saare vanærende
at kives med sine Slaver for Mavens
Skyld; [fremdeles] hjalp han håm
selv efter at have udført sin mi-
litære Tjeneste (ret ofte) med at koge og
tilberede Maden. Naar Da han i Fredstid
vendte tilbage til sit Landsted,

En
Fødemidlerne
være blevet
og paa ham
naar h.
Frokost eller
tværtimod
[illegible]
sin Gaard.

toy han sig af
syslede han med de samme Arbejder [illegible]
toy Plads ved
som Slaverne, lagde sig til det samme
disse
{Slaverne} Bord som hine, spiste [det] samme
sam. Slags.
Bröd og drak den samme Vin.

I meget andet optraadte han som en
godhjertet Husbond
over for. saa velvillig Herre over for sine Slaver,
[illegible] Lyfighed
overalt at disse [~~absolut~~] fremhavede hans store
Selvbetenskelse
Maadehold, stadige Arbejdsomhed og
vagtige
vittige eller [værdige] Ytringer.

Favole 137.

Tor- skal man
nare Gid der maa vare stor Höjagtelse og
Ærbödighed for Lærerne og Lægerne! Du
maa ikke sige, at du slet intet
disse
en god Bet. skylder dem undtagen Betaling. Thi
for det förste. fra först af er visse Ting mere værd,

end de köbes for. Du köber af Lægen
noget uvurderligt, nemlig Liv og fetgodt
Helbred, af Videnskabernes Lærer höjere
Interesser og Uddannelse. Altsaa be-
tales der dem ikke Penge for det, som
vi skylder dem, men for Arbejdet,
fordi de yder os en god Tjeneste, og fordi
de bliver bortkaldt fra deres eget og
ofrer sig for os. Dernæst gaar baade Læ-
gen og Læreren ofte en til Vennen og
gör os ikke sig saa meget forbundne
ved Dygtigheden, hvorfor de faar Betaling
stillet til deres Raadighed, som ved
personligt velvilligt Ønske. Naar dette
er gjort, betales der ligesaavel Lægen

artes bonae, ingeniae, liberales

en, der underviser dig i V.

lader sig kalde bort

over til at blive Venner

som de faar Bet. ---

Sindelag

sker – lige saavel

som Læreren [Penge] for Arbejdet, men

for hans S. staar man altid i Gald til ham.

Penge for Lindelaget skyldes altid.

1/6 1920.

№ 16. Favole 149.

Volumnius, der var af Ridderstand af Fødsel, havde haft venskabelig Omgang med Marcus Lucullus. Da han havde set, at han var blevet dræbt af Marcus Antonius, og da han kunde skaane sit Liv ved Flugt, veg han dog ikke fra sin afdøde Ven, men brød saaledes ud i Taarer og Suk, at han ved sin overmaade store Taknemlighed erhvervede sig en Grund til sin Død. Thi paa Grund af hans ejendommelige og vedvarende Jamren blev han fort

denne dr.

selv (skønt) medens redde

afsjælede.

Stønnen

taknemmelighed Hengivenhed.

hentede sin paafaldende stærke

hen til Antonius. Og da han stod
for hans Øjne, sagde han: „(Giv Be-
faling til, at jeg straks skal føres,
hen til Lucullus's Lig og dræbes.
Thi jeg bør ikke endnu være i Live,
naar han er omkommet, da (jeg
har været Ophavsmand til den for
ham ulykkelige Krig mod dig."
Han opnaaede det let af Antonius, og
da han var blevet ført derhen, hvor han
vilde, kyssede han heftigt Lucullus's
højre Haand og trykkede hans Hovede,
som laa afskaaret, tæt til sit Bryst,
og dernæst frembød han sin Hals
for Drabsmandens Sværd.

Lad mig straks føre

blive dræbt.

auctor sum alicui
jeg raader en
jeg har raadet han
til Deltagelsen
i denne.....

Favole 164.

Det er lettere at regere over vilde Folk og Folk, der ikke gerne taaler et fremmed Herredömme end holde Styr paa sit Sind. Skönt tilstrækkelig udrustede mod Fjender er Folk ofte vaabenlöse mod Skæbnen og Lidenskaber. Vel hærgede Alexander Perserne Hircanerne Inderne og de övrige Folk, som bor helt til Verdenshavet, og slog dem paa Flugt, og skont han vandt Sejr over saa mange Konger og Folk, bukkede han dog under för Vrede, Lörgmodighed og Vellyst. Ham som Persernes Vaaben ikke havde betvunget, blev

over for

for Eksempel

Js Lande.

kunnet knakke

Lasterne [Herre] over. Efter at have
besejret Darius ved Arbela gav han
aabenlyst sine Lidenskaber frit Løb og
vendte sin tidligere Selvbeherskelse og
Afholdenhed til Hovmod og Overgivenhed.
Han omgav sit Hovede med
et purpurfarvet Diadem, ligesom
Darius havde baaret, og tog [en] per-
sisk Kladning paa. Og vel sagde
han, at han bar Rov fra Perserne,
men med dette havde han ogsaa
antaget deres Skikke, og med Hovmod
over Paakladningen fulgte Hovmod
i Sindet.

lod slaa om til
Tøjleløshed.
lagde et saa-
dant p. Hoved
smykke, som
plejede at sige.
hans Ydres Despot
præg.
indadtil.
Myr.

17/6 1920 № 17 . Tavole 159.

Den hovedrige Lyderkonge Cr.

Crösus, Lydernes meget rige Konge, havde en Lön, som vel var fremragende, hvad Figuren angaar, og i Begavelse, men som lange var blevet anset for af Naturen stum, fordi han, skönt han allerede var vokset meget, dog ikke kunde tale noget. For at forbedre denne Fejl ved Tungemaalet forsögte hans Fader alt, mens han havde Medgang; men Lægernes faglige Kunst Færdigheder (hjalp) overhovedet intet. Men da Persernes Hær havde eroberet Sardes, Kongestaden,

ved Skönhed

födt stum idet hselvde

forlangst havde trasdt sine Börne

slet ikke-noget

Talefejl

Kunst slet intet gavnede.

N° 1. Favole 235. 31/8 1920.

Hvorledes Publius Scipio Africanus's Landsted har været, og hvorledes Badet har været, (skriver Seneca til sin Ven) — Idet jeg ligger i selve Scipio Africanus's Landsted, skriver jeg dette til dig.

Jeg ser et Landsted, opført af Kvadersten, Taarne oprejst paa Landstedets Værn, Muren omgivet af Træer og Buske, et snævert Bad, som er dunkelt efter gammel Sædvane. [Følgelig] paakommer der mig stor Glæde og tillige Agtelse, naar jeg betragter Scipios og vore Vaner.

I denne [afsides] Krog afvaskede hin Carthagos Skræk sit Legeme, naar

saa ud og hans Badekammer saa udt beskriver saaledes i et Brev til en V.

I opført til Værn for Gaarden.

en Mur bygget omkr. Parken.

et eft. gl. S. mævert og dunkelt Badekammer.

Beundring samtidig og saa Skamfølelse.

Sæder.

tvættede.

ɔ: Metonymi.

anstrengende landligt

Mi hans Legemsövelser blatod i Blid.

dyrkede selv sin Jord.

i de gode, gamle Tider.

har han staaet Loft.

har baaret ham hvem findes der vel nu

NB saaledes

Øjne

Sjæle

brøgede

Badevarelse

han var træt af anstrengende landligt Arbejde (ved Landbruget); han övede sig nemlig i Markarbejde og plöjede selv; som Lædvane var blandt de gamle. Under dette saa simple Tag opholdt han sig; dette Gulv (af saa ringe Værdi) holdt ham oppe. Men nu, hvem er der, som han NB bekvemme sig til at bade sig (under saadanne Omstændigheder)?

Enhver især synes i sine egne Øjen (at være) fattig og ringe, hvis ikke Væggene (træder straalende frem med) store og kostbare Varer, Marmor, Elfenben og vekslende Farver. I dette Scipios Bad er der

noget, som snarere kan kaldes
(smaa Sprækker end Vinduer, at de
lader Lyset komme ind uden Beskadigelse.
Men nu vil de ikke have Bade,
medmindre disse modtager hele
Dagens Sol, og medmindre de, mens
de bader sig, kan se ud over
Landet og Havene. Saaledes er det,
som var blevet befundet at være
til Nytte, blevet (gjort til) Fornøjelse.

Ordenen mangelfuld

ganske — saa
eedes at de la-
der Lyset trænge ind.
af Muren.
Svækkelse af Mu-
rens Værn
Badevarelser

hvis ikke
undtagen saadanne
som faar hele
Dagens Sol
gennem meget
store Vinduer.
undtagen

Have.
noget, som
havde været
opfundet — var
blev opfundet
til at gøre Nytte
blevet taget i
Nydelsens Gjeneste.

Gudrun Christensen

III d/ks.

d. 9/11 1920. N° 1617. Tavole 166.

Mange af de Atheniensere, som (,) efter (at man havde lidt) Nederlag paa Sicilien (,) kunde vende hjem igen i god Behold. henvendte sig til Euripides, idet de (og) tilstod, at de skyldte ham deres Liv (idet de) og sagde, at nogle var blevet lös ladt [lös] af deres Lænker (Baand og Fængsel), fordi de havde lært deres Herrer nogle Digte (nelop) af ham, som de havde kunnet udenad, og (medens) at andre, som efter en Kamp med Ansigtet mod Fjenden nödlidende flakkede omkring paa alles Marker, var blevet styrkede (vederkrægede) ved Mad og Drikke, fordi de havde afsunget (foredraget) nogle Vers af ham. Siculerne var nemlig fremfor de övrige Grækere (meget (fulde) ivrige og begærlige (af Interesse og Beundring for) efter Euripides' Tragedier, af hvilke de, hvis der hidförtes noget af dem (Folk), som landede paa Øen, graadigt plejede at gribe det. og glade delte det indbyrdes.

erkendte

nu Stykker nu af hans Værker

kunde huske.

at have tabt Slaget manglende alt. = omnium rerum!

Verslinjer

og dersom Folk havde noget med af dem plejede de graadigt at slugge

lod det med Glæde gaa videre til nye hiernder

[4]

Ja, det berettes endog, at da et Skib fra Taurus, som
var i Halene paa Kaperfartøjer forfulgte, havde taget sin Tilflugt
vilde til Siciliens Kyst, havde Siculerne først ikke villet
I paa Spørgsmaalet tage imod det, men da de havde spurgt Taurerne, som
de kendte Euripides' Digte, og disse havde svaret
skal der være at det gjorde de, saa blev et frit Tilflugtssted
givet dem fri Adgang dem aabent.

d. 16/11 1920. Nº 8. Tavle 220.

Da Tyrus' Belejring ikke skred frem efter Alexanders
Forventning, gav han, for at det ikke skulde se ud, som
Perdiccas Craterus om han kun havde belejret en eneste By, Perdicca og Crater
nus Ledelsen af Belejringsarbejdet, selv drog han med en
Styrke uden Train til Arabien. Der kom han i stor Fare
for - Skyld formedelst sin Fosterfader Lysimachus, som havde villet

ledsage ham, idet han pralede af, at han hverken
var mindre modig eller mere tynget af Aarenes Vægt
end Tóniks, der i længst forsvundne Dage först var A-
chilles: Opdrager og derefter hans Ledsager i Krige.
Thi, da man kom til Bjærgegne, og Marschen, efter maatte lade H. blive
at Hestene var ladt tilbage, skulde fortages til Fods tilbage, forat-
kunde Aleksander, [ikke udholde] idet Natten bród frem skónt
og Fjenderne strejfede om rundt omkring, ikke udholde nænne
at lade den udmattede og afkræftede gamle Mand i synefærdig, udmattede
Stikken, men han baade opmuntrede ham med
Ord og hjalp ham med at stötte sit Legeme, saale lod ham stöttesig
des at han blev draget bort fra sin Hær, der var til ham adskildt
rykket temmelig langt frem og maatte tilbringe
Natten i Mulm og Mórke og i bidende Kulde i
ujævne Egne. vild.

d. 30/11 1920. № 9. Tavole 221.

Da Cato den Oldres Hustru havde født ham en Søn, lod han sig kun hindre af offentlige Anliggender i at

være behjælpelig med at

være hos Moderen, naar hun badede og svøbte det spæde Barn. Hun ammede selv sin Søn og plejede [endog] ofte [endog] at give Slavebørn Die, for at gøre dem mere velvillige overfor

præcipere, intellegere

deres unge Herre. Saa snart [han] Drengen kunde forstaa

underviste i Læsning, Skrivning og Regning

noget, lærte hans Fader ham selv Bogstaverne, skønt han havde en lygtig og kundskabsrig Slave ved Navn Chilo, som under lit Stadighed underviste mange Drenge. [S] Men han vilde, saaledes som han selv havde skrevet om, ikke have, at hans Søn [var] [en S]

siger i et efterladt Skrift

skulde have

havde en Slave at takke for saa stor en Gave, det vil sige [Lærdom]. Derfor var han selv hans Skolemester, hans Lærer i Lov[bestemmelser] og hans Fæg.

temester. Og han lærte ham ikke blot at kaste med Spyd, at stride med Vaaben paa Liv og Død, og at ride, men ogsaa at kæmpe i Nævekamp, at udholde Varme og Kulde og at svømme over Strømhvirvler i Floder. Han nedskrev til ham med eo; sin egen Haand med store Bogstaver et historisk Skrift, for at han ogsaa i sit fædrene Hus kunde faa Kendskab til forfædrenes Sædvaner og Vedtægter. Han vogtede sig (:t) for at sige noget stygt ikke mindre i S: sin Søns Nærværelse end i de ukrænkelige Vestalinders.

til hans Brug.

fra sit fædrene Hjem.

ligesaa om hyggeligt

For mange Fehler! Ikke Concept!

d. 10/12 1920. Latinsk Version 1916.

mindeværdigt

Et adelt Eksempel paa Venskab.

agtbar

Der var engang en brav Mand ved Navn Eudamidas fra Corinth, som levede i største Fattigdom med sin gamle og sin allerede giftefærdige Datter; men med to Mand, som udmarkede sig ved stor Rigdom, Aretæus, som (a) ogsaa selv var fra Corinth og Charixenus fra Sicyon havde han fra sin Ungdom af været forbundet ved et fortroligt Venskab. Denne Eudamidas efterlod ved sin Død et Testamente, som uden Tvivl vil forekomme de fleste meget latterligt; men dog tvivler vi ikke om, at gode Mand og Folk, som sætter Venskab højt og kappes om dets første Pris, agter at dømme anderledes herom. Dette Testamentes Bestemmelse lød nemlig saaledes:

Mor

han havde - med 2 kunde glæde sig ved vaa ovenpaa ligeledes.

vil
fut exact. conj.

„Den ene af mine Venner," efterlader jeg at sörge for underholde min Moder og sörge for hende paa hendes gamle Dage; og den anden, Charixenus, at bortgifte min Datter med saa stor en Medgift, som hans Formuesforhold tillader. Men hvis der imidlertid hænder en af de to noget menneskeligt, skal den anden endog have hans Del." Da Testamentets Aktslykker var blevet aabnede og læste, holdt Tilhörerne, som ganske vist kendte Eudamidas' Fattigdom, men var uvidende om det Venskabsforhold, i hvilket han havde staaet til disse Mænd, Sagen for en Spög, og der var ingen, som gik bort uden at le; „det er naturligvis en udmærket Arv," sagde de „Aretæus og Charixenus, disse rare Mænd, faar, hvis de virkelig betaler Eudamidas Penge

Aretæus,

i Mellemtiden.

ogsaa

s Skriftrulle blev aabnet

Lykkens Undluige

aar og, medens de selv er i Live, vil have en dód
Menneske til Arving." Men da Arvingerne, hvem dette
var blevet efterladt, hörte det, kom de straks
tilstod og bekendte, at de overtog Arven (som Tölge af
Aktstykkerne). Og det traf sig saaledes, at Charixe-
kun nus, som overlevede Eudamidas i blot fem Dage,
döde; og da det (de) var sket modtog Aretæus, den
denne magelöse Arving bedste af Arvingerne ikke blot sin egen, men
idet han ogsaa hans Part underholdt baade (hans)
Eudamidas Moder og bortgiftede hans Datter.
Thi af fem Talenter, som han ejede, fordelte
gav han to til sin egen Datter og to til sin Vens
som Medgift Datter, hvorpaa han fejrede begges Gifter-
maal, (den samme) paa en og samme Dag
een

Ordenskarakter

d. 1/2 1921 № 13. C. in Verr. IV. 46.

Jeg tænker, at Kunsten, dengang da Sicilien udmærkede sig ved Rigdom og Velstand, har været i höj Blomstring paa denne Ø. Der var nemlig, för Verres blev Statholder, ikke et nogenlunde velhavende Hus, i hvilket der ikke fandtes fölgende Ting, omendskönt der ikke mere var noget Sölvtöj: nemlig et Fad med Figurer og Billeder af Guder, en Skaal, som Kvinderne brugte til Ofringer og et Rögelsekar. Og alt dette var forfærdiget med gammeldags Arbejde og störste Kunstfærdighed, saa at det var muligt at forestille sig dette, at der engang hos Siculerne har været andre Ting forholdsmæssigt ganske paa Höjde dermed, men hos dem, som Skæbnen fratog meget, er dog det, som den religiöse Bestemmelse holdt tilbage paa, blevet tilbage. Jeg har sagt, Dommere,

selvom
ellers - desuden
stort
bestemt til Brug ved kunde bruge
man kunde
alt andet har staaet
celeri, reliqui opp. alia
men at der hos Tölk skönt
Skæbnen havde rövet dem meget

at der har været mange Ting i næsten alle Domme-
res Hjem Siculeres Hjem; jeg erklærer derimod med Be-
stemthed, at der nu ikke engang findes en eneste Ting.
Hvad betyder det? Hvad er det for et Uhyre og Ulyske
vi har sendt til Virkekredsen? Tror I ikke, han
har gjort det for at mætte ikke eens Begærlighed og ikke
sine egne Øjne, men alle dybtinteresseredes Samlermani,
naar han vendte tilbage til Rom? Saa snart
han nu var kommet ind i en By blev ufortóvet
Hundene fra Cibyra sluppet lós som opsøgte og opsporede
og undersógte alt. Hvis de saa fandt et eller andet stort
Kar, fórte de det glade med sig; hvis de i modsat
Tald ikke kunde havde kunnet opsnuse noget af den
Slags, blev disse Ting sikkert grebet i Stedet for Hærer,
nemlig Fade Skaale og Rogelsekar. Hvilken Kvindegraad

ill. at hans Formål må have været
erkjendt nau det

kom
en ell unden By

y

anseeligt og i det hele
et stærre Kunstværk
raporterede de det..
kunde et ell. andet

i det mindste
× de nævnte Ting

og hvilken Jamren tror I ikke der plejede at finde
Sted her i de omtalte Sager? Og de forekommer
jer maaske at være smaa, men fremkalder stor og
bitter Sorg, især hos Kvinder, naar de Ting, som de
plejer at bruge til Ofringer, som de har faaet af
deres Slægtninge, og som altid har været i Familiens
Besiddelse, rives ud af Hænderne paa dem.

i et sådant Øjeblik
i Anledning af.
det fremk. alligevel
det svage Kön.
ved
g Eje.
paa ulpa

d. 22/2 1921. No 14. Verr. in Cic. 76,83-92

Der findes en ¢ Melita Malta, Dommere,
som det vidtudstrakte og farlige Hav skiller (et
godt Stykke) fra Sicilien; og paa den(ne) lig-
ger der en By af samme Navn hvorhen Verres
aldrig kom, fordi han dog i tre Aar har
haft et Vaveri til Forfardigelse af Damedragter

skilt fra S. ved en bred Havarm, som det ikke er nyttigt at besøge
et farligt vidtudstrakt og farligt
men som

Ikke langt fra denne By staar der paa et

Sæs gammelt Junotempel

Sorbjærg en gammel Helligdom for Juno,

som altid har været saa helligt, at den ikke

betragtet med saa stor Ærefrygt

fortidige

blot under de puniske Krige, som er udkæmpet

heromkring

og har bølget frem og tilbage til Sós her om-

kring, men ogsaa, da denne Mangde Sórøvere

nu i vore Dage med denne M. S.

foretog Plyndringstogter, altid har været ukræn-

i Litteraturen

ket og ukrænketig. Ja, det berettes endog, at da

holdt i Ære

Kong Masinissas Staade engang landede ved

Kongens af utrolig Størrelse

dette Sted, tod Admiralen en utrolig Mangde El-

fenbenstander bære ud af Helligdommen sejlede

bortlage

med dem til Afrika og gjorde Masinissa en

Gave dermed. Kongen skal først være blevet

glad derover over Gaven; men da han senere

hørte, hvorfra de stammede, skal han strakes

have sendt paalidelige Mand af Sted paa et femradaaret Skib for at lægge Tænderne tilbage paa deres rette Plads. Derfor stod det at læse i de puniske Skrifter, at Kong Masinissa havde modtaget dem uden at ane noget, men, da han havde erfaret Sagens Sammenhæng [ladet] havde (sørget for, at de skulde) ladet dem bringe(s) tilbage og lægge(s) igen paa deres rette Plads. Der var endvidere en stor Mængde Elfenben og mange Kostbarheder, blandt hvilke nogle Sejrsgudinder af Elfenben, som var antikke Arbejder af højeste Kunstværdi. For at fælle mig i Korthed, lod Verres alt dette med et Slag og [med] ved et Bud ved Hjælp af nogle Venusslaver, som han havde udsendt med det i det Grinde Formaal for Øje, fjærne og bortføre.

har staaet skrevet med puniske Bogstaver.

mange Kunstværker

fjerne.

g

atter interlineære Rettelser

d. 4/3 1921. Nr. 15. Version 1882.

maaske

har været fremme i første Række

graverende

højsindet.

at der engang blev

givet L. [Fører] Fører

en Mand af

siger han

en Sag der var af allerstørste Betydning for Sagen

hæderligt.

er

sin vanærende Fortid.

rejser

Æschines, den aller skarpsindigste og mest drevne af de Talere, som udmærkede sig i Athenienserne Folkeforsamling, siger i den bekendte grumme Tale, i hvilken han eftertrykkeligt anklagede Timarchius for Ublufærdighed, at en ædel og berømt Plan har skænket Lacedæmonierne en Mand til Fyrste i den samme Stat, udrustet med stor Dygtighed og Alder. Det lakcedæmoniske Folk overvejede angaaende sin sidste Statsforfatning, hvad der vel var nyttigt og retfærdigt. Da var der en Mand, som var berygtet for sit tidligere udsvævende Liv, men som udmærkede sig ved sin Tungefærdighed, der rejste sig op for at sige sin Mening. Det

Raad, som han gav, blev modtaget af alle som
een og skulde afgøres [som Følge af] efter dette
Folks Skøn. [Men 2) da sprang en Mand af hin
Førerstand, som Lacedæmonierne frygtede paa
Grund af deres Alder og Værdighed som Herskere
og Lærere i [Statsmandskunst], ophidset og tirret
op og sagde: „Hvilket Haab, Lacedæmoniere, er
der vel, om, at denne By og denne Stat længere
kan være i Behold og uindtagelig, naar vi
bruger den Slags Mænd til Raadgivere? Hvis
den Mening er billig og ærlig beder jeg jer,
om ikke at tillade, at [samme] beroves sin Anseelse
ved den meget daarlige] Ophavsmands Indflydel-
se. Og da han havde sagt dette, udvalgte
han en Mand, der udmærkede sig ved Tapperhed

Folkets Beslutning var ved at blive skulde lages i Henhold til hans Raad springer af den Rakke af ærede Statsmænd

Voldgifstmænd

i heftig

siger vil kunne være i Længden

det Forslag er antageligt og hæderligt

Lad os da ikke, beder jeg jer, tillade vanæres Besmittelse

og Retfærdighed (fremfor andre), men ikke
var i Besiddelse af Tungefærdighed, og
opfordrede befalede ham efter alles Samtykke at sige
om at stille den ordsnilde Mands (omtalte) samme Mening
det samme Forslag med Ord af Slags, som han nu kunde, for
som den i den ordsnilde Mand at det, uden at der skete nogen Omtale af
Folkets Beslutning den (tidligere), kunde blive afgjort som Følge
tages alene i Henhold til hans Initiativ af dette ene Folks Myndighed. Og saaledes,
som den (meget) kloge gamle Mand havde
tilraadet [det], skete det. Paa den Maade [vedblev]
(vedblev Forslag) ver] en god Mening (at bestaa), men Ophavs-
blev skubbet til Side. manden forandredes.

1

Anton Andersen

II G. kr.

№ 1. 2/12 19.

Caes. b. civ. I 61.

Medens Modstanderne [i deres Sind] var forskrækkede her over, forefandt Cæsar et gunstigt Sted og begyndte, for at det ikke altid skulde være nødvendigt at sende Ryttteriet ad en lang Omvej over Broen, at anlægge adskillige Grave, der var 30 Fod i Bredden, for at han ved Hjælp af dem kunde holde en Del af Scoris' Vandmasse borte og saa et Vadested dannet over den Flod. Da disse

naesten var fuldendte, kommer
bliver A. og P. meget forskrækkede Afranius og Petreius i en
stor Frygt for, at de fuld-
standigt skulde blive afskaa-
ret fra Korn- og Foderforsynin-
idet Cæsar var overlegen med Hensyn til Rytteriet gen, hvortil Cæsar havde let
Adgang med Rytteriet. Derfor
beslutter de at drage bort fra
disse forlægge
hine Steder og flytte Krigen
Celtiberien til Celtiberia. For denne
For at vælge denne Plan talte ogsaa den Omstændighed Plan stemte ogsaa den
Omstændighed, at den af de to
mod hinanden staaende fjendtlige Grupper af Stammer [de
Stammer], som i den forud-
gaaende Krig havde staaet

paa Sertorius' Side, efter at de
var besejrede, frygtede den fra-
værende Pompeius' Navn og
Herskermyndighed, mens, som
var forblevne tro, skattede
ham höjt, efter at de var
opmuntrede ved store Begun-
stigelser, medens derimod Cæ-
sars Navn var temmelig u-
kendt hos dem Barbarer,
som de var. Her ventede de
store Masser af Rytteri og
mange Hjælpetropper og hav-
de til Hensigt at trække
Krigen ud til Vinteren paa

Harförer-
de

og som var blevne
betonad mot –

hvorimod

desuden
[andre]

gunstige Steder. Efter at
fattet denne Plan var lagt, be-
faler de, at Skibe paa he-
Ebro le Floden Hiberus skal brin-
ges sammen og fóres til Octo-
gesa. Dette var en By, der
laa var anlagt ved Hiberus, og
Ebro som laa i en Afstand af 30
Dobbeltskridt Tusinde Passus fra Lejren.
Over Floden her
Ved dette Sted ved Floden
befaler de, at der ved at for-
paa sammenlag- binde Skibe skal bygges en
de Bro, fórer to Legioner over
Floden Sicoris og befæster Lejren ved
en Vold paa 12 Fod.

9

ikke radere, men [ ] Opgivelsen

№ 2. 14/1 20.

Caes. b. civ. I 62

Da Cæsar gennem Spejdere havde erfaret dette, havde han [allerede] ved med den yderste Opbydelse af Soldaternes Kræfter at fortsætte Arbejdet paa at afstikke Flodens Vandsmasse, allerede bragt det saa vidt, at Ryttere[n] skønt vanskeligt og med Møje dog kunde og vovede at gaa over Floden, men at Fodfolket kun ragede op af Vandet med Skuldrene og den øverste Del af

[en Dag og Na]
Dag og Nat
Vandmass[e]

ved Forsøg paa

Brystet og hindredes i at gaa over ikke blot af det dybe Vand men ogsaa af Flodens rivende Ström. Men det var dog omtrent paa samme Tid, at man fik Melding om, at Broen over Ebro nasten var bygget, og at der fandtes et Vadested over Segre.

63.

Men nu mente Fjenderne, at de saa meget mere burde fremskynde Marschen. Efter derfor at have efterladt to Hjælpekohorter til Beskyttelse af

Ilerda gaar de over Segre med alle Tropperne og forener Lejren med de to Legioner, som de i de foregaaende Dage havde fórt over. Der var ikke andet at góre for Cæsar undtagen med sin Hær at forfólge og góre idelige Smaaangreb paa Modstandernes Kolonne. Thi hans egen Bro nódvendiggjorde en stor Omvej, saa at Fjenderne ad en langt kortere Vej kunde naa til Ebro. De af ham udsendte Ryttere gaar over

de andre slaar Lejr i Forening med Legionerne

Der efterlodes Cæsar intet undtagen at han kunde ... osv.

Rytteri plage

Modstanderne

Floden viser sig pludseligt
ved Bagtroppen, da Petreius
og Afranius var brudt op
ved den tredie Nattevagt, og
begyndet / efter at en stor Mang
de var indesluttet / at opholde
og hindre Marschen.

idet de omringede Fjender med en stor Styrke efterat en stor Skare havde spredt sig volde Forsinkelse og hindre Marschen

2% 20

№ 3. 1 Caes. b. civ. I 64.

Ved næste Dags Frembrud
kunde man fra höjtliggende
Stedet, som stödte op til Cæsars
Leir, skelne, hvorledes Modstan-
dernes Bagtrop blev hangt hef-
tigt i Kampen med vort Fyl-

lere, og [hvorledes] undertiden den
bagerste Del af Hæren under
Marsch gjorde Holdt og blev
adskilt, men til en anden adskilt
Tid, hvorledes Hæren i sin Hel-
hed rykkede frem, og vore
blev drevet tilbage ved et An-
greb af alle Kohorter paa een
Gang, men vatter forfulgte ef- dernest
ter at have vendt sig om. Og Soldaterne hele Lejren over osv.
endvidere kunde man se, hvorledes
Soldaterne i hele Lejren traad-
te sammen i Klynger, [og] hav-
medes over, at man lod Fjen-
den slippe ud af Hænderne paa

Krigen unödvendigt blev trukket i Langdrag

paa sig, og at det var unödvendigt at Krigen blev fört tængere, og henvendte sig [og bad indtrængende] til Centurionerne og Soldatertribunerne, at de vilde underrette Cæsar derom, for at han ikke (skulde) maatte skaane dem for (haardt Arbejde) ubetrængelse eller Fare; de var beredte, og de kunde og vovede at gaa over Floden ad den Vej, (som) hvor Rytteriet var blevet fört over. Opmuntret ved deres Iver og Tilraab skönner Cæsar, at han, skönt han frygtede for at udsætte Hæren

med höjtidelige Bönner om

lade K. vove sig ved

for [en] saa stor og rivende Flod,
dog maa (forsøge derpaa) og
anstille en Prøve. Derfor be-
faler han, at man af alle
Centurier skal udvælge de
mindre stærke Soldater, hvis
Sind eller Kræfter ikke syntes
at kunne holde det ud. Disse
efterlader han sammen med en
Legion til Beskyttelse af Lejren.
De øvrige Legioner fører han u-
den Træn ud, anbringer
et stort Antal Trækdyr i Flo-
den oven og neden for det
Sted, hvor han opholdt sig,

Mod

i
de
af Lejren
Heste
Ovegang-
stedet

Kogle

og føier Haren over. Faa af disse Soldater bliver revet bort af Floden og bliver taget op og hjulpet paa Benene af Rytterie. Der gik dog ingen til Grunde. Efter at Haren var ført over uden at have lidt noget Tab, opstiller han Troppene og begynder at føre Haren frem i en fredobbelt Slagorden. Og saa stor var Soldaternes Iver, at de paa en Marsch paa 6 Tusinde Pas-

Floden bliver osv. opfanget

NB der gaar

skønt der til Vejrs var føjet en Omvej paa 6000 P. (9 km) desuden

sus (9 Km), skønt de havde en Omvej, og skønt det dog lang Tid at vade over Floden, før den nien-

de Time paa Dagen indhentede
en Hær, som var marscheret
ud fra Lejren, ved den tredje allerede
Nattevagt. ?

3 Feb. 1920.

№ 4.

Fabula 140.

Agerdyrkning beror paa Arbej-
de, ikke paa Udgifter. Da egl. Udgift
en Mand ved Navn C. Furi- Caius
us Cresinus indhøstede rigere
Afgrøder paa sin Mark, der var Ejendom
meget lille, end Naboerne af netop der var me-
deres meget store Marker, var get lille

var han meget forhadt

han Genstand for stor Misun-
delse, idet han beskyldtes for ved

Troldoms-
egl. frem-
med

Troldomskunster at lokke andet
andres Markfrugter Korn over paa sin lille Mark.
Da han derfor var blevet ind-
stævnet for Romerfolket, frygt-

idet han frygtede for Dømmelsen

tede han Dømmelsen, førte
alle sine Avlsredskaber ind paa

Torvet [selv]

forum og kom selv kørende
med sin kraftige Datter, som

pleiet godt

han havde uddannet omhygge-

sin velklædte Datter

ligt og ladet iføre sig gode
Klæder, sine udmærket forar-
bejdede Jernredskaber, sine tunge

Kobjern

Hakker, sine vægtige Plove og

velnærede Akser. Derpaa sagde
han: „Borgere! Disse Ting Dette
er de Redskaber, hvormed jeg
har foretaget mine Troldomskun- Trolddoms
ster; men jeg kan ikke vise eder
eller føre frem paa forum (mine Torvet
Arbejder, jeg har fuldført om Nat-
ten), mine gennemvaagede Nætter
og Anstrængelser." — Han blev
frikendt med alles Stemmer.

142.

Da Kyrus i største Hast marschere- egl. Da K
de mod Babylon for at storme ilede for
Byen, forsøgte han at at .. osv.
overskride Floden Gyndes' vidt-

udstrakte Flodseng ved et Vade-
er sted, hvilket neppe [var] uden
Fare, endogsaa naar Floden har
faaet Sommervarmen at føle, og
Ström- [Floden] er skrumpet ind en ube-
men tydelig Bredde. Det, at en af
de hvide Heste, som plejede at
trække den kongelige Vogn, der
blev revet bort af Strömmen, satte
Kongen i häftig Vrede. Han svor
derfor, at han i den Grad vilde
formindske denne Ströms Vand-
mængde, at endogsaa Kvinder
og span- kunde gaa over den og betræ-
ke rundt de Flodsengen, og han blev
i den

liggende saa længe ved [sit] Arbejde,
[at] til han havde delt Flod-
sengen i 360 mindre Vandlób og
havde efterladt et tórt Stykke
Land paa begge Sider af disse.
Derfor gik baade Tiden, et slemt
Tab i ved et vigtigt Foretagende, Sol-
daternes Iver, hvilken det unyt-
tige Slid nedsatte, og Lejlighed
til at angribe Fjenderne ufor-
beredte tabt, medens han fórte
den Krig, han havde erklæret
Fjenden, med Floden.

den tórlagt idet Bækkene lób til forskellige Sider

vigtige Foretagender

18/2 20. № 5.

Favole 141.

Man fortæller om Sokrates, at han, for
egl. gøre fast at hærde sit Legeme mod det, som han-
delsesvis burde udstaas, blandt andre
under ti- Strabadser og Øvelser udertiden plejede at
den staa fra Solens Opgang til den atter stod
op uden at bevæge Øjnene, ubevægelig og
med Ansigtet og Øjnene vendt mod det sam-
me Sted i Tanker. Under selve Vinterkul-
den traadte han paa Is med nogne Fødder.
egl. sing. Naar han ved [sine] legemlige Øvelser var
blevet tørstig [saa] drak han dog ikke før
haldt, han havde udgydt den første Krukke Vand
han havde øst op af Brønden. Diogenes

der lige saa (meget) i enhver Henseende — ligesaa
øvede sig til at udholde Strabadser, om-
favnede om Vinteren Statuer, der var
overhældt med Sne, og væltede sig om — snedækkede Statuer
Sommeren i Sand (, der var) gløende hedt

143

Hvis der var nogen Tapperhed hos (Filip, Kong F. — fremragende Egenskab
Makedonernes Konge), var der i høj Grad (sørlig)
Taalmodighed over for Fornærmelser,
et saare vigtigt Middel til Opretholdel- — værdifuldt
sen af Konge[dømmet] (magt). Demochares, der
af Grækerne blev kaldt Parrhesiastes
paa Grund af sin alt for mægtige og — alt for ubeherskede
frække Tunge, var kommet til ham
blandt andre af Atheniensernes Ud- — athenienseiske

sendinge. Da Filip velvilligt havde
hórt deres Budskab, sagde han: „Sig
mig, hvad jeg kan gøre, som er kart for
Athenienserne." Demochares tog til Orde
„Hange dig." En Storm af Forbitrelse
opstod hos de omkringstaaende ved et
saa umenneskeligt Svar; men Filip befa-
lede dem at tie stille og lade det ufor-
skammede Menneske drage bort uskadt og
uden at have gjort ham noget ondt.
„Men i óvrige Udsendinge," sagde han,
„meld Athenienserne, at de er langt
mere overmodige, som siger dette, end de,
som hórer paa Ytringerne uden at tage
Hævn derfor."

og svarede

uhóflig
egl. hvem
F. befalede
osv.

jer

Folk

saadanne
Ting

№ 6. 2/3 20.

Favole 151.

Paa det Tidspunkt, da Archidamus regerede hos Lakedamonierne, kom der fra Beboerne paa Øen en Udsending til Sparta, som allerede var Ælding, en Mand, der af Naturen var tilbøjelig til at prale, og som vilde have Udseendet af at være smuk. Da han derfor skammede sig over sin høje Alder, havde han farvet sit Haar, som var graat. I det han nu traadte frem i Folkeforsamlingen med farvet Haar og sagde, hvorfor han var

i Lakedaemon

egl denne

Da var traadt

havde sagt det, som

kommet, rejste Archidamus, som have
de opdaget, at Udsendingens Haar
var farvet med et fremmed Far-
d. Farve vestof, sig og sagde: "Hvad kunde
d. blot: farvet denne have sagt af sandt og
forstandigt, som ikke blot i Sin-
det fører Bedrag med sig, men og-
saa paa Hovedet?" Og han afviste
haanligt hans Ytringer, idet han
faldede sin Dom over Mandens
Karakter efter det, som han havde
kunde kunnet erfare ved at se paa ham.
Kejser Da Feltherren Adrianus havde nag-
tet en vis Mand, som var ved at
faa graat Haar, noget, svarede

han vittigt samme Mand, da han
for anden Gang senere kom til
ham, men med farvet Hovede: „Jeg
har allerede naglet din Fader dette"

152.

Gajus Plotius Plancus, der var blevet
proskriberet af Triumvirerne Antonius,
Lepidus og Octavius, holdt sig skjult. Octavian
Hans Slaver blev grebet af dem, der ledte
efter den skjulte, men efter at de
var pinte meget og længe, naglede de, sagde
at de vidste, hvor deres Herre var.
Plancus kunde ikke bare det over sit Hjar-
te, at saa tro og saa mønsterværdige Slaver
blev pint endnu mere, men gik frem

for alles Øjne og holdt sin Strube
hen for Soldaternes Sværd. Dette
i denne Kappestrid bevirker en Kappestrid i gensidig
bevirker, at — Vellvilje mellem Slaverne og Herren,
at H. synes for at Herren skal synes at have va-
har faaet ret værdig, til at han Bevis
paa et saa standhaftigt Troskabs-
forhold hos sine Slaver, og Slaverne
til, at verdige, til at de ved en saa retfærdig
Slav Herres Barmhjertighed er blevet befriet
for Forhærets Grusomhed.

№ 7. 9/3 20.

Favole 158.

Da Camillus drog afsted for at ödelægge Veii, havde han lovet Apollo Tiendedelen af Byttet. Da Byen var indtaget og plyndret, lod Senatet, for at han kunde opfylde, dette Löfte, tre Udsendinge sejle afsted for at bringe et stort Guldkar til Delphi som en Gave til Apollo. Disse blev ikke langt fra Strædet ved Messina fangede af lipariske Sörövere og föres til disse Øer. Det var Skik i deres Samfund at dele Byttet, som (om man havde) erhvervet (det) ved (fælles) Röveri. Tilfældigvis beklædte dette Aar en vis Timasitheus det höjeste Embede,

bliver

idet man betragtede

Nu var just 2 Ord. Aar [illegible] af — en Mand ved Navnet.

Personlighed
en Mand, der lignede Romerne
mere end sine Landsmænd, og
selv — de han — følte
som nærede Ærbødighed for Sende-
el. Udsendingenes Navn og Gave, — mandsnavnet, Gaven, Guden, til
hvem den sendtes, og Grunden til,
at man sendte en Gave, [samt end-
han ogsaa
ogsaa] indgød den store Mæng-
sin Leder
de, der næsten altid ligner (den
herskende), en tillinlig oprigtig Sky for Hellig
Bröde; og efter at han havde
Udsendingene — fort disse med sig til en Bolig
som Statens Gæster, lod han dem
ledsagede — endogsaa ledsage af en Eskorte
af Skibe til Delphi, og sørgede for
at de kom uskadte tilbage derfra
Der blev osv. — til Rom. Som Følge heraf blev
der paa Senatets Beslutning ind-
givet ham
gaaet Gæstevenskab med ham, og
Gaver (blev overgivet ham) paa
Statens Bekostning.

Ordenskarakter i ny Bog

Johannes H. Agersnap.

III Gbs.

№ 9. Favole 221. 30/11 1920.

Da Cato den Ældres Hustru havde født ham en Søn, hindredes han ikke af nogen som helst Anliggender, undtagen offentlige, i at være til Stede hos Moderen, naar hun afvaskede Barnet og omviklede det med Bind.

Hun nærede Sønnen ved sin egen Malk og satte ogsaa ofte Slavernes Børn til sine Bryster for at gøre dem mere velvillige mod Herrens Dreng. Da Drengen kunde forstaa noget, underviste Faderen selv ham i videnskabelig Dannelse, skønt han havde en dygtig og kundskabsrig Slave

lod sig ikke ved
afholde fra at
at være M. behjælpelig
svøbte
ammede
lagde
Dr., som engang skulde blive deres Herre.
T. ham selv.
gat elementar Undervisning

ved Navn 3.

Chilo, af hvem mange Drenge blev opdraget. Men han vilde [ikke], som han selv i et efterladt Skrift [havde] skrevet, at hans Søn skulde staa i Gæld til en Slave for en saa stor Ydelse, det vil sige [Undervisning]. Derfor var han selv hans Skolelærer, Lærer i Lovens Forskrifter og hans Fægtelærer. Og ikke blot lærte han ham at kaste med Spyd, at kæmpe med blanke Vaaben og ride, men ogsaa at kæmpe Nævekamp, udholde Varme og Kulde og ved Svømning let klare sig for Flodernes Hvervler. Han skrev for ham [med egen Haand] med store Bogstaver et historisk Skrift, for

undervist gik i Skole. Cato.

bokse.

svømme igennem Floders

at han ogsaa i sin Faders Hus kunde
have (sine Forfædres) kendte (Vedtægter) R. have Kendskab til
og (Eksempler) til Efterligning. Han
vogtede sig for at sige noget som
helst skandigt, ikke mindre i sin
Søns end i de hellige Vestalinders Nærvarelse.

upassende.
Ordst.
ligesaa + i sin Søns Nærv. som i de hel.

N: 10 [Favole] Cic. in Verr. IV c. 33

17/12 1920.

Segesta er en meget gammel By paa
Sicilien, Dommere, om hvilken man for-
tæller, at den blev grundlagt af Æneas,
da han paa sin Flugt fra Troja
kom til disse Steder. Derfor mener
man, at Segestanerne ikke blot har
været knyttet til Romerfolket ved

betragter S. sig som
forbundne m.

uafbrudt Forbunds- og Venskabsforhold, men og-
saa ved Slægtskab. Denne By blev en-
Befolkningen deri Tocket der gang, da Rom paa egen Konto og
af egen Drift, førte Krig med Pönerne,
Storm. taget med Vold og Magt og ødelagt, og
alt, som kunde være til Pryd for deres
en By. By, blev ført derfra til Karthago.
Der var i Segesta en Diana-Bronce-
statue, som udmærkede sig ikke blot
meget stor og ældg ved stor og gammel Hellighed, men
ogsaa var forfærdiget ved enestaaende
Arbejde og faglig Dygtighed. Efter
at den var ført over til Karthago,
havde den blot forandret Plads og
og Mennesker, men bevarede alligevel

sin gamle Hellighed; thi paa Grund af dens overordentlige Skönhed syntes endogsaa Fjenderne, at den var værdig til Dyrkelse som en stor Helligdom.

N° 11. 18/12 1920.

Nogle Aarhundreder senere erobrede P. Scipio Karthago; og efter denne Sejr (lag Mærke til Mandens Tapperhed og Paapasselighed, saa at I kan glæde jer over [de] hjemlige Eksempler paa saare herligt Retsind og og dömme hans utrolige Frækhed værdig til desto större Had) sammenkalder han alle Siculerne og befaler, fordi han

Cic. in Verr. II 73

Retsindighed. Samvittighedsfuldhed & baade

finde - den anklagedes -

havde erfaret, at Sicilien var blevet
hærget af Karthagerne meget længe
skal og ofte, at alt skulde opsøges og samles;
han lover at ville drage omhyggelig
Omsorg for, at alle Byerne skal
faa hver sit tilbage, som de tidli-
gere har haft. Nu blev det,
som engang var blevet taget bort
fra Himera, om hvilket jeg tidli-
gere har talt, givet tilbage til
Indbyggerne i Thermæ, – i G. fremdeles noget Indbyg. i A.
Thermæ, nu det andet til Gela og atter
andet til Agrigentum, (bl. a.) ogsaa
den bekendte Tyr, som den grusomste
af alle Tyranner Phalaris siges at
have haft –

Ordenskarakter

№ 12. Cic. in Ver. IV 46, 47. 1/2 1921.

Jeg tror, at Kunsten har væ-
ret i höj Blomstring paa Sicilien
dengang, da den Ø udmærkede
sig ved sin Rigdom og Velstand.
Thi för han der blev Prætor, var
der intet blir nogenlunde velhavende
Hjem, hvori disse Ting ikke fand-
tes, omendskönt (:: etsi) (der allen i. S. var) man der intet
andet Sölvtöj havde, nemlig:
en stor Offerskaal med Relief-
fer og billedlige Fremstillinger
af Guder, en [flad og bred] Skaal,
som Kvinderne plejede at brüge
[til] (ved) Ofringer, og et Rögelsekar.

et der, dengang siv,
man have vorst en höjt
navigat Kunstindustri der
paa Øen
Statholder.
tre Ting.
selv om
et anseeligt Fad,
prydet med – og
særlig Gudebilleder.
en Sk., bestemt for
Kv. til Brug v. O.

Og alle disse Ting var forfærdigede
ved gammel teknisk og saare ypperlig kunstnerisk Dygtighed, saa
at man kunde formode, at
Sicilianerne engang i Fortiden der
til havde haft andre Ting
ganske paa Højde dermed, men
dog var det, som den religiöse
Bestemmelse havde holdt tilbage,
forblevet tilbage hos dem, hvem
Skabnen havde berøvet meget.

Jeg sagde, Dommere, at næsten
alle Sicilianerne har haft meget,
men jeg konstaterer nu derimod,
at der ikke engang er een.

Hvad er da dette? Hvad er det — avg

for et Uhyre og Utyske, vi har

sendt üd til Provinsen? Synes I

ikke, at I har gjort det, ikke — at hans Formaal maa have varet det at tilfr.

for at tilfredsstille et [eneste] (enkelt)

Menneskes [vilkaarlige Lyst] (ovendrevne Interesse) eller

hans Øjne, men alle [ovenüd be- (de lidenskabeligste Sam-) — sine egne

gærlige Menneskers] (lemes) (Samlermani),

naar han vendte tilbage til

Rom? (Og saa snart han var kom) (altsaa) — kom

met til en eller anden By, blev

de ovenfor omtalte, Hunde fra

Cibyra, som opsporede og under- — bl. sl. lös, hvorpaa de op. sp. [illegible]

sogte alt, straks derpaa slüppet lös. — Ordst.

Hvis der var et eller andet [stort] (omfangsrigt) Kar, — blev fundet

og man havde fundet, at man
trængte temmelig haardt til det,
bragte de det med Glæde hid; men
de ikke kunde oppage — hvis de havde kunnet gøre oppage Jagt
paa noget mindre af den Slags,
blev i al Fald følgende Ting
i hvert Fald ligesom smaa K. — sikkert taget i Steden for Harer:
smaa og store Offerskaale og
Skvilten Graad og Jammerklage kan X tanke jer, at den i et saadant Øjeblik har lydt over saadanne Lager. — Rögelsekarrene Mener I, at Kvinder-
ne har plejet at græde og jam-
re derover her? og noget, som nu I dette forekom-
mer maaske jer at være Smaa-
ting, men det vækker stor og
bitter det svage Hin — besk Smerte, især hos Kvinderne,
man river let fra dem, som plejer — naar det, som de har plejet

at bringe, ved til Ofringer, som de brüge
har modtaget af deres kære, og faaet
som altid har været i Familien, ge
rives ud af Hænderne paa dem.

Skriften bliver korlig stor

22/2 1921.

№ 13. Cic. in Verr. IV 103-104.

Der ligger en Ø ved Navn Malta, Dom-
mere, som skilles fra Sicilien ved et
temmelig bredt og farefuldt Hav; og
paa denne ligger der en By af sam-
me Navn, hvor Verres aldrig er sej-
let hen, men som dog for ham i
tre Aar var et Væveri til Forarbejdel-
se af Kvindeklæder. Ikke langt fra

denne By ligger der paa et Forbjerg
en gammel Helligdom for Juno,
som altid har været i Besiddelse
af en saa stor Hellighed, at den ikke blot under de puniske Krige, som er udkæmpet og har bølget frem og tilbage til Sös her omkring, men og saa af vore Dages talrige Söröverе aldrig er blevet krænket og vanhelliget. Ja, der findes endog den skriftlige Overlevering, at da en Flaade, tilhörende Kong Masinissa, engang landede ved dette Sted, lod den kongelige Flaadeöverste [fra Helligdommen] borttage Elefanttænder af en ütrolig

de fortidige p.

her omkring

i Nutiden med Bensmange Sör.

der er opbevaret

Flaades Øverste.

Hörelse, bragte dem til Afrika og gav
Masinissa dem. Kongen skal i Begyn-
delsen være blevet glad ved Gaven;
men senere, da han hörte, hvor disse
Tænder var fra, skal han straks have
sendt nogle graalidelige Mænd af Sted
paa et femradaaret Skib, for at
de skulde lægge dem tilbage. Derfor
har der været skrevet paa dem med
punniske Bogstaver, at Kong Masinissa
havde modtaget dem mod bedre Vi-
dende, men at han efter at have
erfaret Sagens Sammenhæng havde sörget
for, at de blev bragt tilbage og lagt
paa deres Plads. Desuden var der en

stor Mængde Elfenben, mange Kostbarheder, blandt hvilke Sejrsgudinder af Elfenben, antikke Arbejder af höjeste Kunstværdi. Alt dette lod Verres, kort sagt, med eet Slag og eet Bud fjerne og bringe bort ved Venus's Slaver, som han havde sendt af Sted i den Anledning.

26/4 1921. № 14. Cic. in Ver. IV 93-94.

Maa jeg spörge? Mon du ikke fra Agrigent har fjernet Mindesmærket, der var rejst af den samme Publius Scipio, den smukke Billedstötte af Apollo, paa hvis Laar Myrons Navn var skrevet med smaa Sölv-Bogstaver, fra Æsculaps höjhellige Tempel?

meget

Navnet Skaffen meget.

Men da han der, Dommere, havde gjort det hemmeligt, og da han til [sit] Lovbrud og [det] afskyelige Tyveri havde anvendt nogle slette Mennesker som Vejledere og Medhjælpere, blev Borgerne heftig opbragte. Paa samme Tid savnede Agrigentinerne nemlig Gaven fra Africanus, Hjemstadens hellige Billede, Byens Pryd, Kendetegnet paa Sejren og Vidnesbyrdet om Forbundet. Derfor giver de, som var de ledende i den Stat, Kvæstorerne og Ædilerne den Forskrift og det Hverv, at de om Natten skal holde Vagt ved Templets hellige Genstande.

Verres vovede nemlig ikke i Agrigent (det skyldes sagtens Befolkningens Talrighed,

Imidlertid D., da-

idet - dette sit ugudelige -

som i heftig Tindskvæg

Thi paa en og samme

da Nationalhel-

hedom

der i Kommunen.

lede

Templerne

dens (Borgerdyd) og det, at romerske Bor-
gere, energiske og agtbare Mænd, i (Mængde
lever af at drive Handel i den By i
venlig, fortrolig Forstaaelse med Agrigen-
tinerne) aabenlyst at forlange eller fjer-
ne, hvad han syntes om. Agrigenti-
nernes Tempel for Hercules, der er meget
ærværdigt og helligt hos dem, ligger ikke
langt fra Torvet. Der er en Bronce-
Statüe af Hercules selv, som jeg næppe tør
paastaa, at jeg har set Mage til i Skön-
hed, Dommere (for Resten har jeg ikke
saa megen Indsigt, hvad de Ting angaa,
som jeg har set mange) (at hans Mund
og Hage er lidt mere slidt, fordi Indbyg-

Kraft og Dygtighed
gave
den i Byen
Medste
Det stander
For Tvet paa den Slags Ting
saare mange
lever, som drive Handel
selv
der ligger et F. i Agrig.
i deres Øjne
i den Grad
ikke saa lidt

gerne, naar de kommer for at bede og takke Guderne, ikke blot plejer at til bede det, men ogsaa at kysse det.

Under Timarchides Anförsel löber, da Verres var i Agrigent, pludselig i den dybe, mörke Nat, bevæbnede Slaver, som var stimlet sammen, Storm imod dette Tempel.

til

den — den

Til dette T. kommer [illegible] en Bande b. St. [illegible]

[illegible]

III 1

Christian Rudolph

II. G. ks.

Medens Modstanderne ved dette Omslag var blevet skrammede, besluttede Cæsar, da han forefandt et passende Sted, at lade kaste flere Grave i en Bredde af 30 Fod, ved hvilke han vilde aflede en Del af Sicoris's Vandmasse og saaledes danne et Vadested i Floden, for at det ikke altid skulde være nødvendigt at sende Rytteriet ad den store Omvej over Broen.

Da disse næsten er færdige, kommer Afranius og Petreius i stor Bekymring for at blive afskaaret fuldstændigt fra al Tilførsel af Korn og Foder, da Cæsar havde sin Hovedstyrke i Rytteriet. De beslutter af sig selv at forlade denne Egn og forlægge

nu (for) begyndte
forefandt, lave
paa 30 Fod i Bredden for herigennem at
, bliver A. og P. grebet af stor Frygt
derfor selv at
derfor

Krigen til Celtiberien. For denne Beslutning

talte taler ogsaa den Omstandighed, at af de to
modsatte Grupper af Stater, Stammer de Stater,
som i den forrige Krig havde staaet paa Sertorius's
Side og var blevet besejrede, frygtede for Pompeius's
skjønt Navn og Høiførermyndighed selv om han var
fraværende, medens de, som var forblevet tro,
fordi han havde be- elskede ham, fordi de havde vist store Begunsti-
dømmet mod ...
de gelser imod dem, medens hvorimod Cæsars Navn
ikke var kendt hos dem, Barbarer som de var.
Her gjorde de Regning paa store Masser af
mange Rytteri og andre Hjælpetropper og agtede saa i
gunstig Stilling at trække Krigen hen ind-
til Vinteren. Efter Overvejelse af denne Plan
de Skibene samle lader de deres Skibe samle paa hele Ebro og

x han

bringe til Octogesa. Denne Stad laa ved Ebro
i en Afstand af 30 000 Dobbeltrin fra deres Dobbelttrin
Lejr. Paa dette Sted af Floden giver de Befa-
ling til, ved fast til hinanden bundne Ski-
be at danne en Bro, lader to Legioner føre
over Sicoris og deres Lejr befaste ved en 12 med
Fod høj Vold.

Christian Rudolph, d 3/12. 19

gennem

Efter at Cæsar gennem Spejdere havde faaet Under-
retning om dette Foretagende, havde han ved med yder-
ste Opbydelse af Soldaternes Kræfter Dag og Nat at fort-
sætte Arbejdet paa at aflede Floden allerede bragt
det saa vidt, at Rytterne, omend det kun med Be-
sværlighed og Møje lod sig gøre, dog kunde ride
igennem Floden og vovede det, men Soldaterne til Fods
kun ragede frem med Skuldrene og den øverste
Del af Brystet og saavel af den høje Vandstand som
af Flodens rivende Fart hindredes i at komme over.
Men det var dog omtrent samtidig at Meddelsen
samtidigt Meddelelsen om, at Broen over Ebro næsten var færdig, [kom,]
og man i Sicoris fandt et Overgangssted.

Og nu

Og nu fremdeles troede Fjenderne at de maatte

skynde sig desto mere med at komme afsted. De lader derfor to Kohorter, som bestaar af Forbundsfæller, blive tilbage til Besættelse af Ilerda, gaar med samtlige Stridskræfter over Sicoris og trækker de to Legioner, som de Dagene i Forvejen havde ladet føre over, sammen i et Lejr. — Der blev nu intet andet tilbage for Cæsar end med Rytteriet at forfølge Fjendernes Hær og gøre idelige Smaaangreb paa det. Thi Omvejen over Broen til Ebro var lang, saa at Fjenderne ad en langt kortere Vej kunde komme derhen. Han sender derfor Rytterne afsted; de kommer over Floden, og da Petreius og Afranius ved den tredie Nattevagt var bruddt op, viser de sig ved deres Bagtrop, omringer en stor Mængde og

af Sted.

slaar Lejr sammen de to Legioner de foregaaende Dage en Lejr

en Hær.

hans egen Bro

til Ebro

af Sted

og idet de omringer med en stor M.,

volde Forsinkelse

begynder at opholde og hindre Marschen.

20/I 20. N:3. Cæs. b. civ. I 64

Ved Daggry kunde man fra højtliggende Steder, som støde op til Cæsars Lejr, skelne, hvorledes Modstandernes Bagtrop trængtes haardt i Kampen

Rytteri

med vort Rytteri, hvorledes den bageste Del af Hæren undertiden gjorde Holdt og blev plittet ad,

splittet gennembrudt

hvorledes en anden Gang Hæren i sin Helhed rykkede frem og vore ved et Angreb af alle Kohorter paa en Gang blev slaaet paa Flugt, hvorledes de derpaa atter gjorde Front mod Fjenden

Hæren, drevet tilbage

og fortsatte Forfølgelsen, og hvorledes i hele Lejren Soldaterne traadte sammen i Grupper og harmedes over, at man lod Fjenderne slippe

Fjenden

Og hele L. over begynder at mene Ord. at samle sig i Grupper

dem ud af Henderne og derved unødvendigt
trak Krigen længere ud, hvorledes de henvendte de henvendte sig
sig til Centurionerne og Krigstribunerne og bøn-
faldt dem, om de, for at Cæsar ikke skulde skaa- om, at Cæsar ... underrettet om, at h. ikke maatte skaane
ne dem for Arbejde og Fare, ikke vilde underrette Strabadser eller F.
ham om, at de var beredte og havde Styrke og de var ...
Mod nok til at gaa over Floden paa det Sted,
hvor Rytteriet var blevet ført over. Opmuntret ved
deres Iver og Hærens Tilraab skønnede Cæsar, skønner
skønt han følte Betænkelighed ved at kaste Ha-
ren imod en saa stor og rivende Flod, dog at
det maatte forsøges og at der maatte anstil-
les en Prøve. Han lader derfor af alle Centurio- Centurier
ner udvælge de svagere Soldater, hvis Mod og Kræf- eller
ter ikke synes at kunne magte Opgaven. Disse magte

een lader han sammen med en Legion blive tilbage
til Besætning i Lejren; de øvrige Legioner lader
at have opstillet han rykke ud uden Train og fører, efter at der er
blevet opstillet en stor Mængde Lastdyr ovenfor
og nedenfor i Floden, Hæren over. De faa af [disse]
Nogle faa Strøm de Soldater, som rives bort af Flodens Kraft, bliver
af Rytteriet opfanget og hjulpet paa Benene, dog
omkommeningen. Efter at Hæren uskadt er ført over,
opstiller han Tropperne (i Slagorden) og begynder
at føre dem frem i tredobbelt Slagorden. Og saa
niende stor var Soldaternes Iver, at de før Dagens ottende
en Har allerede i Time naaede Hæren, som var rykket ud omkring
skønt der til Marschen var lagt en Omvej den tredje Nattevagt, skønt de foruden Vejen
lang havde maattet gøre en Omvej, paa 6000 Dobbeltrin og skønt det tog
[lang] Tid at vade over Floden.

3/II 20.

№ 4.

Markenes' Dyrkning beror paa Arbejde, ikke paa Bekostning. Da C. Furius Cresinus paa sit ganske lille Stykke Jord havde en rigeligere Høst end Naboerne paa deres vidtudstrakte Marker, var Misundelsen mod ham stor, idet man mistænkte ham for, at han ved Tryl-leri havde bragt (de) andres Sæd over paa (sit lille Grundstykke). Da han derfor blev stævnet for Romer-folkets Dom(stol) og maatte frygte for at blive domfæl[det], tog [ham] han alle sine Avlsredskaber med til Forum og kom kørende med sin raske Datter, som var godt plejet og iført smukke Klæder, med sine fortrin-ligt lavede Jernredskaber, (sine) forsvarlige Hakker, (si-ne) vægtige Plovskær og velnærede Okser. Derpaa sag-de han: (Quiriter, dette er mine Tryllemidler, men

Markernes
Ved Jordens Dyrkning kommer det ikke an paa
Gajus
af
Uvilje – var han meget ilde set
Troldomskunster havde lokket
domfældt
Torvet
egt: bagefter

alt det Arbejde — den Tid Timer

de Arbejder, som jeg har udført ved Lys, de Nætter,

som jeg har vaaget, og al min Sved kan jeg ikke vise

Forvet — jer eller tage med mig til Forum. — Han blev frikend

enstemmigt — med alles Stemmer.

drog frem i Ilmarche

Dengang Cyros hurtigt vilde fremad, for at an-

ad — gribe Babylon, forsøgte han ved et Vadested at gaa

bredt udflydende Löb

over Gyndes' vidtudbredte Flodseng, hvilket næppe er

har faaet — uden Fare, selv naar Floden fik Sommerens Hede

et ganske lille Vandlöb

er skrumpet — at føle og var skrumpet ind til meget lidt. Det, at

Tabet af —, idet den —,

fen af de hvide Heste, som plejede at trække den

kongelige Vogn, der blev revet bort af Strømmen, op-

hidsede Kongen i høj Grad. Han svor derfor, at han

saa vidt — vilde bringe Floden saa vidt, at selv Kvinder kunde

overskride og betræde den, og saa længe blev han

liggende ved Arbejdet, indtil han havde faaet Flod-

forgrenet i 360 B.
ledet ud til Siderne

lejet (delt) spredt i 360 Bække og ladt et tørt Stykke Land tilbage til begge Sider for Vandløbene. — den udtørret tilbage idet Vandmassen løb ud til forskellige Sider.

Som Følge heraf gik dels Tid, et slemt Tab [i] ved et vigtigt Foretagende, dels Soldaternes Begejstring, som det unyttige Arbejde svækkede, og dels den gunstige Lejlighed til at angribe Fjenderne uforberedte tabt, (mens) idet han førte den Krig, som han havde erklæret Fjenden, med Floden. — vigtige Foretagen den — denne den

No 5.

17/II. 20.

Der fortælles om Sakrates, at han for at (uddanne) hærde sit Legeme mod det ubehagelige, som man hændelsesvis maatte være Genstand for at udholde, blandt andre Strabadser og Øvelser undertiden plejede at staa og tænke fra den

ene blinke
anden uden

ene Solopgang til den anden, uden at sove,*
uden nogen Bevægelse, med Ansigtet og Øjnene rettede mod eet og samme Sted. I selve Vinterens Kulde gik han barfodet paa Isen. Naar han blev tørstig af den Øvelse, som han underkastede sit Legeme, drak han dog ikke, førend han havde gydt den første af Brønden øste Krukke Vand ud. Diogenes, som ligeledes i enhver Henseende ved Øvelse søgte at uddanne sig til at udholde Strabadser, plejede om Vinteren at omfavne med Sne bedækkede Billedstøtter, om Sommeren at vælte sig i det brændende Sand.

Legemsøvelse

Hvis Philip, Makedonernes Konge, har været i Besiddelse af nogen god Egenskab, saa har det især været Overbærenhed med Fornærmelser, et vær-

difuldt Middel til Opretholdelse af Kongemagten.
Demochares, paa Grund af sin alt for kække og, som blev kaldt
kaade Tale af Grækerne, kaldt Parrhesiastes
(: den frimodigt talende), var blandt andre Ud-
sendinger fra Athen kommet til ham. Philip Udsendige
hørte velvilligt paa Udsendelsen og sagde bag- Gesandteraets Besked
efter: „Sig mig, hvad jeg kan gøre, som er Athe-
nienserne kært." Demochares svarede: „At hænge Hænge
dig." En Storm af Forbitrelse rejste sig paa det- ved
te saa umenneskelige Svar fra de omkringstaa- uhøflige
ende, dog Philip befalede dem at tie og lade
det uforskammede Menneske gaa uforstyrret
og uskadt bort. „Men I øvrige Udsendinge," Men jer andre vil jeg bede om at
sagde han, „meddel I Athenienserne, at de, overbringe d. Budskab
som siger saadant noget, er langt overmodi-

gere end de, som hører paa det sagte uden

-- dette." at straffe det.

2/III 20. № 6. Farve, 157, 152.

Da Archidamus var Konge over Spartanerne, kom en-

Chios gang en Udsending fra Chios til Sparta, en Mand, som

forfængelig Nar, og allerede var til Aars, men af Natur en Praler og som

gerne gjerne vilde gælde for smuk. Derfor havde han, da han

skammede sig ved sin Alder, søgt at skjule sine Haar,

som var graa, under en Haarfarve. Saasnart han var

traadt ind naaet ind i Forsamlingen med sit falske Haar og hav-

de fortalt Grunden til sit Komme, rejste Archidamus sig

som havde bemærket, at Udsendingen havde givet sit

Haar en anden Farve, sig og sagde: Hvad sandt og

kan have sagt fornuftigt skulde denne Mand vel kunne sige, som

ikke blot gaar omkring med Bedrag i Sindet, men
endogsaa paa sit Hoved." Og han spiste haanligt
hans Ord, idet han bedømte Mandens Karakter ef-
ter det, som man med det blotte Øje kunde iagt-
tage. Da Kejser Adrianus havde afslaaet en vis al- en Mand, hvis Kar
drende Mand noget og den samme senere end- var ved at blive gr
nu en Gang indfandt sig, men uden at have henvendte sig til ham
overstrøget sit Hoved med Farve, svarede han vit- men denne Gang
tigt: „Dette har jeg allerede nagtet din Fader."

Da Gajus Plotius Planeus af Triumvirer-
ne Antonius, Lepidus og Octavianus var blevet erkla-
ret fredløs, søgte han at undgaa deres Opmærksom-
hed ved at skjule sig. Skjønt hans Slaver blev gre-
bet af Folkene, som spurgte efter den skjulte, som ledte efter ham
og underkastet mange lange Pinsler, sagde de

dog stadig, at de ikke vidste, hvor deres Herre op-

Da kunde Flaccus holdt sig. Flaccus kunde ikke bringe det over sit

Hjerte, at saa tro og saa mønstervardige Slaver

længere skulde martres, men viste sig for alles

Øjne og holdt sin Hals hen for Soldaternes Sværd.

Denne Vedderstrid mellem Slaver og Herre om at be-

vise gensidig Velvilje har den Virkning, at Herren

synes at have fortjent at faa et Bevis paa Sla-

standhaftige vernes saa standfaste standhafte Troskab og

Slaverne ved en saa retskaffen Herres Medlidenhed

at blive befriet fra det grusomme Forhør.

9/III. 20. № 7. Favole. 158.

Da Camillus drog af Sted for at ødelægge Byen Veji, havde han lovet Apollo en tiende Del af Byttet. Da han havde indtaget Byen og ladet den plyndre, lod Senatet for at opfylde dette Ønske Løfte fre Udsendinge sejle af Sted, som skulde bringe et Guldkar til Delphi som Offergave til Apollo. Disse bliver ikke langt fra Strædet ved Sicilien (Messina) fanget af lipariske Sørøvere og ført bort til de lipariske Øer. Folket havde den Skik at dele Byttet, ret som om de havde faaet det paa et offentligt Røvertog. Til al god Lykke beklædte i dette Aar en vis Timastheus det højeste Embede, en Mand, som mere lignede Romerne som sine Landsmand, der selv havde Ærbødighed for Sendemandsnavnet og Offergaven, Guden, til hvem

Dengang

Guldblandingskom[illegible] Off. t. Ap. i Delphi

idet man behandlede det i paa Statens Vegne

Timasitheus

og da han selv nærede Ærbødighed ...

Anledningen til Gaven ingjød den skulde sendes, og Giveren og derved ogsaa [fyldte] Mængden, som i Reglen ligner sin Herske, [med] Tilbørlig Sky for hellig Brøde, ført [ind] med sig [ind] til en Bolig som Statens Gæster gav han dem oven i Kobet en Eskorte af Skibe med paa Vejen til Delphi, og sørgede for, at de derfra atter kom lykkeligt tilbage til Rom. Der blev efter Senatsbeslutning sluttet Gæstevenskab med ham og paa Statens Bekostning givet ham Gaver.

Helligbrøde og efter at have ført dem ... ledsagede

med

indgaaet

16/III 20. №8. Favole 161.

En hvis Græker overrakte ofte Kejser Augustus et eller andet hædrende Epigram, naar han steg ned fra sit Palads. Da han mange Gange, men uden Resultat havde gjort det, og Augustus saa, at han

vis

sølle rakte ... [frem]

denne kom

Palatium

alligevel atter vilde gore det, skrev han med egen Haand et kort græsk Epigram paa et Papyrus-Blad og kastede det hen imod Grækeren, som kom ham i Møde. Han læste det, rystede det og gav sin Forbavselse Forundring ligesaa stor Udtryk i Ord som i Mine og Gebærde. Derpaa gik han hen til Stolen, hvori Kejseren blev baaret, stak Haanden ned i sin fattige Pengepung, tog nogle faa Denarer frem for at give Kejseren dem og sagde, at han havde villet give mer, hvis han havde haft mer. Herpaa fulgte en almindelig Latter, men Kongen lod udbetale en temmelig stor Sum Penge til Grækeren.

Favorc. 195.

Aristides havde ikke glemt, at Themistokles i lang Tid hemmeligt eller aabenlyst havde vared

hans Modstander i Forvaltningen af Staten. Han vidste ogsaa, at det særligt var hans Skyld, at han var blevet landsforvist. Men han viste, hvilken Uvillie (Utilbøjelighed til) han havde mod Hævn, (derved at) (medens) der af Ostrakismen blev besluttet, at fordrive selve Themistokles fra Staten. Her havde der budt sig en (overmaade) gunstig Lejlighed til at hævne sig. Dog han hverken fortalte eller gjorde noget, som kunde skade sin Modstander. Og ligesom han før i hans Velmagtstid ikke havde misundt ham hans Magt og den Berømmelse, som hans Foretagender indbragte ham, saa vilde han stille ham i Skyggen nu, da han var i Fare, og jubilere, da han blev landsforvist.

havde været, Uvilje i hvor hog Grad Hævntanker var ham fjern

da det skulde afstræs om selve Th. skulde fordrives fra St. ved Ostr.

da

unægteligt

en gunstig L.

Men h. hverken sagde ell. gjorde noget, ...

hans Uven

saaledes ikke ikke fuldstændig brakke det knæsende Rør; ikke skulpe til d. haldende Lag juble over hans Fald

30/III. 20. № 9. Favole 202.

Timoleon fra Korinth har efter alles (Skon) vist sig som en stor Mand. Thi det lykkedes ham, hvilket maaske ikke var lykkedes nogen anden, baade at befri sit kuede Fædreland fra Tyrannen og efter at have ophævet det gamle Trældomsforhold i Syracus, hvorhen han var blevet sendt til Hjælp, at bringe hele Sicilien i den tidligere Tilstand. Da hans Broder Timophanes havde tilrevet sig Enevoldsherredømmet over Korinth og han selv kunde have faaet Del i Regeringen, stod han i den Grad udenfor Delagtighed i Forbrydelsen, at han foretrak sine Medborgeres Frihed fremfor sin Broders (Vel) og hellere vilde adlyde Fædrelandets Love end regere. Efter derfor gentagne Gange (men) forgæves at have anmodet sin Broder, Tyrannen, om at give Bor-

sin Fødeby, s. v. bl. undertrykket af en T.

idet h. vældede d. gam. ... tilvante Trældom... borf fra S.

sammen med ham Kongemagten

holdt det for bedre

Broder Tyrannen som

igen lod han h. dræb gerne deres Frihed igen, sørgede ham for, at han blev ryddet af Vejen. Dette Mord (er) forekommet, nogle

höjst (som) en höjst fortræffelig Daad, medens andre fandt har ment, at Timoleon har Stranket Broderkærligheden.

Sendt af Korinthierne for at bringe Syracusanerne Hjælp, fordrev han Tyrannen Dionysius fra hele

Borgerne Sicilien, gav Folkene Love og Frihed og skaffede efter

Krig en haard Kamp hele Øen en saa rolig Tid, at han

ansaas anses for Grundlæggeren af dens Byer. Skønt han al-

i Folks Øjne stod som kunde have hersket lerede var saa mægtig, at han kunde herske over Sici-

-lianerne endogsaa lianerne, endogsaa mod deres Vilje, og han i den Grad havde vundet alles Kærlighed, at ingen (vilde) (have) hav-

den höjeste Magt de noget imod, at han beholdt Magten, (saa) nedlagde han dog, saa snart han kunde, sin Embedsmyn-

(som Privatmand dighed og levede Resten af sin Levetid i Syracus.

Men alligevel manglede der ikke paa Æresbevisning mod ham, noget hvormed man plejer at belønne en Fortjeneste [egt: som plejer at vises en Fortjeneste]; og heller ikke senere blev udført nogen offentlig Sag, om hvilken der blev truffet nogen Afgørelse, førend man havde indhentet Timoleons Mening. —

Intet er mere velkomment og fortrinligt end Tyranstyrtere, særligt naar de selv er beskedne og uegennyttige.

kom h. ikke til at mangle nogen Æresbevisning som man plejer at belønne e. f. M. med

for egt.

der foretog man sig noget i Statslivet

Der er ingen Gerning der er mere paaskønnet og ophøjet end deres, som fordriver Tyranner

20/4 20. № 10. Tavole 210.

Velvilje
Yndest hos Folket vindes først og fremmest ved Gunst-bevisninger, men i anden Række dernæst ved et velgørende Sindelag, selvom Midlerne maaske ikke slaar til. Thi allerede almindelig Ros og Ry for Gavmildhed, Godgørenhed,

Mangden
Velgerninger
Tiljen til at gøre godt
selv om

venlig stemt — Retfærdighed og Ærlighed (Samvittighedsfuldhed), gör os til Venner af [de Folk] (dem), hos hvem efter vor Mening disse Egenskaber findes.

fik-Navnet — Derfor (er) Titus (fik-Navnet), fordi han af Naturen var i höj Grad gavmild, (blevet kaldt) Menneskehedens (Elskede og Yndling) (i Y. og Øjesten)

[Elskede]

Sædvane ikke at sig til ham — Det var hans Grundsætning og Sædvane (fast), ikke at lade nogen af dem, der henvendte sig ham, gaa bort uden (Udsigt til at blive bönhört) (Haab). Da engang (nogle) (hans) Venner advarede ham, fordi han, som de mente, [ikke] gav större Löfter end han kunde holde, sagde han, at ingen maatte gaa bort fra en Samtale med en Kejser. [Ja] (Og) da han (endöde) engang ved Bordet kom i Tanker om, at han hele Dagen ikke havde givet nogen som helst noget, udtalte han (det hint) mindeværdige og med Rette (lovpriste) berömte Ord: „Mine Venner, jeg har ödelagt Dagen."

Og da engang — sagde — Löfter end — nedslaaet — 22 Quinctiam [endog] — gjort nogen n. Trenkte — spildt — uforudseelig

Der indtr[aadte] (af) under ham adskillige (nogle) uforudseelige U-

En Tilstand indtræder

lykker, saaledes f. Eks. en tre Dages Brand i Rom og en
stor Pest, som sjælden ellers. Under disse og lignen- saa
de Ulykker viste han ikke blot en Herskers Omsorg- denne og saadan Mørgang Omsorgsfuldhed
fuldhed, men ogsaa et Hjertelag [som kun findes
hos en Fader,] ved snart at sige et tröstende Ord,
snart at [hj] række en hjælpende Haand, [for] saa vidt [for] saa langt
som [Midlerne] hans (Midler) rakte. Da den saa gav- godhjertet
milde Kejser döde, til större Skade for Folket end döde til
sig selv, sörgede alle, som om [een] de havde mistet alle, som
en af deres egne kære, og Senatet viste den afdöde en
saa stor Ære ved at overdænge ham med Lovpris- vælde frembringe deres Tak og vld at
ninger, som ikke engang nogen [s]inde i hans leven- Lovprisninger som nogen Sinde (s. aldrig nogensinde endjikke i h. l. D.) end ikke
de Live og hans Nærværelse.

en ren Ereng

Da Cato Uticensis var ganske ung og nogle engang spurgte ham, hvem han elskede mest af alle, svarede

han · sin Br.

han sin Broder. Da de samme atter spurgte, hvem

ogsaa · sin Br.

han dernæst holdt mest af, svarede han ogsaa sin Broder. Paa Spórgsmaalet om den tredje gav han det samme Svar og saaledes videre, indtil de holdt op med

over for

deres Spórgen. Denne hans Velvilje og Ærbódighed overfor Broderen voksede med Alderen; han veg ikke fra hans Side, viste sig ham lydig i alt, og da han var tyve Aar gammel, havde han aldrig nogen Sinde indtaget

gaaet hen paa

et Maaltid, ikke betraadt Torvet, ikke været rejst udenlands uden sin Broder Cæpio. Begges Livsvandel var

retskaffen, men Catos Liv strengere. Naar man derfor

Nøjsamhed

[—] roste hans Maadehold og Afholdenhed, indrómmede

han, at han vel kunde have Udseende af en retskaffen Mand, naar han sammenlignedes med mange af Romerne, „Men," plejede han at sige, „naar jeg sammenligner mit Liv med Catos, saa forekommer det mig, at jeg slet ikke er forskellig fra Sippius." Men denne Sippius var en slet og ved Vellevned fordærvet Mand.

nøjsom

Denne ....

uj:

11/V. 20. № 13. Favole 131.

Da Demetrius var blevet besejret af Ptolomæus, blev der Ptolomæus større Berømmelse til Del paa Grund af sin Skaansomhed end som Følge af selve Sejren, idet han endog lod Demetrius' Venner gaa bort ikke blot med deres egne Ejendele, men ogsaa oven i Købet

hans Maadehold

haade

ydeligere Gaver, og private Tilbehör

med ydeligere Gaver og gav [alt] selve Demetrius' (hele) rövede

v/s: res familiaris Tjenerskab

Tilbehör og Formue tilbage med Tilföjelse af de höflige

for ... Skyld

Ord, at han ikke havde begyndt Krigen formedelst Byt-

Vordighedens sin Ære og Ret

te, men for Anseelses Skyld, (idet han fölte det som en Krænkelse) opbragt over at Antigonus,

efter at det modsatte Partis Förere fuldstændigt var

blevet besejret, alene havde tilrevet sig den fælles

stöder-sammen

Sejrs (Fordele) (Bytte). Ikke længe derefter kæmper Ptolomæus atter

med Demetrius i et Söslag og flygter, efter at have mi-

stet sin Flaade[?] og maattet erklære sig for besejret tilbage

til Ægypten. Derpaa sendte Demetrius, fordi han fölte sig

tilskyndet til at gengælde den t. Gave med en lignende [Gave som

tidligere], Ptolomæus' Søn Leontiscus, hans Broder Menelaus

hans

og Venner med enhvers Privateje tilbage til Ægypten, saa

ikke v. opfl. af Had

at alt var öjensynligt, at de ikke var opflammede af ved Had, men

hvorfor de under selve

ærgerrig (Selvfölelse Hævdelse af deres Rang) hvorfor de netop ved Krige sögte at

kappes
(maale sig) i Gaver og Tjenestydelser. -Saa meget vanskeligere Foreninger
re førtes dengang Krige, end man nu opretholder For- pleier Venskab
bund.

18/7 20. N:14. Titi Livi ab urbe cond XXII 23 1-2.

Dette foregik i Spanien den anden Sommer i den
punniske Krig, medens der i Italien ved Fabius' indsigts-
fulde Tøven var blevet hidført en lille Pause i Romernes Nølen
Nederlag. Denne Nølen holdt vel Hannibal, som saa at
Romerne nu endelig havde valgt saadan en til Lede-
ren af Krigsførelsen, som førte Krigen planmassigt, ik- Leder
ke paa Lykke og Fromme, i ikke ringe Ure og Bekym-
ring, men var foragtet blandt Folket, saavel Soldater- Diktatorens Medborger
ne som de fredelige Borgere, særlig da der under
hans Fraværelse ved Ryttergeneralens Ubesindighed var som Følge af

blevet kæmpet med snarere glædeligt end heldigt Udfald.

... til, som ...

Hertil var der kommet to Omstændigheder til at foröge Uviljen mod Diktatoren: den förste ved en underfundig List af Hannibal, idet han, da der af Overlöbere var blevet ham vist Diktatorens Mark, lod denne alene skaane for Sværd, Ild og ethvert fjendtligt Angreb, medens hele Omegnen blev jævnet med Jorden, saa at det kunde have Udseende af et Vederlag for en eller anden hemmelig Overenskomst; den anden ved en Handling af ham selv, der fra först af var tvetydig, fordi han ikke afventede Senatets Godkendelse heraf, men til sidst utvilvsomt blev regnet ham til den störste Ros.

da D. Mark v. bl. h. v. af Overl.

Landejendom

Vold

maaske

derved

[utvivlsomt]

Ved Udvekslingen af Fangerne, saaledes som det var sket i den förste puniske Krig, var Romernes og Pönernes Förere blevet enige om, at det Parti, som modtog flere

d. rom. og pun. Anf.

Part

flere, end

end det gav, skulde erlægge 2½ Pund Sölv for hver Sol-
dat. Da nu Romerne fik 247 flere end Pönerne og Sol- Romeren Pönerne
vet, som skyldtes for dem, trods hyppige og heftige For-
handlinger i Senatet, efterdi han jo havde forelagt derom fordi h. ikke havde f. S. S.
Senatorerne Sagen, anvistes alt for sent til Udbe-
taling, [saa] solgte han efter at have sendt sin Søn sendte h. s. S. t. R. og solgte... og indf.
Quintus til Rom sin af Fjenden ubeskadigede
Ager og indfriede saaledes Statens Gældsforplig- Ejendom
vet selv at sædrede Beløbet
telse (paa egen Bekostning).

3/VI 20. №15. Tavole 136. 137

Dengang Cato den ældre gjorde Krigstjeneste, plejede Da C. d. Ældre
han paa Marschen selv at bære sine Vaaben. Der fulg-
te nemlig kun een Slave med, som bar Forplejningen, Provianten
og ham skal han aldrig være blevet vred paa, naar

han fremsatte Frokosten eller Middagsmaaden, uden
Forskel, (udj) hvordan den end var, da han ansaa
det for at være en Skam højst uanstandigt at kives med sine Slaver for Mavens Skyld; nej, han
hjalp ham tvært imod ret ofte med at koge og tilberede Maaden, naar han var færdig med Tjenesten.
Naar han i Fredstid vendte tilbage til sit Landsted, tog han Del i de samme Arbejder som Slaverne, lagde sig til et og samme Bord med dem, spiste
af samme Brød og drak den samme Vin. I mange andre Tilfælde optraadte han som en saa god
Husbond over for sine Slaver, at de overalt rosende
omtalte hans Maadehold, hans utrættelige Arbejdsomhed og hans skæmtefulde eller alvorlige
Taler.

For Lærere og Læger bór man have stor Højagtelse og dyb Arbódighed. Du maa ikke sige, at du slet intet skylder dem uden en ussel Lón. Thi for det fórste er det noget, som er mere værd end det, der kóbes. Du kóber af Lægen en uvurderlig Ting, Livet og et godt Helbred, af Læreren i Videnskaberne hójere Interesser og aandelig Dannelse. Og saaledes faar de ikke Betaling for det, vi skylder dem, men kun for den Umage, som de gór sig derved, at de bortkaldes fra deres eget Foretagende for at ofre sig for os. Dernæst gaar baade en Læge og en Lærer ofte over til at være ens Ven og gór os saaledes sig forbundne mindre ved sin Kunst, hvorfor han faar Betaling stillet til Raadighed, end sin sit personlig velvillige

Germanismus – er der noget

det, der kóbes.

lader sig bortkalde fra deres eget

deres, som de stil til Raadighed vor

deres

kan man ook videlegge —

Sindelag. Naar dette sker, faar baade Lægen og

hans Umage

-en Læreren Betaling for sit Arbejde, men for Sindela-

kan man aldrig ondfri sin Gald

my get skyldes den stadig.

10/VI. N:o 16. Favole 149. 154.

-, der ved s. Fødsel til-hørte R. Volumnius, en Mand af Ridderstanden, havde vandet om-

— 's Gunstighørt til hans Omgangskreds

gaaedes Marcus Lucullus venskabeligt. Da han havde

L. medens

set ham [blive] dræbt af Marcus Antonius, [og skønt] det

havde staaet h. ... at redde s. L. stod ham selv frit for at skaane sit Liv ved at flygte, [saa] veg

afgjælet han dog ikke fra sin døde Ven, men udbród i den Grad

hans — blev Aarsagen til, at han hen-

Hulken overvælde i Graad og Klageraab, at han som Følge af sin alt for

tede sig Døden

store Hengivenhed hentede sig Aarsagen til sin Død.

paafaldende

Thi paa Grund af sin heftige og vedvarende Jamren blev

han slæbt hen for Antonius. Og da han stod for hans

Lad mig straks føre

Aasyn, sagde han: „Giv Befaling til straks at føre mig,

hen til Lucullus' Lig og at dræbe mig [der]. Thi jeg bör

ikke leve længere, naar han er [revet bort] (taget af Dage), da jeg

har været Ophavsmanden til den for ham ulykke- — auctor sum alicui raader en da jeg har raadet ham til d. ulykkelige Deltagelse i Kr.

lige [Krig] (Deltagelse i Krigen) Kamp, imod dig. "Dette sit Ønske fik han

let opfyldt af Antonius, og efter at være blevet" der- — fört

hen, hvorhen han havde villet, kyssede han begærligt

Lucullus' höjre Haand og lagde (trykkede) dennes Hoved, som

laa afskaaret, op til sit Bryst, og saa bód han sin

Hals (Nakke) frem for Drabsmandens Sværd.

Det er lettere at (herske over) (styre) vilde Folk, selv

om de ogsaa stritter imod det fremmede Herredömme (nödig til finde sig i)

end at holde sitt Sinds Tilböjelighed i Tömme. Selv om — De, der –, er ofte –

man er tilstrækkeligt rustet (til Kamp) mod Fjender[ne], er man

dog ofte vaabenlös over for Skæbnen og Lidenskaber- — sine — Lykkens Overskiftelser

Aleksander f. Eks. havde [hærget P] brandskattet Per- — hærgede

P.-nes, H.-nes, Indernes ..... Folks — serne, Hirkanerne, Inderne [kort sagt] og de andre Folk,

slog deres H. — helt ud [mod] (til) Oceanet og slaaet dem (deres Hære) paa Flugt, og skønt

Sejrherre — han var Sejrherre over saa mange Konger og Folk (Stater),

[saa] maatte han dog bukke under for [sin] Vrede, Barskhed (Grumhed)

og Vellyst. Ham, som Persernes Vaaben ikke havde over-

kummet knakke deres Laster — vundet, besejrede hans Lyder. Efter sin Sejr over Darius ved

Lidenskaber frit Løb — Arbela lod han aabenlyst sine Begærligheder løbe med

sit Maadehold lod ... slaa over i — Tøjlerne, og forvandlede sin tidligere Maadehold og

et saadant purpurfarvet Hovedsmykke — Selvbeherskelse til Overmod og Tøjleslöshed. [Med] (Han lagde) et Dia-

dem, som Darius havde haft (det), [omgav han sit Hoved] (om sit Hoved)

og [den] persisk[e] (3) Dragt (4) iførte (1) [han] sig (2). Og han sagde rig-

Sejrstegn — han — tignok, at (det var Bytte fra de slagne Persere, han bar) kun bar det som Sejrstegn over Perserne, men

samtidigt [med] dermed havde han ogsaa paataget

autaget — deres Sæder, og med den ydre Stolthed (stolte Herreførd) [folgte] fulgte

aandeligt — aandelig (indadtil, sjæleligt) Overmod.

By

17/VI 20. № 17. Favole 159.

Croesus, hin rige Konge i Lydien, havde en Søn, som vel udmærkede sig ved en smuk Legemsbygning og Begavelse, men længe gjaldt for født stum, da han, skønt han allerede længe var voksen, ikke kunde sige noget. For at forbedre denne Fejl ved Tungen forsøgte Faderen alt, saa længe det gik nam godt. Men da Perserne Hær havde erobret Sardes, Residensbyen, og en Soldat med draget Sværd for ind imod Croesus og det saa ud til at han vilde dræbe den ham ukendte Mand, glemte

selv da
slet
afhjælpe
men Lægernes Kunst hjalp slet ikke
haus, Persernes
om et øjeblik

31/8 20. № 1. Favole 235.

Hvorledes Publius Scipio Africanus' Landsted saa ud/og hvordan hans Badeværelse var indrettet, derom skriver Seneca til en Ven: – Opholdende mig i ikke ringere end Scipio Africanus' Hus skriver jeg dette til dig Jeg ser [hans] af Kvadersten bygge[de] Hus, Mure, der er opfórt omkring [en] Haver, Taarne, som er byggede til Byens Beskyttelse, og et [li] smalt og ifólge gammel Sædvane mórkt lille Baderum. En stærk Fólelse af Glæde, men tillige ogsaa af Skam, griber mig/naar jeg betragter Scipios Skikke og vore. Paa dette afsides Sted plejede hin Skræk i Karthago at vaske sit af Markarbejder trætte Legeme, han óvede sig nemlig i Arbejde, og han plejede,

ud, og
beskriver S. saaledes i et Brev til en Ven:
I selve Sc. Afr.-s Gaard ligger jeg og skriver...
Gaard en Mur
opfórte Gaardens
et ifólge gammel S. trangt og mórkt l. B.
stærk Lyttfólelse
da
Sæder
I denne Krog
hin Karthagos Gru
trætte
Landarbejder landlige Pysler
ved Slid

som det har været Skik hos de gamle, selv — var

at pløje sin Jord. Under dette saa ringe Tag — Loft bearbejae

stod denne (berømte) Mand, dette saa simp- — har staaet

le Gulv holdt ham ikke tilbage. Men hvem — har baaret ham

findes der vel nu, som (bekvemmer) kan faa sig til at blive — bade sig

vasket under saadanne Omstændigheder? En- — saaledes?

hver forekommer sig selv fattig og lurvet ringe,

hvis ikke Væggene giver skinner med Genskin af mange, — store

(og) kostbare Spejle, Marmor, Elfenben og broge-

de Farver. I dette Scipios Badeværelse er der snarere

ganske smaa Sprækker Revner, end Vinduer Grunden til, — saaledes at de giver Lyset Adgang uden Svækkelse af Murene Varn

at Murene lader Lyset trænge ind. Men nu

vil Folk ikke have Badeværelser uden saadanne, som [hvis de ikke]

faar hele Dagens Sol gennem store Vinduer, — meget store statlige Vinduer,

og undtagen at man hvis man ikke, imedens man bliver vasket, — bader sig

ud over

opfundet blevet

taget i Nytelsens

Tjeneste

gr

kan se Marker og Have. Saaledes er det, som havde været opfunden til Nytte, bleven til Fornøjelse.

Christian Rüdolph

III. G kls.

21. II. 21. № 14. Cic. in Verrem IV 46, 103-47 excl.

Der ligger, Dommere, temmelig fjernt fra Sicilien en Ø ved Navn Malta ude i det vide og farefulde Hav; derpaa er der en By af samme Navn, hvorhen den Anklagede aldrig kom, men som dog i tre Aar [tjente] var hans Væveri til Fabrikation af Kvindeklæder. Ikke langt fra denne By paa et Forbjerg ligger der et gammelt Junotempel, som altid har haft saa stor en Hellighed, at det ikke [engang] blot i hine puniske Krige, som er [ble] udkæmpet og har bølget frem og tilbage til Søs her omkring, men ogsaa ved denne store Mængde Sørøvere altid har været ukranket og helligt. Ja, der berettes endog

Der ligger, D., en Ø ved N. Malta, temmelig adskilt fra Sicilien ved en ... Havarm

anklagede

herom kring

i Nutiden med deres mange Sørøvere

er endog berettet i Litteraturen

[fólgende], at da Kong Masinissas Flaade en-
gang landede paa dette Sted, havde en kon-
gelig Harfórer fjernet nogle Elfenbentænder
af en utrolig Stórrelse fra Templet, taget dem
med sig og skænket dem til Kong Masinis-
sa. Kongen var i Fórstningen blevet hen-
rykt over Gaven; men da han siden hen
erfarede, hvorfra de stammede, havde han
straks udsendt paalidelige Folk paa et fem-
radetaaret Skib, som skulde bringe disse
Tænder tilbage. Derfor var der skrevet paa dem
med puniske Bogstaver, at Kong Masinissa
havde modtaget dem uden at vide det, men
at han efter at have erfaret Sagens Sam-
menhæng havde sórget for at de blev bragt

fórte
Admiral
skal. - være bl.
skal h. str. have udr.
har været skrevet
nærmere Besked

tilbage og anbragt paa deres gamle Plads.
Der var desuden en stor Mængde Elfenben
der, mange Kostbarheder, deriblandt Nogle
Sejrsgudinder af Elfenben, antikt Arbejde og
af ypperste Kunstrang. Alt dette har Perres,
for at jeg ikke skal spilde mere Tid, med eet
Slag, ja paa een eneste Befaling ladet fjerne
og skaffe bort ved sine Venusslaver, som han
havde udsendt alene af denne Grund.

Skön. Forslaget, som han kom med, blev modtaget af alle uden Undtagelse, og det kunde ventes, at Folket vilde tage sin Beslutning i Overensstemmelse med hans Mening. Da farer en af den Række Förstemænd, som Lakedæmonierne paa Grund af deres Alder og Værdighed respekterede lige som Voldgiftsmænd og Lærere i almindelig Moral, opbragt og forbitret op og han udbryder: „Hvilket Haab, Lakedæmonier, er der om, at denne By og denne Stat længere kan være levedygtig og uindtagelig, naar vi har saadanne Mænd som Raadgivere? Hvis dette er en retfærdig og hæderlig Dom, saa beder jeg jer om, at I ikke vil lade den blive vanæret, ved at den stammer fra en skammelig Ophavsmand." Da han

et Forslag

Forslag

[ligesom] som i Statens Tugt

L-ere, kan der vel i Fremtiden være

i Længden

et antageligt...

Forslag saa lad os, beder jeg jer, ikke lade det bl. vanæret ved Besmittelse fra en slet og berygtet Ophavsmand. Og da han...

havde sagt dette, udtog han en Mand, som ved sin Tapperhed og Retfærdighed stod over andre, men ikke besad hin Tungefærdighed, og befalede ham med alles Tilslutning af alle at gentage hin ordsnilde Mands Dom, med hvad Slags Ord han kunde, for at Folksbeslutningen kunde komme i Stand paa Foranledning af ham alene.

opfordrede

Forslag

Folkebeslutning uden at d. første blev omtalt

Og virkelig, det skete saaledes, som den kloge gamle Mand havde tilraadet. Paa denne Maade blev Dommen god, idet den forargelige Ophavsmand blev ryddet af Vejen.

beholdtes det gode Forslag, medens blev skubbet til Side

Maa jeg spørge? Har du ikke fra Agrigent rø-
vet et Mindesmærke for den samme Publius
Scipio, en meget smuk Apollobilledstötte, paa
hvis Laar Myros Navn stod med smaa Sölv- Navnet Myros lille smaa
bogstaver, ud af Æskulapius's höjthellige Tem- höjhellige
pel? Da han, Dommere, gjorde det hemme- havde gjort
ligt, da han til denne sin Forbrydelse og
sit afskyelige Tyveri tog slette Folk som Fø- visse
rere og Medhjælpere, blev Borgerskabet me-
get [ophidset] forbitret. Agrigentinerne for- sammede
langte nemlig paa een Gang Afrikanus's
Gave, deres nationale hellige Billede, deres
Bys Pryd, Beviset for deres Sejr og Vidnes-
byrdet om deres Forbundsstrokab. Der bliver

Forestriver og paalægger

derfor af de ledende Mænd i denne Stat truffet

Kvæstorene Kvæstorene

Forholdsregler og givet baade Kvæstorene* og Ædilerne Befaling til at holde Vagt om Natten

anklagede

ved de hellige Bygninger. [Thi] Den Anklagede

i Agrigent

de vovede nemlig ikke aabenlyst at forlange eller tage alt, hvad der lystede ham (vel

Indbyggernes

sagtens paa Grund af hine Mænds Mængde og Dygtighed, og fordi romerske Borgere, gæve og hæderlige Mænd, i meget stort Antal

Forretninger

i hin By lever og driver Handel (med selve Agrigentinerne (i bedste Forstaaelse).

Nu er der hos Agrigentinerne et Herkulestempel ikke langt fra Torvet, i Sandhed

svar

helligt i deres Øjne og uskrænkeligt Derinde..

uantasteligt hos dem og helligt. Her inde

* Bronzestötte af o.H.

er der en Billedstötte af selve Herkules af

Bronce, og jeg skal ikke let kunne sige, at jeg har set nogen skönnere end denne (naa for Resten, jeg har ikke saa megen Indsigt i saadanne Ting, som jeg har (set mange] været Øjenvidne til meget) i den Grad smuk, Dommere, at Munden og Hagen paa den var temmelig slidt, fordi de under [Bönnerne] deres Bönner og Taksigelser ikke bedt pleier at vise den [Ærbödighed] Ærefrygt, men ogsaa at kysse den. Mod dette Tempel sker der, mens den Anklagede opholder sig i Agrigent, under Anförsel af Timarchides i den mörke Natt et Angreb af sammenlöbne Slaver.

Bronze, hvis Skönhed jeg ikke let skal kunne sige at have set Mage dir

har set mange deraf

er

anklagede

opholdt

pludselig [illegible] en Bande [illegible] de

1

V. REBECH
Viktor
RIBE

Viggo Hansen

II. G. ks.

No. 1 18-12-21

Favole 116.

Alexander Magnus havde A. haft
naximenes fra Lampsacus til Lærer
i Veltalenhed. Dette (var) blev senere til Fjen
de for Lampsacus. Alexander havde
besluttet at ødelægge denne By, fordi
den havde stillet sig staaet paa Darius's Side imod
ham. Derfor, da han saa, at Anaxi-
menes kom ham i Møde, tvivlede han fra Bymurene
ikke paa, at han kom for at bede om Nåde
for sit Fædreland, og han svor ved Gu-
derne, at han ikke vilde gøre det, Anaxi-
menes bad om. Da Anaximenes hørte
dette, bad den kloge Taler Kongen om at

ødelagge Lampsacus. [Alexander, der var fuld 5
af Ærbødighed for Eden] og [som følte sig
fædrelandskærlige overlistet af sin forhenværende Lærers Klogskab
for at bevare sit Fædreland, takkede, da
han forlod Lampsacus.

1/2 - 21 Viggo Hansen.

No. 2

Tavle 50

25-1-21

De historiske Skrifter berette, at Perikles i Løbet af fire Dage blev berøvet to Sønner, der af Naturen var udmærket begavede. Denne var i høj Grad tapper og rolig i sin Sorg, saa at han slet ikke formindskede sin fordums ydre Pragt og Levemaade, men han bevarede den samme Karakter og den samme Skik, naar han havde Magistraten forsamlet; og aldrig fjernede han Kronen fra sit Hoved. Om dette berettes der, at Perikles mente, at intet vilde være mere skændigt, end hvis han for Kvindens Sag

vanes Skyld havde angivet noget Sorgens Tegn V. I Sandhed! Han var en Mand, i højeste Grad vardig til stor Ros, hvem Naturens Magt, trods det han ofte higede efter den allfor store Kærlighed, ikke kunde bringe ud af Forfatning og føre ud i Smerte; og aldrig paa nogen Maade glemte han sin Kærlighed V de Børn, som han sagdes at holde mest af.

Viggo Hansen

No. 3

Favole. 29. 1-2-21.

Nogle smaa Mus löb lystigt rundt omkring en sovende Löve, og en af dem sprang op paa dens Ryg. Da den (imidlertid) blev grebet af Löven, der vaagnede, undskyldte den sin (Uforsig-Ubetænk. sig med sin U.
somhed tighed), og lovede, hvis Löven vilde skaa-ne dens Liv, at være den taknemlig-me. Skönt Löven var opbragt af Vrede, tilgav den dog den lille bedende Mus og sendte det usle paa dens Bön
Dyr uskadt bort. Kort Tid efter faldt Lö-lille ven i en Snare, og den udstödte et höjt Bröl, da den fölte sig bundet. Den lille Ordstill.
Mus löb til, og da den saa, at den ædle, höjmodige

Löve holdtes bunden med Reb, krob den
(ikke kunde sönderrive sine Baand)
hen til Snarren og gnavede den itu.
Da den paa den^ne Maade havde befriet
helt ud af Faren Löven, sagde den: „Nu kan du vide, at
ogsaa en Mus (ogsaa) kan (yde) göre Gengald."

Viggo Hansen

No. [3.] 4. 15-2-21

Favole 56.

Da engang en Kvinde var ankla-
get hos Filippus, der var beruset af Kong, af
Vin, og med Urette var blevet dómt, Filip
erklarede hun, at hun vilde appellere udbród
til hans Dom. „Til hvem henven-
der du dig altsaa?" spurgte Kongen vredt da
Hun svarede: „Fra den starkt beruse-
de og sovende Filippus henvender jeg mig
til den ædru og aarvaagne Filippus med
Opfordring om Bistand." Kvindens i den Dette Kvindens
Grad frie Svar rystede Kongen op af hans
Rus og Sövnighed, og han dadlede hende ik- Rusens Eftervirk-
ke blot ikke heftigt, men efter at ha- ning

Sag
fældte han ogsaa
en retfærdigere Dom

ve undersógt hendes Forhold mere omhyg-
geligt sagde han hende ogsaa sin Me-
ning mere redeligt.

Favole 57.

Da Kong [Fil] Filippus hav-
de svaret en gammel Kone paa hen-
des indtrangende Bón om, at Kongen
vilde dómme i hendes Strid, at han
ikke havde Tid tilovers til dette, sag-
de hun: „Du er altsaa ikke Konge."
Forundret over den gamle Kones frie Ytring
lyttede Filippus ikke alene til hende, men
straks hórte han stor Stój fra Mangden,
der kravede, at deres Sag skulde optages
til Paakendelse.

stakkels

den Slags Ting

saa vil jeg ogsaa
ónske, at
frimodige

men hórte ogsaa straks
paa en stor Sværm
af Folk, der kravede

Viggo Hansen.

No. 5.

Ciceros 2. Tale imod Catilina. Kap. 2. 22-2-21.

Og hvis nogen er saadan, som alle burde vare, der paa Grund af dette ene, jeg meddeler jer jublende og triumferende, anklager mig heftigt, for at jeg ikke har ladet denne livsfarlige Fjende gribe i Stedet for at jage ham ud af Byen, saa er det ikke min Bróde, men Forholdenes. L. Catilina burde allerede nu have varet drabt og straffet med den alvorligste Dódsstraf, og det krævede baade vore Forfadres Skik, denne min Harfóremyndigheds Strenghed og Hensynet til Almenvellet af mig. Men hvor mange [men]

fordi

lade ham slippe

Lucius

varste

Harfórer

ikke

forsvarede det

først

uden for

mene I, der fandtes, som ikke tro-
ede, hvad jeg indberettede, hvor man-
ge som endogsaa afviste det. Og hvis jeg
antog, naar Catilina var ryddet af Vej-
en, at I var udenfor al Fare, havde jeg
ladet ham drabe ikke blot med Fare for
Misbilligelse imod mig, men ogsaa med Fare
for mit Liv. Men naar jeg paa et Tids-
punkt, da Sagen endnu ikke engang var
bleven gjort indlysende for jer alle, saa,
at dersom jeg straffede him, som havde gjort
sig forfjent dertil, med Døden, da vilde Føl-
gen blive, at jeg, lammet af Had, ikke vilde
kunne straffe hans Forbundsfæller, men bringe
det dertil, at I kunde kæmpe aabenlyst, naar

I saa Fjenden lige for jer. Jeg mener, utilslöret
at denne Fjende for Resten bör fryg-
tes uden for Byen, Borgere, hvoraf I og det kan I forstaa
ser, at jeg ogsaa er bedrövet over dette, heraf, at
at han gik ud af Byen med et ringe Föl-
ge. Gid Catilina havde fört alle
sine Hjalpere med sig. ud

Viggo Hansen.

Nr. 6

1-3-21.

Favole [N]75.

Blandt de romerske Afsendinger, som kom til Pyrrhus for [enten] at löskóbe eller ombytte Fanger, var Cajus Fabricius. Da Pyrrhus hórte, at [hans] Navn gjaldt meget hos Romerfolket i hans Egenskab af en dygtig Mand og hans Udmærkelse i Krig, skónt han ganske vist var fattig, behandlede han ham venligt [fran] for de óvrige, og Pyrrhus ónskede enderligt, at han vilde modtoge Gaver og Guldgenstande] af ham, et stort [Garanti] paa Gastevenskab og god Forstaaelse. Da Gaverne blev viste [ham] Fabricius, stódte han dem fra sig. Den fólgende Dag ónskede Pyrrhus at bringe ham ud af Fatning ved pludselig at lade ham se en Elefant, hvis Skikkelse han aldrig havde set, og han befalede sine Folk, at den

udveksle

Fabricius's

der havde udmærket sig

saare, ganske

sögte ved endstændige Opfordringer

blot, bare

Tegn

Dette afviste T. med

Foragt, da det blev tilbudt ham

et Dyr, som han ikke

Elefant, som overgik de andre i Størrelse, skuldefør et af de uhyre Dyr
frem bagfra, medens han talte med Fabricius bag et Tæp- nar bag ved denne
pe. Da dette var skeet, udstødte Elefanten, efter at der Skjærm af et Forhæng
var givet et Tegn og Tæppet fjernet, et frygteligt Brøl, og Dyret
den havede truende sin Snabel op over Fabricius. Men lod-svare
han vendte sig roligt til Elefanten, smilede og sagde denne
til Pyrrhus: „Din Elefant bringer mig ikke mere end Dit Uhyre
af Ligevægt i Dag, end dit Guld gjorde i Gaar."

Viggo Hansen.

N. 7.

8-3-21.

Favole 205.

fra

Aristides i Athen og Camillus i Rom blev begge jaget i Landflygtighed, men

tog

de bar Fædrelandets Uret med höjst forskjelligt Sindelag. Aristides strakte nemlig, i=

forlod Haandfladerne

det han gik ud af Byen, Hænderne op imod

Himmelen

Himlen (med Haandfladerne vendte tilbage og bad Guderne om, at der ikke maatte ind=

for

træffe nogen Tid hos det athenienssiske Folk, da det vilde blive nödvendigt at mindes Aristides. Derimod sagde man, at Camillus bad

saa sandt som han var sagesløst og dem skede ham Uret.

Guderne om, at dé, hvis der opstod Uret imod

efter ham, hos

ham, der selv var uskyldig, saa snart som mu=ligt vilde fremkalde Længsel hos ham efter

det utaknemlige Fædreland. Dog havde den
samme Mand kort Tid för aflagt hellige Løfter, udtall en Bön
mest passende for en god Borger. Thi da den
rige By var blevet taget, bad han om, i- Veji og mægtige
det han udstrakte Hænderne mod Himlen, at det löfte sine Hande
[maatte være muligt], hvis hans og Romerfolkets
Lykke forekom nogen af Guderne altfor stor,
at formilde den Misbilligelse med hans eges Neder- denne sit Misundel-
lag i Stedet for med hele det romerske Folks. Men se; ved en Modgang der ramte ham selv privat, snarere
da dernæst Rom belejredes af Gallere, og Caedi- medens Rom blev belejret
cius blev sendt til den landflygtige Camillus for
at melde ham, at han var blevet valgt til
Dictator, og han begyndte at opmuntre ham formane
til at glemme den Uret, der var blevet [paaført] begaaet imod
ham af Fædrelandet, afbröd Camillus Caedicius's

Tale og sagde: „Aldrig vilde jeg have bedt Guderne om at fremkalde Længsel hos mig efter Rom, hvis jeg havde vidst, at hines Attraa var af en saadan Beskaffenhed. Men nu beder jeg Guderne om del mere billigt at mit Arbejde maa bringe mit Fædreland ligesaa stor Nytte, som den Elendighed det nu betynges af."

tænkt mig

Fødeby

en Fordel, som er ligesaa stor.

Ordenskarakter

Nr. 8.

Favole 185. 15-3-21.

I Krigen mod Spartacus gjorde Cato frivillig [Tjeneste] Soldatertjeneste for Broderens Skyld, som den Gang var Krigstribun. Da denne dernæst havde hört, at Cato havde paadraget sig en Sygdom i Aenus i Thracien, da han drog til Asien, [saa] sjelede han, skönt der rasede et heftigt Stormvejr, og skönt der ikke var et stort Skib af Sted fra Tessalonicas med kun to Venner og tre Slaver, og skönt han næsten var ödelagt af Vandet, slap han omsider fra det (med Livet) imod Forventning. Men han fandt, at Broderen nylig var död.

han, hörte paa Vejen til Asien var blevet syg lettede han den Gang for Haanden Havn paa et lille Lastfartöj Thessalonica [være] blev opslugt af Bölgegangen sin Broder fandt han nylig afgaaet ved Döden

baade Klager

giver sig Luft i ligesaa kærlig idet han var

Fordringer den dødes Ig

gav han saa pragtig en ligbegængelse som muligt

iøjnefaldende [synlig] Gravmæle

Ordet.

for sine egne Penge

og lod paa egen Bekostning - rejse

og da

opgive Aanden

med disse Ord

(Saa) hengav han sig [i Sandhed] helt til Klage, Graad og all det, som Sorgen fører med sig, i samme Grad retskaffen og mild mod sin Familie, som haard og urokkelig imod [Gæter] Vellyst, Trusler og uretfærdige Krav. Den Dødes Legeme lod han begrave saa anseligt, som han kunde, og sørgede for at bygge en Gravhøj af kostbart Marmor for ham paa Torvet i Aenus. Senere, da han vilde sætte Sejlene til, raadede Vennerne ham til, at anbringe Caepios Rester paa et andet Skib, svarede han, at han hellere vilde dø end forlade dem, og saaledes sejlede han af Sted.

Viggo Hansen.

For mange Reddelser!

Nr. 9

Bellum Gallicum Lib. VII. Kap LXXX 5-4-21.

Da Cæsar havde fordelt hele Hæren baade paa den ydre og den indre Front, saaledes at enhver, hvis der bliver Brug derfor, indtager og kender sin Plads, befaler han, at Ryt-teriet skal føres ud af Lejren, og at man skal begynde Slaget. Der var Ud-sigt fra hele Lejren, som laa helt ops-pe paa en Bakkerygg, og alle Soldater-ne vendte med spændt Opmærksomhed paa Kampens Udfald. Gallerne havde anbragt enkeltstaaende Bueskyttere [og] og andre letbevæbnede mellem Dragonerne, som

for at i paakom-mende Tilfælde
kunde indtage og kende
ned over Kampfelt-
Bueskytter
hyppig
Ryttere, hvilke

skulde komme deres vigende Kammera-
modstaa ter til Hjælp og [endvidere] standse
vort Rytteris Angreb. Adskillige af
uformodet Gallerne blev saarede og maatte trak-
Slaget ke sig ud af den uventede Kamp. Da
[nu] Gallerne stolede paa, at deres Trop-
per var overlegne i Kampen, og saa, at
vore blev trykket af Mængden, [saa] sat-
søgte fra alle Sider te baade de, som indesluttedes af Befæst-
Fæstningsværkerne sammen ningsværkene, og de, som var kommen
til Hjælp, fra alle Kanter Mod i deres
med Raab og Skrig Kammerater. Da der kæmpedes i alles Paasyn,
godt eller slet Forhold og hverken nogen Heltebedrift eller fejg
blev begge Parter baa- Handling kunde skjules, opflammede Begær-
de lighed efter Ros og Frygt[en] for Vanære begge

Hare til Tapperhed. Da der blev kæmpet var blevet
fra Middag til henimod Solnedgang, u-
den at Kampen blev afgjort, gjorde
Germanerne et Angreb paa Fjenderne i
den ene Flanke i det sluttede Rækker og
fordrev dem; og da de var blevet jaget
paa Flugt, blev Bueskytterne omringede Bueskytterne
de og dræbte. Ligeledes paa de øvrige Ste-
der forfulgte vore Soldater den vigende Fjen- Ryttere
der lige til Sejren og gav dem ikke Mu-
lighed til at samles. Men de, som rykkede sunde sig
de frem til Kamp fra Alesia, trak sig til-
bage til Sejren, efter at de nasten
havde opgivet Haabet om Sejren.

Viggo Hansen.

No 10

Favole Side 116.

Den vise Chilo var en Gang Dommer i en Sag, som angik hans Vens Liv, tillige med to andre Dommere. Derfor skulde hans Ven enten straffes med Döden, eller ogsaa maatte der begaas Bedragere mod Loven. Da han nu raadförte sig med sig selv om, hvad der burde göres i en saa tvilsom Sag, syntes dette ham det bedste. Idet han [dölgede] og tav med den Dom, ved hvilken han havde dömt Vennen, overtalte han de to Meddommere til at frikende ham. Men da Dommeren paa sin Dödsdag havde talt til sine

en af hans Venners og Ære

Altsaa maatte han enten straffe

uærligt omgaas

i sit stille Sind

v

fölgende

dulgte

det Votum

og saaledes mente han at han havde udfört sin Pligt baade som Ven og Dommer opfyldt sin

omkringstaaende Venner og havde sagt, at han ikke havde begaaet noget, hvis Minde vilde indgyde ham nogen Bekymring, naar han skulde til at dó, saa tilstod han dog, at det endnu ikke var klart for ham, om han havde handlet ret eller falskt i hin Dom over sin Ven, og han blev bedrövet over denne Gerning, fordi han frygtede, at han havde været en uredelig Mand, da han i samme Sag paa samme Tid og i fattes Anliggende havde raadet de andre til noget, der stod i Modsætning til ham, fordi han selv havde anset det for retfærdigt, og som noget der burde göres af ham. Denne Sag gjorde med Rette Manden, der udmærkede sig ved Klogskab, ængstelig

og først havde
hvorom Erindingen voldte
Anger nu da
forkert Retsagen
og at
det havde været et Tegn paa en uærlig Mand
nogle
det, som han selv
beklemt

kom nemlig ind paa en

og urolig. Han drejede nemlig af fra den retfærdige Vej og forlod Retfærdigheden, den Gang han gav et falskt Raad for at bevare Vennen.

idet = ved den Handling m. Præs. og Perf. Ind. men Impf. Hong

frelse en

Viggo Hansen.

Nr. 11.

Favole 202 26-4-21.

Timoleon fra Korinth var efter alles Mening en betydelig Mand. Thi det lykkedes ham, hvad der maaske ikke var lykkedes nogen anden, baade at befri sin undertrykte Fødeby fra Tyrannens Magt og at genoprette de tidligere Tilstande paa hele Sicilien, efter at det indgroede Slaveri var blevet bortfjernet fra Syracus, hvorhen han var blevet sendt til Hjælp. Da hans Broder Timophanes havde tilrevet sig Enevoldsherredømmet i Korinth, og han selv kunde have faaet Del i Regeringen sammen med hin,

vidste
stor
ulli-nemini
som var blevet undertrykt af en efter at have valtet det længst tilvante Trældoms [aand] aag.
hvortil.
været delagtig i Enevalden sammen med ham selv

var han saa

afveg han saa meget i Tanken om et forbryderisk Samfund, at han foretrak sine Medborgeres Frihed fremfor Broderens Velfærd og mente, at det var vigtigere at adlyde sin Fødebys Love end herske. Derfor lod Timoleon sin Broder, Tyrannen, hvem han flere Gange forgæves havde bedt om at give Borgerne deres Frihed igen, dræbe. Dette Drab ansaa nogle for den mest glimrende Daad, mens andre mente, at Broderkærligheden var blevet [brudt] af Timoleon.

bedre

putavi: fattede den Mening, har fundet

at T. havde overtraadt den hellige

beskammet

Da Timoleon var blevet [?] sendt fra Korinth for at bringe Syracusanerne Hjælp, fordrev han Tyrannen

Dionysius fra hele Sicilien, gav Sta-
terne frisindede Love, og efter en me-
get farlig Krig skaffede han hele
Øen en saadan Fred, at han synes
Byernes Grundlegger. Skjønt han nu
havde saa stor Magt, at han endog
saa kunde herske over de uvillige Ind-
byggere paa Sicilien, og skaffede sig en
saa stor Kjærlighed hos alle, at han
kunde indtage den højeste Magt, uden
at nogen protesterede, nedlagde han
Regeringen saa snart han kunde og
levede privat i Syracus, saalange han
var i Live. Dog manglede han ikke
nogen Prøvelsning, som pleier at vises

Selvstendighed og Frihed.

stor

at være

tidsidst var bleven saa rig og mæg-tig

have; endogsaa imod deres Vilje havde vundet

ubestridt besad

Resten af sit liv

s

Borgerdyden

blev der truffet nogen Statsforanstaltning.

man havde hört Ingen Dåd velset

end Fordrivelsen af Tyranner.

paa Grund af Dygtighed; og senere blev der ikke udfört noget i Statens Anliggende, om hvilket man tog Bestemmelse, för Timoleons Mening var blevet bekendt. Intet er mere kart og fortrinligt for Tyrannernes Fordrivere, især hvis de selv er beskedne og uegennyttige.

Viggo Hansen.

Nr. 12.

Favole 134. 3-5-21

Videnskaben og Lægekunsten fortjener den største Hengivenhed og den største Agtelse. Man kan ikke sige, at man ikke skylder disse Ting noget undtagen en ringe Betaling. Thi for det første er visse Ting mere værd, end de kan købes for. Af en Læge kan man købe uvurderlige Ting, Liv og et godt Helbred, af Videnskabernes Lærer højere Interesser og aandelig Uddannelse. Derfor betales disse Lønnen ikke for det, som man skylder dem, men for [Arbejdet], fordi de ofrer

Paa Lærer og Lærer bør man sætte stor Agtelse og maa

nøjagtsomhed

køber du

et uvurderligt Gode

den som undervises i Videnskaberne

til disse Vederlag

lader sig bortkalde
egne Anliggende
og stiller sig til
vor Raadighed

For det andet

og gör sig os
forbundne
faglige Dygtighed
hvormed de for
Betaling hjælper os
som ved deres gode og ven
skabelige
Naar dette sker

Betaling

betaler man saavel –
Vederlag for –

sig [t] ganske, og fordi de bortkald-
te fra deres Arbejde drager den stör-
ste Omsorg for os. Derefter bliver baa-
de Læge og Lærer ens Venner, og de
knytter os nærmere til sig, dog ikke
saa meget ved den Videnskab, som
de salger os, som ved Gavmilhed og
deres fortrolige Sindelag. Da dette for
holder sig saaledes, erlægges Belön-
ningen for Arbejdet til Lægen saa
vel som til Læreren, mens man
altid skylder Penge for det aandelige

Viggo Hansen

Tavole 53.

10-5-21.

Da Thales en Gang blev spurgt om, hvad der var det ældste af alt, svarede han: „Gud, for di han har været [var] fra Evighed. Paa Spørgsmaalet hvad der var det smukkeste, svarede han: „Verden, den er nemlig Guds Værk, og intet er skjønnere end det." Paa Spørgsmaalet, hvad der var det største, svarede han: „Rummet, thi det opsluger alt." Paa Spørgsmaalet, hvad der var det stærkeste, svarede han: „Nødvendigheden eller Skjæbnen, thi disse to Ting overgaar alt." Og endelig, da han blev spurgt om, hvad der var de klogeste, svarede han: „Tiden, thi den opdager alt."

aldrig har begyndt at være

det smukkeste „ som er til

omfatter

overvinder den

det viseste

Favole 54.

Engang da Diogenes lagde Mærke til en Spydkaster, som kastede meget ubestemt, satte han sig nær ved Maalet, og da[w] man spurgte ham, hvorfor han gjorde det, sagde han: „Kun ved et rent Tilfælde vil han træffe mig." Ligeledes, da han engang var rejst til Myndus, og han havde set de store og prægtigt opførte Porte, skønt Byen var lille, sagde han: „I myndensiske Mænd, luk Portene, for at jeres By ikke skal gaa ud." En vis Sofist, som vilde prale med sin spidsfindige Kløgt overfor Diogenes, drog følgende Slutning: „Hvad jeg er, kan du ikke være." Og da Diogenes havde

uden at være øvet deri

ganske

for at han der ikke

saa

meget

Indbyggere i

er du ikke

nikkel bejaende, sagde Sofisten: „Jeg er nikkede bekræftende
et Menneske, du kan altsaa ikke være det." er det
Saa sagde Diogenes: „Begynd med mig, og
din Slutning vil være rigtig."

25-5-21.

Nr. 14.

Favole 179.

Lycurgus sörgede for, at ikke nogen af Lacedaimonierne privat skulde hengive sig til Fraadseri. Derfor besluttede han, at alle uden nogen Forskel skulde spise ved et fælles Bord af en tarvelig Kost. Det var ikke nogen tilladt at komme til det offentlige Spisning, naar han var mæt, efterat han i Forvejen havde forsynet sig hjemme. Af den Grund passede de indbyrdes ivrigt paa hinanden, og de gjorde Nar af ham, som

hverken drak eller spiste sammen
med dem, bebrejdede ham for at
være umaadeholden og krasent at
undgaa den fælles Maaltid. Ved
hvert enkelt Bord lagde der sig
i det højeste femten, og det var
ikke tilladt, at nogen maatte blive
borte, med mindre der var en me
get alvorlig Aarsag. Da derfor
Kong Agis var vendt tilbage fra den
Krig, i hvilken han havde besejret
Athenienserne, og han vilde spise til
Middag hjemme sammen med sin Hu
stru, sendte Øvrighedspersonerne ham
ikke den Portion, han havde forlangt,

ham kaarede de og skaldede ham ud som u.; og en der rynkede paa Næsen af allemands fælles Levemaade

dog -- Plads

altsaa

en Skole

Til disse Maaltider medtog man
ogsaa Drenge [ligesom til Skolen
i Afholdenhed. Hver Gang en
traadte ind, sagde den ældste,
idet han viste [ham] Dørene:
„Intet af det sagte maa gaa ud
af disse."

pegede paa Døren

herud af kommer intet af hvad der bliver sagt.

III

Nr. 1.

Favole 181.

25-8-21.

Publius Scipio Aemilianus blev fra sin Ungdom af fortrinsvis oplært i græsk Lærdom [,] og [han] hengav sig saa tidligt som muligt til Polybios for at faa den bedst mulige Dannelse. Af Samværet og Omgangen med ham, som han satte over alt, höstede han saa stort et Udbytte, at han ikke blot overgik sine jævnaldrende men ogsaa de ældre i alle mulige Dyder. Först og fremmest bestræbte han sig for at vinde Ros for Selvbeherskelse og Afhol-

Barnsben
havde lært at læse Græsk
sluttede
af ham at modtage den höjst mulige Aandsdan-
det fortrolige Sam

sadledes som det sommede sig for netop

denhed udover, hvad der var sadvanligt for hans Alder. Men dette var dog den Gang meget vanskeligt. Det er nemlig forunderligt at se, med hvilken Voldsomhed de unge paa den Tid følte sig dragne til [afskyelig Vellyst] og Trasserie. Thi Romerne havde [i saa Henseende] hurtigt optaget Grækernes Blødagtighed[1], og da de havde bemægtiget sig saare store Rigdomme, havde de tilstrækkelige Midler, hvoraf de kunde nære og mætte deres Trang til Vellevned. Men Scipio, der fulgte en Leveregel som gik i modsat Retning og det med Hensyn til alle Lyster, skønt han

Nydelsessyge

og førte en haardnakket Strid med alle Lidenskaber

maatte kampe med de frygteligste dy- | som med de hæslig-
riske Drifter, opnaaede almindelig Ros for | ste vilde Dyr
sin Selvbeherskelse og Afholdenhed. | i Løbet af fem
Aar
hvorved han

Favole 182. 1-9.

Da Cnejus Scipio, en Farbro-
der til Afrikanus, under den anden puni-
ske Krig havde skrevet fra Spanien | skrev
til Senatet med Bøn, at det vilde sende | om
ham en Efterfølger, fordi han havde
en ugift Datter, der nu var voksen, og for-
di Medgiften ikke kunde blive udleveret hende | udredes
uden ham, paatog Senatet sig, for at Staten ikke | overtog
skulde mangle en dygtig Fører, Faderens Forpligtelser og
efter en Raadslagning med Scipios Hustru og hans Slagtninger udbetal- | Samraad
te det den fastsatte Medgift fra Skatkammeret og bortgiftede Pigen.

Viggo Hansen.

Nr. 2.

1-9-21

Favole 191

Almuetribunen Saturninus

fået den Lov vedtaget — havde foreslaaet den Lov, at Senatet skulde

Folkeforsamling — sverge i en Forsamling, at det vilde

alt hvad — erkende det, som Folket befalede, og ikke

paa nogen Maade satte sig imod det. Da

baade — Metellus ansaa denne Lov for stridende mod

forderveligt — Senatets høje Stilling og farlig for Staten,

erklarede han aabenlyst, at han aldrig vilde

og denne store Mands Eksempel gjorde et saadant Indtryk — sverge paa den, og Senatet forlod til-

skyndet af saa stor en Mands Indflydelse

Forum — Forum og gik hjem. Da Saturninus paa

sammenkaldte søgte at bevage dem — Dage efter ved Trusel fik Senatorerne, der

var sammenkaldte ved Rostra, til at aflegge

Ed, svor Marius, der var Consul for 6.
Gang, først, og Folket modtog ham med hilste hans Hen-
Bifald og jublende Hyldest. Dernæst svor ling med Klap
alle Senatorerne efter Tur af Frygt for og jub. Tilraab
Folket, indtil man kom til Metellus, som
skjønt hans Venner bad og bønfaldt ham hvormeget
indstændigt om at sværge, for at han ikke
ikke skulde udsætte sig for de haarde Straf-
fe, som var blevet stillet ham for Øje af i Udsigt
Saturninius, ikke i mindste Maade lod sig
rokke i sin mandige Fasthed, men følgende
sin Karakters Fasthed og parat til at tåle Bud
det grusomste heller end at gjøre noget skam-
meligt, forlod han Forsamlingen og sagde saa til
sine Venner, som fulgte ham hjem, at begaa det

noget forbryderisk var forkasteligt, at handle godt, naar der ingen Fare var, var noget [en] hver kunde göre, men en god Mands Karakter endog naar der fulgte Fare [den] [var] rigtigt.

almindeligt
Sarkendet for den gode Mand
var
at handle
fölge

Viggo Hansen

Nr. 3.

Favole 204.

Gajus Piso optraadte som Konsul med en overordentlig Standhaftighed under den urolige Situation i Staten, saaledes som det vil fremgaa af fölgende Fortalling. Det romerske Folk blev grebet af den meget oprörerisk Marcus Palicanus's fordarvelige Tillokkelser (og) skulde lige til at göre en stor Skandselsdaad ved at overgive den höjeste Ledelse til dette Menneske, hvis

Smigerord
at paadrage sig den störste Vanære
et saadant

Gerninger (man skyldte) Dødsstraf snarere end Æres-
bevisning, og Tribunerne opflammede den af sig selv
til trakkeligt ophidsede Mengdes Ubesindighed ved
deres Taler. Da Piso i den Stilling, Staten var i, der i
samme Grad var beklagelsesvardig som vanærende, steg
op paa Talerstolen og blev adspurgt, om han vilde
erklære Palicanus for valgt til Konsul, hvis Folkeaf-
stemningen vedtog at valge ham, svarede han først, at
han ikke mente, at Staten var stedt i saa stor For-
virring og at den vilde blive det af Slethed. Da de der-
næst trængte ind paa ham og sagde: „Vel an, hvis det gik saale-
des, hvad vilde saa gøre?" sagde han: „Jeg vil ikke erklæ-
re ham for Konsul". Ved dette saa korte og fyndige Svar berø-
vede Piso Palicanus Konsulatet, før Palicanus kunde nav-
det.

Folket ved Afstem-
ningen enedes om at
valge ham

at Statslivet var hyldet i
saa stort et Mulm, at man
nedvardigede sig saa dybt
men

nu gik saa vidt

Favole 207.

I den Tid da Filippus havde været Gidsel i Theben, havde Filo Thebanus modtaget og underholdt ham i sit Hus som en Gast og havde gjort ham mange Velgerninger. Da han ikke til Gengald senere vilde modtage nogen Gave af Filippus, efter at han havde bemægtiget sig den höjeste Magt, sagde Filippus: „Jeg beder dig om, at du ikke vil beröve mig denne Ære, som jeg især staber efter, at jeg ikke skal blive overgaaet af nogen i Velgörenhed og Venlighed. – Ligebedes tog han sig Evböenseren Hipparchus's Död nær og sagde til en, som udtalte for at tröste ham i hans Sorg, at Hipparchus var gaaet bort ved en tidlig Död: „Maaske passede den ham, men mig kom den altfor tidligt. Thi han indhentede sin Skæbne för end han havde modtaget et værdigt Bevis paa vort Venskab af mig!"

Viggo Hansen.

Filo

da denne var kommet til Magten

om ikke at lade mig gaa glip af

dette Ry, som jeg særlig søger at finde, nemlig ikke at staa tilbage for nogen i Velgerning og Taknemm.

rettidig

nok en for ham selv rettidig

kunde

han skyndte sig nemlig et dö en Tak, som var vort Venskab værdigt

Latin III 1.

Anton Andersen

№ 15. 3/6 20.

Favole 136.

Da Cato Major gjorde Krigstjeneste, bar han selv sine Vaaben [i Hæren, naar denne var] paa Marsch.en Thi en Slave, som förte Provianten med sig, fulgte bagefter, paa hvem han, efter hvad der fortælles, aldrig blev havde været vred, naar Slaven denne, efter sit Behag var ved at anrette en Frokost eller [et] Middags [mad maaltid], idet han ansaa det for höjst upassende at kives med Slaver, naar det drejede sig

den Oldre

Han havde bar og paa ham

den förste den bedste

om Föde; tvertimod hjalp
han ham personlig selv tit og ofte,
naar han havde (opfyldt fuldfört)
sine militare (Pligter Hverv), ved Kog-
ningen og Tilbered[els ning]en af
Naar Maden. Da han i Fredstid
var vendt tilbage til sin Gaard
(tog han sig af foretog han sig) de[t] samme
egl. Pl. Arbejder som Slaverne, (tog Plads lagde sig
til Bords) ved samme Bord
som disse, spiste samme Slags Bród
og drak den samme Vin. I
mange andre Sager optraadte
el. velvil-lig han som en saa [godhjertet mild] Husbond Herre
mod Slaverne, at disse (vet enhver alle

lig Liv(et) og (et) godt Helbred,
L. i og af Videnskabernes Lærer höj-
ere Interesser og Aandsd Dannelse.
el. disse Derfor betaler man dem (Lön) Vederlag,
ikke for det, vi skylder dem,
men for deres Möje, fordi de
(Tjener os med Iver og Troskab) gör os en stor Tjeneste,
lader sig [samt] fordi de efter at være kal-
bort fra deres egne Lager ofrer
dernæst gaar over til sig for os. Endvidere indgaar
baade Lægen og Læreren ofte
Venner Venskab og gör sig os forbund-
ikke saa meget ved ne, [ligesaavel] ved deres Kunst, faglige Dygtighed
som de for Betaling stiller
til vor Raadighed, som ved

personlig Velvilje. Naar dette er sket, betales der [lige] saavel Lægens som Lærerens Løn for Arbejdet, medens [Betalingen for Sindelaget altid skyldes].

sker
Lægen Lærerens Vederlag
el medens man altid er Betaling skyldig for S.

Mj

№ 16.

Favole 149. 10/6 20.

Volumnius, der ifølge sin Fødsel hørte til Ridderstanden, havde haft venskabelig Omgang med Marcus Lucullus. Skønt han havde set, at han (var blevet) dræbt af Marcus Antonius, og det var muligt,

søgt hans Venskab
da (ham) denne
medens

at frelse Livet ved Flugt, veg
afsjalet han ikke fra den dóde Ven,
mens han efter i saa høj Grad at ha-
bród saaledes ud i ve grædt og sukket at han
Taarer og Kulken som Følge af sin altfor store
Pligtfølelse foranledigede sin
egen Dód. Thi paa Grund
af sin ejendommelige og ved-
varende Klagen blev han
ført hen til Antonius. Og
egl. stod efter at han var traadt frem
for hans Øjne, sagde han:
lad mig Giv dit Befaling til, at jeg
straks før straks bliver ført til Lucullus
hen til Legerne og der bliver dræbt.

Thi jeg bör ikke være til-
bage, naar han er dræbt,
da jeg har været Optravs-
mand til hans utrættelige
Krigstjeneste mod dig."
Antonius opfyldte let hans
Vilje, og da han var ført
til det Sted, han havde
ønsket, kyssede han hef-
tigt Lucullus' höjre Haand
og trykkede hans Hoved,
som laa afhugget, til sit
Bryst. Og dernæst bød han
sin Nakke frem for Bød-
delens Sværd.

vilde

Udenlandske Folkeslag [og
Folkg, der kun vanskeligt
finder sig i et fremmed
Herredømme, er det letter
at herske over end holde
sit eget Sind i Ave. Folk,
der er tilstrækkelig rustede
mod Fjender, er ofte vaa-
benløse over for Medgang
og Lidenskaber. Aleksander
kæmpede i al Fald Perser-
ne, Hicanerne, Indere og
alle de øvrige Folkeslag
lige ind til Atlanterhavet

fortuna og fatum

F-s Land

og jog dem paa Flugt, og
som Sejrherre over saa man-
ge Konger og Folk bukke-
de han under for Vrede,
Sørgmodighed og Vellyst. Grumhed
Han, som Persernes Vaaben
ikke havde betvunget, blev
besejret af Laster. Efter at
Darius var besejret ved Ar-
bela, lod han aabentlyst
sine Lidenskaber paa frit
Løb og forandrede sin tid-
ligere Selvbeherskelse og
Afholdenhed til Hovmod
og Tøjleløshed. Han om-

gav sit Hoved med et
saadant purpurfarvet Dia-
dem, som Darius havde
baaret, og tog [en] persisk
Klædning. Og rigtignok
sagde hun, at hun bar
et Rov fra Perserne; men
med dette havde han og-
saa antaget deres Skikke, og
efter Hovmodet i det ydre
fulgte Hovmod i Sindet.

Thi jeg bör ikke være tilbage,
naar han er dræbt, da jeg har
været Ophavsmand til hans
uheldige Krigstjeneste mod
dig." Antonius opfyldte let
hans Vilje, og da han var
ført til det Sted, han hav-
de ønsket, kyssede han hef-
tigt Lucullus's höjre Haand
og trykkede hans Hoved, som
laa afhugget, til sit Bryst,
og dernæst bød han sin
Nakke frem for Bödelens
Sværd.

auctor sum alicui raadet
en

denne

17/6 20. № 17.

Favole 159.

hovedrige Crósus, Lydernes magtigste Konge, havde en Són, der ganske vist af Ydre og Begavelse udmærkede

blev anset sig, men som af Naturen lange havde den Egenskab, at han var stum, fordi (idet) han, skónt han allerede lange (for længst) havde traadt síne Bórnesko, dog intet kunde sige. For at rette denne Fejl ved Talen, próvede Faderen alle Midler, medens han havde Lykken med

Kunst egl. gavnede sig; men Lægernes kunde slet intet udrette. Men da Persernes Hær

havde erobret Sardes[2] Kongebyen[1],
og en eller anden Soldat, der
med draget Sværd styrtede ind
paa Crösus/

№ 1.
31/8 20.

Favole 235.

Seneca skriver til en Ven, hvorledes Publius Scipio Africanus' Landsted og Bad har været. — Jeg skriver dette til dig, mens jeg opholder mig paa selve Scipio Africanus' Gaard. Jeg ser Gaarden, der er bygget af Kvadersten, Muren, der er omgivet af en Skov, Taarnene, der er opfört til Beskyttelse af Gaarden, og det lille Bad, der er snævert og mörkt ifölge gammel Sædvane. Fölgelig kommer en stor Fölelse af Glæde og samtidig en Skamfölelse over mig, idet

Gaard
Badeværelse
var, ligger
Landsted
en Gaard
en Mur
omgiver Parken, taarne
et lille Badeværelse
Beundring
ogsaa

jeg betragter Scipios og vore Læder.

Idlnne ensomme Krog aftvættede

Paa dette ensomme Sted har hin Mand, der var en Rædsel for Carthago, Gang paa Gang afvasket sit Legeme, der var træt af Slid paa Marken; han övede sig nemlig i Markarbejde og plöjede selv sin Jord, som Skik var hos vore Forfædre. Under dette saa simple Tag har han staaet; dette saa ubetydelige Lergulv har baaret ham. Men hvem er der nu, der kan bekvemme sig til at bade sig saaledes? Enhver synes sig fattig og ringe, hvis ikke Væggene giver Gen-

ved dyrkede

ringe

skin af store og kostbare Spejle,
Marmor, Elfenben og afvekslende
Farver. I dette Kipios Bad er der
Lysaabninger, der snarere er fgan-
ske smaa Revner end Vinduer,
saa at Murene lod Lyset slippe
igennem, uden at de selv led Ska-
de derved. Men nu vil Folk ik-
ke have Bade, undtagen saadanne,
som hele Dagen igennem modta-
ger Sollys gennem meget store Vin-
duer, og hvis de ikke, mens man
bader, aabner Udsigt over Marker
og Have. Saaledes er det blevet gjort
til Fornøjelse, som havde været op-

bygede

Badekam-
mer, kun

for at de
uden Skade
af Murens
Tykn gav
Lyset Adgang

Badekam-
mer

de

hvad

fundet til Nytte.

№ 2.

14/9 20.

Favole 228.

Rufus' I Publius Rutilius Rufus Ord
og Gerninger var der en beun-
dringsværdig Styrke, som ingen-
sinde kunde knues og svækkes af
ubøjelig noget. Skønt denne Mand var et
Mønster paa Retskaffenhed, og
skønt der ingen fandtes i Rom,
der hverken var mere redelig eller
mere samvittighedsfuld end den-
ne, foretog han sig, da han
uden at have begaaet nogen Brø-
de blev anklaget hos de romer-

blev han al-
ligevel
mon gjorde
intet eller sag
de noget

for

Riddere, som havde Dommermyn- dengang
digheden, intet, som var [upas-
sende for] hans ærefulde Fortid, [illegible]
eller fremkom med en Ytring
derom, gav ikke Afkald paa sine
Senatorinsignier, iförte sig ikke
en forslidt Dragt og nægtede
ikke blot at bönfalde Dommerne,
men vilde ikke engang have,
at hans [egen] Lag blev talt i
kunstmæssig Form eller mere
frimodigt, end det kunde for- frit
enes med den rene og skære Land- egl. e. S. med-
hed. Derfor blev den Mand, der delte det
burde henregnes blandt de bedste,

dömt for Udsugelser og sendt i Landflygtighed. Da han [der-næst] [drog bort] fra Italien [og kom] til Provinsen Asien, sendte alle Stater kapprevis Gesandter ham i Möde, som lovede, at han, der var udvandret fra sit Fædreland, skulde være i Sikkerhed og [være] agtet hos dem, saaledes at han ikke saa meget skulde synes at være landflygtig som triumfere, og der vilde være Grund til, at han ydede sin [heldige] Skæbne tak. Da en vis Person, mens han levede blandt Indbyggerne i Smyrna,

et sikkert og ærefuldt Tilflugtssted

syntes

var Grund til at han takkede

som havde skænket ham deres Stat, | Borgerret
for at tröste ham havde sagt til
ham, at Borgerkrige var forestaa-
ende hos Romerne, og at Følgen
deraf vilde blive i Löbet af kort Tid,
at alle landflygtige kunde vende
tilbage, sagde Rutilius: „Hvad ondt
har jeg gjort dig, siden du önsker
mig en være Tilbagekomst (til mit | egl. kun: være T. end B.
Fædreland, end min Bortgang (derfra)
var? Jeg vil hellere have, at mit
Fædreland skal skamme sig over
Landflygtigheden end sörge over
min Tilbagekomst." Hvad han
havde sagt, viste sig at slaa til; | stod ved

thi da Sullas Sejr senere let kunde
skaffede el bevirkede at skaffe ham Tilbagekomst til Fæd-
relandet, blev han i Landflygtig-
hed, for at han ikke skulde be-
gaa noget, hvorved han syndede
mod Lovene.

29. 9. 20. Favole 234.

№ 3. Da der 200 Aar før Attilius' Tid var
kom kommet Melding til Rom om, at
Konsulen Minutius og hans Hær
belejret holdtes omringet af Æquerne, herske-
de der saa stor Frygt og saa stor Be-
om fippelse, som hvis Fjenderne belej-
havde belejret rede selve Hovedstaden og ikke

Lejren. Men da den anden Konsul, hvis Navn var Kautius, ikke rigtig syntes at være til Stötte, og man nærede Ønske om, at der blev udnævnt en Diktator, som skulde bringe Orden i de forvirrede Forhold, blev Lucius Quintius Cincinnatus med alles Samtykke udnævnt til Diktator. Denne, der var det romerske Herredömmes ældste Haab, dyrkede sin Mark, der kun var paa to Tönder Land; thi af de to og en halv Tönde Land, som han tidligere besad, havde han frivillig givet Afkald paa halvanden,

Og da der ikke var Hjælp at vente

genoprettet det knusende Nederlag

Landejendom

idet — efter at han havde betalt en Rode for en Ven. Og saaledes havde

Jorder — hans Landsted en mindre Udstrak-

Roliger — ning end nu mange Gaarde, siger Valerius. Her blev han fjernet af Senatets Udsendinge enten i Fjerd med at grave en Grøft eller (i

i al Fald — Fjerd) med at pløje, vistnok ivrigt sysselsat med et Arbejde (paa Marken). Da han, efter at man (gensidig) havde hilst paa hinanden, blev anmodet om i Toga at klædt at høre paa Senatets Hen-

Ærinde — vendelser (til ham), gav han sin

Befaling — Hustru Racilia Ordre til hurtigt at

taget hans Toga frem af Kisten. Hytten
Efter at han havde ifört sig den
og havde snøret Støvet og Sve-
den af sig og derpaa havde
hørt, at han af Udsendinge-
ne hilsende blev tiltalt som
Diktator, hvor han til Rom,
befriede Minutius for Indeslut-
ning og lod de besejrede Fjen-
der gaa under taget som Kvæg.
Og [alt] dette udførte han med
saa stor Hurtighed, at han
nedlagde Diktaturen, som han
havde modtaget for seks Maane-
der, nu Dage efter, for at det saa

saa — ganske skulde se ud til, at han havde skyndt sig for at genoptage det forladte Arbejde; Ahi

for at ombytte sin Dragt som Triumfator med Bonflens Dragt — da Krigstoget var endt, vendte Landmanden, som havde triumferet, tilbage til sine Okser.

№ 4. — Favole 217.

4. 10 20. — Cæcina Pætus, Arrias Ogtemand,

el. og tillige osv. — og hans Søn laa, som det syntes, begge for Døden. Sønnen, der var

af — af en enestaaende Skønhed og besæd

Blufærdighed — en lige saa stor Beskedenhed samt

og — var dyrebar for sine Forældre saa,

af andre Grunde — vel paa Grund af det nys nævnte,

som fordi han var deres Søn, af-
gik ved Døden. Hans Ligbegangelse
lod hans Moder afholde paa en saa- vidne
dan Maade og lod Ligtoget fore-
gaa saaledes, at hendes Mand var
tilstede derom. Ja hun forlangte
endog, saa ofte som hun traadte
ind i sin Mands Soveværelse, at
Sønnen ikke i Live og endogsaa be-
fandt sig bedre. Og naar han Manden
ofte spurgte hende, hvordan Dren- tit og ofte
gen havde det, svarede hun ham
altid: "Han har sovet godt og
spist med god Appetit." Kaar
dernæst de længe tilbageholdte

te Taarer var ved at overmande hen-
de og truede med at bryde frem,
gik hun ud. Nu hengav hun
sig til Sorgen. (Naar) hun (saa)
gradt ud havde styrket sig ved Graad, vendte
hun tilbage med tørre Øjne og
en rolig Mine, som om hun havde
glemt, at hun havde mistet sin
Søn.

218.

Da Porcia, Markus Cato Uticensis'
Datter, fik at vide, at hendes
Mand var blevet besejret og dræbt
og da ved Philippi, tog hun, da det
(Staal), som hun forlangte til at

tage sig af Dage med, ikke kunde
skaffes, ikke i Betænkning at slu-
ge gloende Kul, idet Kvinden ef-
terlignede den nye Maade, paa hvil-
ken hendes mandige Fader havde
dræbt sig. Porcia havde tidligere
oplært sig til (at kunne finde sig
i Døden paa en kæk Maade). Da-
gen før Caesar blev dræbt af Bru-
tus og de andre medvidende,
bad hun om at laane en Rageknir,
idet hun foregav, at hun vilde
skære sine Negle, og saarede sig selv,
ved at lade den glide ud af Hæn-
derne som ved et Tilfælde. Efter at

man ikke vilde give

skønt Kvinde egl. sin hendes Faders mandige Død efter paa den nye Maade at tage Livet af sig paa

Til kækt osv.

Sammensvorne

udbad sig

med den

hændelses-
vis

Brutus ved Tjenestekvindernes Raab
var blevet kaldt ind i sin Au-
strus Lovekammer, begyndte han at
skælde hende ud, fordi hun hav-
blande sig i de villet tilegne sig Barbererens Be-
stilling. Men Porcia sagde under
fire Øjne til ham: „Det er ikke
tilføjet mig dette Saar tilfældigt, at jeg har saaret mig,
men (jeg har gjort det) med Vilje,
som det sikreste Bevis for min Kærlig-
hed til dig. Jeg har nemlig vil-
vet prøve, om jeg vilde være i Besid-
delse af Mod nok til at søge Døden
højsindede ved Staal, hvis det ædelmodige (For-
havende
gik sæt) ikke rigtigt havde haft Frem-

gang efter (dit) Ønske." Man siger
at Brutus, da han havde hört
dette, skal have löftet sine Han-
der og Øjne mod Himlen og have
bedtkom, at han kunde synes en
værdig Ægtemand for sin Hustru Por-
cia.

-pleonasmus-

maatte kunde
Guderne

værdig til
en H. som P.

Anton Anderson.

Aiscines, maaske den allerheftigste og allerklogeste af de Talere, som var indtaget en fremragende Stilling i Folkeforsamlingerne i Athen, siger i den strenge Tale, hvori han heftigt anklagede Timarchus for Ukyskhed, at den spartanske Stats første Mand, som udmærkede sig ved sit Mod og var höjt oppe i Aarene, har givet sine Landsmænd et ædelmodigt og fortræffeligt Raad. Det spartanske Folk, siger han, havde under Overvejelse, hvad der vel kunde være nyttigt og hæderligt (for deres Stat i sin Helhed). Da rejste i Forsam-

Aischines

voldsom

en af de ledende Mænd

store Borgerdyd

höjsindet

lengen en Mand sig, som var berygtet ved tidligere at have fört et slet Liv, men som udmærkede sig ved sin Tungefærdighed, for at sige sin Mening. Det Raad, som han gav blev modtaget af alle tilstedeværende, og Folket var lige ved at træffe en Beslutning med hans Mening som Udgangspunkt. Men

springer

da sprang en af den Række af ledende Mænd, som Spartanerne ærede höjt paa Grund af deres Alder og

som

Værdighed, skönt de kun var Haandværkere og offentlige Embedsmænd

Voldgiftsmænd

Lærere i Statens rette Tugt

bevæget og ophidset op og sagde

Hvilket Haab, Lakedæmonere, vil der vel være om, at denne By og denne Stat i Længden kan være i Behold og være uindtagelig, hvis vi bruger den Slags Folk til Raadgivere? Hvis denne min -ista! Mening billig og hæderlig (saa) beder jeg jer om ikke at tillade, at den samme bliver vanæret ved Beröring med den sletteste Ophavsmand [til det andet Forslag"] Og da han havde sagt dette (saa) udvalgte han en Mand, der udmærkede sig (fremfor de övrige) ved Tapperhed og Retfærdighed, men som var uveltalende,

Lakedæmonere

Forslag lad os ikke

ikke havde Ordet i sin Magt

Tilslutning

og befalede ham med alles Samtykke
at fremsige den samme Mening som
den ordenlige Stand med den Slags
Ord, han kunde saaledes at Fol-
kets Beslutning blev tagt med den
første Myndighed som Grundlag, men
saaledes, at han ikke blev omtalt.
Og der blev handlet saaledes, som den
meget klage Oeding havde tilraadet.
Saaledes beholdt man det gode For-
slag medens den slette Ophavsmand
blev fjernet.

alene

uden at den første blev omtalt

4

Latinsk Stileboy

Otto Larsen.

III. G. k-s.

Version XV. Eksamensversion 1902. d. 17/4 20.

Henimod Slutningen af Aar 8 efter Christi Fødsel sejlede Digteren Ovid, hvem Augustus havde befalet at drage bort i Landflygtighed, gennem Adriater-havet mod Tomi. Hvorfor Augustus gjorde det, ved man ikke rigtig Besked om. Ovid tilstaar selv, at to Ting, der blev lagt ham til Last har styrtet ham i Fordervelse, nemlig et Digt og en Vildfarelse; men skønt man næppe kan være i Tvivl om, at det har været lagt ham til Last, at han ved Udgivelsen af det utugtige Digt, som bærer Titlen „Kærlighedens Kunst", havde skadet Augustus' Bestræbelser for at forbedre Sæderne, har lige til

ethiserer

medens

den Dag i Dag ingen kunnet finde Sandheden
Beskyldning om den anden Forbrydelse. Kun dette siger han
selv, at han intet anende havde set noget, som
han ikke burde have set, og at Augustus, der
var dybt krænket derover, først med meget
skarpe Ord havde dadlet ham og dernæst straf=
fet ham med Landflygtighed; men da han
ikke havde begaaet nogen Forbrydelse, haabede
siger han, at han engang — vilde — han, at det vilde gaa saaledes, at det engang,
maar Keiserens Vrede havde lagt sig, vilde bli=
ve ham tilladt at vende tilbage til sit Fædre=
i H. blev han skuffet land. Dette Haab bedrog ham dog; da han
nemlig var kommet til Tomi, en By der ligger
maatte hensluge paa venstre Side af Sortehavet, tilbragte han
Resten af sit Liv i denne ugæstmilde Egn,

som altid truedes med Indfald af de til=
grænsende Barbarer, adskilt fra sin dyre=
bare Hustru og sine kæreste Venner. Hvad
underligt er der da i, at en Mand, som var
vant til Italiens mildere Klima, Hovedstadens
overdaadige Liv og endelig den dannede og hu=
mane Levemaade, har været meget utilfreds
med sin Skæbne? Derfor begræder han i de
digteriske Breve, som han i disse Aar sendte
til Rom og lod udgive, altid sin ulykkelige
Lod og forhandler med de Venner, til hvem
de er rettede med Navns Nævnelse, for at de
ved deres Bønner skal søge at opnaa Tilgivelse
for ham hos Augustus, for at denne skal
tillade ham, om ikke at vende tilbage til Rom,

Omgang med dannede og fintfølende Mennesker

besværger--, at-

saaledes at denne

tillader ham--

saa dog i det mindste at drage til et milde-
re Forvisningssted.

d. 22/4 20. Version XVI. Examensversion 1902.

Der var allerede dengang nogle, som var
lede ved Digterens evindelige Klager, og som af
denne Grund dadlede disse Digte; mod disses
Dadel forsvarede han sig omtrent med følgende
Ord: „Jeg hører", siger han, „at mine Digte mis-
lager visse Folk, fordi Meningen i den altid
er den samme: at jeg ikke siger noget uden at
omgive mig med saa mange Ulykker og Farer
som muligt, at jeg ikke beder om noget andet,
end at jeg maa bo paa et Sted, der ligger nærme-

re ved Rom. Hej ville önske, at der ikke
var andet i dem, der kunde skades; thi intet
er mere umskyldeligt end denne Fejl. Medens
jeg var glad, sang jeg glade Sange; nu, da
jeg er sörgmodig, synger jeg sörgmodige Sange;
begge Dele passer til sin Tid. Hvad andet
skal jeg skrive? Hvad andet skal jeg bede
om? Skönt jeg saa mange Gange siger det sam-
me, udretter mine Ord dog intet. Eller skulde
jeg maaske kun bede een af mine Venner, for
at Læseren ikke to Gange skulde finde den sam-
me Mening? Tilgiv mig!

1

Latinske Stile.

Carl Frank Christensen - IIG.

Caes. b. G. II, 12 segg.

Caesar exercitum in fines Suessionum du-
xit. Oppidum Novodunum oppugnare conatus
est, sed (id) expugnare non potuit, quamquam
pauci defendebant. Nocte Suessiones in oppidum
convenerunt. Vineae ad muros actae sunt. Gal-
li talia opera numquam viderant. Legatis mis-
su se dediderunt. Reni petiverunt, ut conser-
varentur. Hoc factum est. Tum Caesar Bello-
vacos aggressus est. Omnes maiores nata ex op-
pido egressi sunt. Manibus et verbis haec sig-
nificaverunt: „In tuam fidem ac potestatem
venimus neque contra populum Romanum ar-
ma contendimus." Etiam pueri et mulieres pa-
cem ab Romanis petierunt. Pro his Diviciacus

verba facit: „Bellovaci amici Haeduorum sunt. Impulsu 4 5 1 3 2 sunt a suis principibus, ut ab Haeduis deficerent. Populo Romano bellum indixerunt. Principes in Britanniam fugerunt. Ultimas, ut 2 1 tua clementia in eos utaris. Si hoc feceris, auctoritatem Haeduorum amplificabis." Caesar respondit: „In fidem eos recipiam et conservabo."

DC obsides traditi sunt. De Nerviis Caesar haec reperiebat: Nullus aditus ut ad eos mercatoribus. Non patiuntur vinum inferri. Sunt homines feri. 3 1 2 Incitant reliquos Belgas. Confirmant se legatos non missuros. Ex captivis haec invenibat: „Trans flumen Sabim omnes Nervii consederunt. Haeduorum copiae ab iis exspectantur atque 3 1 2 sunt in itinere. Mulieres in

ter paludes coniectae sunt." Galli quidam ad Nervios pervenerunt atque demonstraverunt haec: „Inter [legionas] magnus numerus impedimentorum intercedit. Primam legionem adoriamur! Reliqui [consistere] non audebunt." Hoc Id factum est. Magnum proelium commissum est. Caesar vicit.

legiones

resistere

6 ÷

x) Populo Romano bellum ab iis illatum est.

Caes. b. c. I, 22 segg.

Datum

Tribunos plebis in suam dignitatem restituam et me et populum Romanum in libertatem vindicabo. Peto, ut in oppidum reverti liceat. Quod de mea salute [impetraverim, fore] etiam reliquis solacio. Nonnulli adeo perterriti sunt,

Ribe, den 14/3 1919.

impetravi, erit

a ut suae vitae durius consulere conentur. Mihi[de] parte vestra gratia relata non est pro meis in vos [vestros]. maximis beneficiis. Ea pecunia publica atque erat et data a Pompeio in stipendium. hoc Quoniam ad[id]tempus facultas conloquendi non Brundisium fuit atque ipse B-um sum venturus, interest Pompeio rei publicae me cum P-o conloqui. Idem 4 non proficitur longo spatio

stort Trækpapir

2/12 19. Nr. 1. Bau. b. civ. I. 61.

nu Medens Modstanderne var stærkt forskrækkede begyndte, forelog[ig] herover, [besluttet] Cæsar, for at det ikke altid skulde vare nødvendigt at rende Rytteriet ad den store

Omvej over Broen, da han forefandt et egnet Sted, at lade anlægge flere Grave paa 30 Fod i Bredden, gennem hvilke han kunde aflede en Del af Sicoris's Vandmasse og frembringe et Vadested i denne Flod. Da disse Grave næsten var fuldførte, [kommer] Afranius og Petreius i stor Bekymring for fuldstændig at blive afskaaret fra Forsyningen med Korn og Foder, fordi Cæsar havde et meget stærkt Rytteri. Derfor beslutter de selv at forlade disse Egne og forlægge Krigen til Celtiberien. For at vælge denne Beslutning talte ogsaa den Omstændighed, at af den to [fjendtlige] Grupper af Byer [de Stammer], som i den foregaaende Krig havde staaet paa Sertorius's Side, frygtede [som besejrede] den fraværende Pompeius's Navn og Hærførermyn-

bliver-til sidst grebet af stærk Frygt

de.- mod hinanden staaende.

efter Nederlaget

og som han derfor havde belönnet med s. B., skattede ham

dighed, medens de, som var forblevet tro [elskede ham for hans store Begunstigelser], hvorimod Cæsars Navn var ret ukendt hos dem, Barbarer som de var. Her ventede de [nu] at laa paa store Masser af Ryttere og mange andre Hjælpetropper og tænkte i gunstige Egne at trække Krigen i Langdrag til Vinteren. Efter at have fattet denne Beslutning giver de Befaling til, at man paa hele Floden Ebro skal opsøge og samle Skibe og føre dem til Octogesa. Det var en By, ved E., som laa ved Ebro og var 30 Tusinde Dobbeltskridt fra Lyren. Paa dette Sted af Floden giver de Ordre til at bygge en Bro af forbundne Skibe, fører to Legioner over Floden Sicoris og befaster deres Lyr med en Vold paa 12 Fod.

14/1 20. Nr. 2. Caes. b. civ. I. 61-62.

Da nu Cæsar gennem Spejdere erfarede dette, havde han allerede ved meyed yderste Opbydelse af Soldaternes Kræfter Dag og Nat at fortsætte Arbydet paa at aflede Floden bragt det saa vidt, at Rytterne, om det end skete med Vanskelighed og Möje, alligevel kunde og vovede at gaa over Floden, men at Fodfolkene endnu kun ragede op af Vandet med Skuldrene og den øverste Del af Brystet og hindredes i at gaa over saa vel paa Grund af den höje Vandstand som ogsaa paa Grund af Flodens rivende Løb. Men det var dog omtrent samtidigt, at han fik Melding om, at Broen over Ebro næsten var fuldendt, og at man opdage-

(Rekognoscerings tropper)

een D. og N. igennem

med Nød og nappe

ved Forsøg paa

de et Vadested over Sicoris.

Modstanderne

Og nu mente Fjenderne, at deres March des mere burde fremskyndes. Derfor efterlader de to Hjælpekohorter i Ilerda som Besætning, gaar med alle Tropper over Sicoris og forbinder Lejren med de to Legioner, som de i de foregaaende Dage havde ført over. Der var nu ikke andet for Cæsar at göre end med sit Rytteri at forurolige og göre idelige Smaaangreb paa Modstandernes Hær. Thi Vejen til hans egen Bro, var en stor Omvej, saaledes at Fjenderne ad en meget kortere Vej kunde komme til Ebro. Rytterne, som var blevet sendt af Sted, rider over Floden, og viser sig pludselig; da Petreius og Afranius omkring ved den tredje Nattevagt var brudt op, ved deres Bagtrop og begyn-

kun

de andre

under Marchen

Modstanderne

af Cæsar

allerede ved Rytterne viser de sig pl.

der, idet de sværmer omkring i stor Mængde, at [opholde Hæren] og [[hindre Hæren] i Marchen.] at hindre Marchen.

volde Hæren Forsinkelse

20/1 20. Nr. 3. Caes. b. civ. I. 64.

Ved Daggry kunde man fra de höjtliggende Steder, som stødte op til Cæsars Lejr, skelne, hvorledes de bageste af Modstanderne i Kampen med vort Rytteri trængtes haardt, at Bagtroppen underliden [holdt Stand] og blev gennembrudt, at [derimod] Hæren i sin Helhed rykkede frem, og at vore Folk maatte vige for Angrebet af alle Kohorterne paa een Gang, men derpaa atter, da de havde vendt sig om, [blev forfulgt]. Og [at] Solda

gjorde Holdt til andre Tider

forfulgte

over

gav deres Harme

Luft Tjenden

[uden Nødvendighed]

Anstrengelse-eller

de

terne (i) hele Lyren, stod sammen i Skarer og harme-
des over, at mod[s]an lod [Modstanderne] slippe sig ud
af Hænderne, og at Krigen [nødvendigvis] yderligere
blev trukket i Langdrag; [at] de henvendte sig til
Centurionerne og Soldatertribunerne og bönfaldt dem,
om, at Cæsar maatte blive underrettet af dem om,
at han ikke skulde skaane dem for [Arbyde] [og ikke]
for Fare: de var rede, de baade kunde og vove-
de at gaa over Floden der, hvor Rytteriet var
blevet sat over. Og tilskyndet af deres Iver og Til-
raab mener Cæsar, at han, skönt han var bange
for at udsatte Hæren for saa stor og rivende en
Flod, alligevel burde forsøge det, og anstille en
Prøve. Derfor giver han Befaling til, at der
skal udvælges svagere Soldater fra alle Centurier,

hvis Mod eller Kræfter ikke syntes at kunne mag-
te Opgaven. Disse efterlader han med een Le-
gion til Bedækning for Lyren; de andre Legi-
oner fører han ud uden Træn, opstiller et stort
Antal Trækdyr foroven og forneden i Floden Heste
og fører Hæren over. Nogle faa af disse Soldater,
(som) blivorrevet bort af den stærke Ström, bliver
optaget og hyulpet paa Benene af Rytteriet;
men ingen omkommer. Da Hæren var blevet
ført over uden Tab, ordner Cæsar Tropperne og
begynder at føre en tredobbelt Slagorden frem.
Og saa stor var Soldaternes Kamplyst, at de, skönt Iver
der til Marchen kom en Omvej paa seks Tusin-
de Skridt, og skönt det tog lang Tid at vade
over Floden, endnu för den 9. Time paa Da-

gen [forfulgte] indhentede en Hær, som var rykket
ud allerede ved den brede Mallevagt.

3/2 20. Nr. 4. Favole 140. 142.

Agerdyrkning beror paa Arbejde, ikke
paa Bekostning. Da Gajus Furius Cresimus paa sin
meget lille Mark indhøstede rigtigere Afgrøder end
[paas hans Naboer af deres saa store Marker, var
han meget ilde lidt, idet man mistænkte ham for at
drage (de) andres Afgrøder over paa sin lille Mark ved
Hekskekunster. Da han derfor blev indstævnet for Ro-
merfolkets Domstol, bragte han af Frygt for at bli-
ve domfældt alle sine Avlsredskaber med paa Forum
og kom kørende med sin raske, velnærede og velklæd

te Datter, sine udmærket forarbejdede Jarnredska-
ber, sine tunge Hakker, svære Plovjærn og mætte
Okser. Derpaa sagde han: „Dette er mine Hekse-
kunster, Borgere, men jeg kan ikke vise jer mine
om Natten fuldførte Arbyder, min Nattevaagen og
mit Ensigts Sved eller bringe dette med her til Fo-
rum." — Han blev frifunden med alle Stemmer.

Da Cyrus ilede af Sted for at begjelre
Babylon, prøvede han paa at gaa over Gyndes's
vidt udbredte Flodseng ad et Vadested, hvilket
nappe er ufarligt, selv naar Floden fik Sommer-
varmen at føle og skrumpe[de] ind til ganske lille
Det, at en af de hvide Heste, som plejede at trak-
ke Kongens Vogn, der blev revet bort af Ström-

men gjorde Kongen heftigt opbragt. Han svor derfor, at han vilde bringe Floden saa vidt, at den kunde overskrides og trædes under Fødder selv af Kvinderne, og han blev liggende saa længe ved Arbejdet, indtil han havde adskilt Flodlejet i tre Hundrede og tresindstyve Bakke og [forlod] den udtörret, idet Vandet løb i forskellige Retninger. Saaledes spildtes der baade Tid, [og foraarsagedes et slemt Tab af vigtige Ting], og Soldaternes Iver, som den unyttige Anstrengelse svakkede, og Lejligheden til at angribe uformodet benyttedes ikke, idet han før[er] den Krig, han havde erklæret sin Fjende, med Floden.

havde efterladt (hvad der er) et s. T. understore Foretagender.

te

18/2 20. Nr. 5. Fav. 141. 143.

Om Sokrates fortæller man, at han for at hærde sit Legeme mod det, som han tilfældigvis kunde komme til at udstaa, engang [emellem] blandt andre Anstrengelser [anstrengende] og Øvelser [plyede at staa opreste] [stod] tankefuld [alene i hele to Dögn,] [i et Dögn] uden at blinke og ubevægelig, med Ansigtet og Öjnene rettede mod det samme Punkt. Endogsaa i den kolde Vinter gik han paa Isen med nögne Fødder. [Skönt] han var blevet törstig [af at øve sit Legeme], drak han dog ikke, förend han havde [d] kastet den ikke Krukke Vand bort, som han först havde trukket op af Brønden. Paa samme Maade omfavnede Diogenes, som i enhver Henseende øvede sig [paa] at udholde Anstrengelser, om Vinteren med ækkede Billedstøtter, og om

Naar han af ved Legemsøvelser.

Sommeren valtede han sig omkring i [det] brændende hede Sand.

Hvis der hos Filip, Makedonernes Konge, fandtes [en eller anden] Dyd, saa var det navnlig Overbærenhed med Fornærmelser, et værdifuldt Middel til Opretholdelse af [hans] Kongemagt. Demochares, af Grækerne kaldet Parrhesiastes paa Grund af sin altfor [skarpe] rappe og Tunge, var blandt andre Udsendinge fra Athenerne kommet til ham. Da Filip velvilligt havde hørt paa Sendelsen, sagde han: „Sig mig, hvad jeg kan gøre, som er Athenerne til Behag." Da tog Demochares til Orde og sagde: „[Du kan] hæng[e]dig." En Storm af Forbitrelse rejste sig hos de omkringstaaende over et saa [umenneskeligt] Svar; men Filip befalede dem at tie stille og [sende] den uforskammede

nogen

(s: den djærvt talende)

"frakke

's Besked ell. Ord.

straks

uhøfligt, groft.

lade

Mand gaa helskindet og uskadt bort. „Men," sagde han, „I andre Udsendinge, meddel Athenerne, at de, som siger den Slags Ting, er meget mere [frem-ragende] end de, som [ustraffet] hører paa dem." — overmodige uden at straffe dem

2/3 20. Nr. 6. Fav. 151. 152.

Medens Archidamus var Konge i Lakedamon, kom der til Sparta fra Keerne en Afsending, som næsten var Olding, en Mand, der pralede med sin Legemsbygning, og som vilde synes velskabt. Da han skammede sig over sin høje Alder, havde han derfor farvet sit Haar, som var graat, med en Vaske. Saa snart han var traadt [ind] i Folkeforsamlingen med sit falske Haar og havde fortalt sit Ørinde, rejste Archidamus sig, som

Lacedamon

Lacedamon af Naturen var en forsen gelig Nar

frem

havde bemærket, at Fremlingens Haar var farvet med en anden Kulør, og sagde: „Hvad sandt og fornuftigt skulde denne Mand kunde sige, som gaar omkring med Bedrag ikke alene i sit Hjerte, men ogsaa paa sit Hoved?" Og han afviste haardigt hans Tale, idet han dømte om Mandens Karakter efter det, som man kunde slutte sig til ved at se paa hans.

kan vel – have ret

Da Kejser Hadrian havde nægtet en aldrende Mand noget, og samme Mand derpaa for anden Gang kom til ham, men med farvet Haar, vendte han ham ildskvardigt: „Dette har jeg allerede nægtet din Fader."

vittigt

Gajus Flotius Flancus, der af Triumvirerne Antonius, Lepidus og Oktavian var blevet erklæret for fredløs, holdt sig skjult. Da hans Haver var blevet gre-

han

til, og Bevæggrunden til Gaven, ogsaa opfyldte Mæng-
den, som næsten altid ligner sin Hersker med velgrundet
Sky for Helligbrøde; og da han havde ført Afsendin-
gene med sig til en Bolig som Statens Gæster, fulgte han
dem paa Vej til Delphi [end] ogsaa med en Eskorte Skibe
og sörgede for, at de derfra kom velbeholdne tilbage [fra]
til Rom. Der sluttede indgaa [man] Gæstevenskab med ham [de]
ved en Senatsbeslutning og gav ham Gaver paa Statens
Bekostning.

16/3 20. Nr. 8. Tav. 161. 195.

En vis ung Græker plejede at overrække Kejser Au-
gustus, naar denne [kom gaaende] ned fra [sit Palads], en sölle Græker begav sig Pallatium

et eller andet hædrende Epigram. Da han afte havde gjort dette forgæves, men Augustus [alligevel atter havde set ham göre det], skrev han egenhændigt et kort græsk Epigram op paa et Stykke Papir og sendte det ud imod Græker[en], der kom til ham. Ved at læse Epigrammet begyndte denne at [rose] og beundre det [lige-] [saavel] med sin Stemme [som] med sit Ansigtsudtryk og sine Gebærder. Da han derpaa [var] traadt hen til den Bærestol, i hvilken Kejseren blev baaret af Sted, greb han ned i sin fattige Tengepung [og rakte] nogle Denarier frem, som han vilde give Kejseren, og sagde, at han vilde have givet mere, hvis han havde haft mere. Under den paafølgende almindelige Latter kaldte Kejseren paa sin Skatmester og gav ham Befaling til at udbetale den unge Græker en temmelig stor

dogsaa, at han atter vilde göre det

den unge

udtömme sig i Lovprisninger

ikke blot – men ogsaa

tog

as 0.04 Øre
sestertius 0.16 "
denarius 0.64 "

faa

der skulde

Sum Penge.

Aristides havde ikke glemt, at Themistocles lange hemmeligt eller aabenlyst havde været hans Modstander i Statsstyrelsen. Han vidste ogsaa, at det især var ham, som takket være sin Umage havde faaet ham jaget i Landflygtighed. Men han lagde klart for Dagen, hvor fremmed hans Sind var overfor Hævn, dengang man overvejede at fordrive selve Themistocles fra Staten ved Ostrakisme. Der havde sandelig udbudt sig en gunstig Lejlighed til at krave Hævn. Men han hverken sagde eller foretog sig noget, som kunde skade hans Fjende. Og lige som han ikke før havde misundt ham [da han var anset for sin[e] Formue og Krigerære], saaledes vilde han nu heller ikke [forfølge ham, da han var i

skubbe til den haldende Vogn

i hans Velmagtsdage, da han var en mægtig Mand og berømt for sin Fortjenester af Staten

Fare], og hovere over hans Fald.

30/3 20. Nr. 9. Fav. 202

'som en stor Mand. Timoleon fra Korinth viste sig efter alles Mening
Thi han lykkedes det at gøre, hvad det maaske ikke
var lykkedes nogen anden Mand, nemlig baade at befri
sin Fadrenestad, der undertrykkes af en Tyran, og efte
at have udryddet den rodfastede Troldom i Syra-
kus, hvorhen han var blevet sendt til Hjælp, paa ny
at bringe hele Sicilien i sin tidligere Tilstand. Da
hans Broder Timophanes havde bemægtiget sig Ene-
voldsherredömmet over Korinth, og Timoleon selv kun
de have været delaglig med denne i Tyranniet, vilde

han saa langtfra være med til Forbrydelsen, [men] foretrak sine Landsmænds Frihed fremfor sin Broders Velfærd og ansaa det for [sin Pligt] at adlyde sit, n Fødebys Love [hellere] end at besidde den höjeste Magt. Derfor lod han, da han oftere forgæves havde bönfaldt sin Broder Tyrannen om atter at give Borgerne Friheden, ham dræbe. Og dette Drab, syntes nogle, var en udmærket Bedrift, medens andre mente, at Timoleon havde krænket Broderkærligheden.

Da han engang af Korinthierne var blevet sendt af Sted for at bringe Syrakusanerne Hjælp, forjog han Tyrannen Dionysius fra hele Sicilien, gav Byerne Love og Frihed og skaffede efter den langvarige Krig hele Øen saa lang en Fredsperiode, at [man] [regnede ham for] Byernes Grundlægger. Da han nu

at han tværtimod

bedre, vigtigere.

dernæst

han i Folks Öjne stod som

"have hersket var saa mægtig, at han kunde [byde] over Sicilianerne, endogsaa mod deres Vilje, og da han havde gjort sig saa elsket af alle, at han, uden at nogen gjorde Indvending derimod, kunde besidde den höjeste Magt, nedlagde han saa snart, han kunde, Regeringen og levede Resten af sit Liv i Syrakus som Privatmand. Uligevel fattedes der ham ingen Æresbevisning, som man plejer at yde [den" modige]; ej helher foranstaltedes der senere noget [paa Statens Bekostning], som man [skulde træffe] Afgörelse om, förend Timoleons Mening havde været asket. Intet[1] er mere kærkomment og fortrinligt end [Fordrivere af] Tyranner, især hvis de selv er beskedne og uegennyttige.

"fortjente Mænd

i Statslivet

"traf

"deres, som fordriver

1) Ikke rette i Teksten under Gennemgangen

Mængdens Velvilje vindes først og fremmest ved Velgerninger, men i anden Række ved godgörende Tilbøjelighed, selv om Midlerne maaske ikke slaar til. Alle vede almindelig Ros og Ry for Højhjertethed, Godgörenhed, Retfærdighed og Saalidelighed gör os jo [velvillige gå over for dem, hos hvem vi tror, at disse Egenskaber findes. Derfor [blev] Titus, fordi han af Naturen var saa re velvillig, [kaldt] Menneskenlagtens Kærlighed og Lyst." Han havde det Princip og den Vane ikke at lade nogen af dem, der henvendte sig til ham, gaa bort uden Haab. Og da nu hans Venner formanede ham, fordi ham, som de sagde, lovede mere, end han kunde holde, sagde han: „Ingen bör gaa bedrøvet bort at ingen

Thi

venlig stemt

fik – Navnl.

fra en Samtale med Kejseren." Og da han [endogsaa] engang under et Maaltid kom i Tanker om, at han ikke [i nogen Henseende] hele den Dag havde [udmærket sig fremfor] nogen, udtalte han hint mindeværdige og med Rette priste Ord: „Mine Venner, jeg har spildt Dagen i Dag:" Der skete i hans Regeringstid nogle uforudseelige Ulykker, saaledes en Ildebrand i Rom, som varede i tre Dögn, og saa heftig en Pest som sjeldent ellers. I disses og saadan[ne] [Uheld] lagde han ikke alene en Kejsers Omsorgsfuldhed for Dagen, men ogsaa en Faders enestaaende Hjertelag snart ved at trøste, snart ved at hjælpe, saa vidt hans Evne slog til. Da den saa [gavmilde] Kejser var død [og hans Undersaatters Tab var større end sædvanligt], sörgede alle ligesom over deres egen Barnløshed, og Senatet

fremdeles
Middags-
gjort
en Tjeneste
denne
Modgang
godhjertet
hvorved hans Undersaatter tabte mere end han selv.

viste den døde saa stor Ære ved at overdænge ham med Lovprisninger, som det ikke engang nogensinde havde vist ham, medens han levede og færdedes blandt dem.

og frembære sin Tak

29/4 20. Nr. 11. Fav. 184.

Da Cato Uticensis var ganske ung, blev han af nogle spurgt om, hvem han elskede allermest, hvortil han svarede sin Broder. Da de samme atter spurgte, hvem han dernæst elskede mest, svarede han ogsaa sin Broder. Da man spurgte ham for tredje Gang, gav han det samme Svar (og saaledes videre), [videre] indtil de hørte op med deres Udfritten. Med Alderen voksede denne hans Velvilje og Ærbødighed imod hans Broder; han veg ikke (bort)

var der n. som spurgte om

en ren Drug

, hvem han [sand] satte højest som Nummer tre,

fra hans Side, viste sig lydig mod ham i ret og alt, og da
da han var tyve Aar gammel, havde han aldrig spist
til Middag uden sin Broder Caepio, var ikke traadt
frem paa Torvet og havde ikke rejst i Udlandet. De
to Brødres Livsvandel var retskaffen, men Catos Liv
det strengeste. Derfor plejede Caepio, naar man roste
hans egen Tarvelighed og Selvbeherskelse, at indrömme, at
han kunde synes en tarveligt levende Mand, hvis man
sammenlignede ham med mange andre Romere, og at
sige: „Men naar jeg sammenligner mit Liv med Catos,
synes jeg, at det ikke i nogen Henseende er forskelligt fra
Sippius's." Men den omtalte Sippius var en slet og af
Vellevned fordærvet Person.

NB A, ikke A

gaaet ud paa
uden ham

; men", tilføjede han,
naar –
(videor (mihi), jeg synes
(mig) :: jeg tror (at være
osv.))
forskellig jeg
Sippius-[Men]
mig [mig]

I Krigen mod Spartacus gjorde Valo frivillig Krigstjeneste for sin Broders Skyld, som dengang var Folkatribun. Da han dernæst havde hørt, at hans Broder, hørte der var paa Vej til L. Lucullus, var blevet syg i Asien i Frygien, sejlede han, skønt der dengang rasede et heftigt Vejr, og der ikke var et stort Skib for Haanden, ud fra Havnen i Saloniki paa et lille Fiskerskib med kun to Ven ner og tre Slaver, og skønt Fartøjet næsten sank ned i Bølgerne, slap han med Forventning velbeholden i Land. Men sin Broder fandt han nylig død. Da hengav han sig helt fuldstændig baade til Klagen, Taarer og alt, hvad Sorgen tilskyndede ham til, idet han var ligesaa kærlig tilskynder til og mild imod sine Venner, som haard og uovervinde- mærkaende.

lig over for Fornöjelser, Trusler og ubillige Fordringer.

[v] et Kenotafium — Den dødes Legeme fik han paa den mest storslaaede Maade begravet og lod et anseeligt Gravsted af kostbart

[v] til Ære for ham — Marmor opføre paa Torvet i Ænus paa egen Bekostning. Da hans Venner derefter, netop som han stod i Begreb med at sejle af Sted, raadede ham til at anbringe Cae-

Caepios — pius' Aske paa et andet Fartöj, svarede han, at han vilde de förend den, og sejlede derpaa bort.

11/5 1920. Nr. 13. Fav. 131.

Da Demetrius var blevet overvundet af Ptolemæus, havde Ptolemæus, större Ære af sin Skaanomhed end af selve Sejren, siden han baade lod Demetrius's Venner gaa bort ikke alene med deres Ejendele men ogsaa med

Gaver, de fik ovenfæbet, og tilbagegav selve Demetrius's
hele private Tilbehør og Husstand, idet han tilføjede de
høflige Ord, at han ikke begyndt Krigen for at vin-
de Bytte, men en Anseelse, da han var harmfuld o-
ver, at Antigonus, efter at det modsatte Partes Førere
var blevet fuldstændig overvundet, alene havde tilre-
vet sig Priserne for den fælles Sejr. Ikke længe efter
udskæmpede Ptolemæus for anden Gang med Demetrius
i et Søslag og flygtede efter at have mistet sin Flaade
og erklæret sig for overvundet af Fjenden tilbage til
Ægypten. Da sendte Demetrius Ptolemæus's Søn Leon-
tiscus, hans Broder Menelaus og hans Venner, hver
med deres private Tilbehør tilbage til Ægypten, idet
han følte sig opfordret til at gengalde Gaven, han
tidligere havde faaet, med en lignende, for des at

dernæst

havde

havde sin Værdighed

Fordelene, (ved) Udbyttet af

stødte – sammen

idet det kom til et

Søslag.

saaledes at det var

klart

kæmpedes

det skulde være klart, at de ikke kæmpede af Had,
men af Ærgerrig, Havdilse af deres Rang ved Gaver
og Forræringer mellem selve Kæmpere. Saa meget var-
digere førtes Krige dengang, end Venskaber nudyrkes!

under s. Krigene

18/5. 1920. Nr. 14. Liv. XXII, 23, 1-8.

Dette skete i Spanien i den punitiske Krigs anden
Sommer, medens der i Italien var blevet bidført en lille Pause
i Romernes Nederlag ved Fabius's indbringende Valen; og
denne holdt vel Hannibal i ikke ringe Uro og Bekymring,
idet han saa, at Romerne omsider havde valgt en saadan
Leder af Krigsførelsen, som førte Krigen planmæssigt, ikke
paa Lykke og Fromme, men den var ligesaa forhadt
blandt de bevæbnede som blandt de togaklædte Borgere, i

Diktatorens Landsmænd.

1 det

mindste efter at der i hans Fraværelse takket være hans Næst-
kommanderendes Ubesindighed var blevet kæmpet med et
snærere gladeligt end heldigt Udfald. To Omstændigheder
havde yderligere forøget Uviljen mod Diktoren, den ene
en underfundig List af Hannibal, idet han, da han af
Overløbere havde faaet Diktatorens Virkefelt anvist, efter
at have jævnet alt i Omegnen med Jorden, havde befa-
let, at man skulde holde Jarn, Ild og hele den fjendtli-
ge Magt borte fra ham alene, for at det kunde synes et
Vederlag for en eller anden hemmelig Overenskomst, den
anden en Handling af ham selv, som i Begyndelsen maa-
ske var tvetydig, fordi han ikke havde ventet Senatets God-
kendelse, men som ganske vist til sidst blev regnet ham til
den største Ros. Naar man udvekslede Fanger, var Ro-
mernes og Pønernes Førere, fordi man havde baaret sig

Diktatoren

Omstændighed

Landejendom

havde medens han befalede

kun skulde holde sig borte fra den alene med Vaaben, J. og al fjendtlig Fortræd –

Omstændighed

S. i G. ikke af den ikke var blevet ventet.

i den förste p. K.

"tilbage [quae: man ventede utraque]

"trak for længe (og ud med det

saaledes ad i Begyndelsen af den puniske Krig, blevet enige om, at den af de krigsførende Parter, som fik flere", end den gav, skulde erlægge to et halvt Pund Sølv for hver Soldat. Da Romeren havde faaet to Hundrede og syv fyrretyve flere tilbage end Poneren, og det" Sølv, han skyldte for disse, trods hyppige og heftige Forhandlinger om Sagen i Senatet, eftersom han ikke havde raadspurgt Senatorerne, temmelig langsomt anvistes til Udbetaling, solgte han den af Fjenden uskadte Jord efter at have sendt sin Søn Quintus til Rom og betalte Statens Gældsforpligtelse paa egen Bekostning.

3/6 1920. Nr. 15. Fav. 136. 137.

(Naar)

Da den ældre Cato var Soldat, plejede han

paa Marchen selv at bære sine Vaaben. Han havde nem-
lig kun en Slave med sig, som bar hans Ration, og
ham skal han aldrig være blevet vred paa, naar han
rettede den første den bedste Frokost eller Middag, for-
dre han fandt, at det var en Skam at klamres med Sla-
ver for sin Mave Skyld; ny, tvertimod lyste han
hans selv, naar han havde opfyldt sine Militærpligter,
temmelig ofte med at købe og tilberede Maden. Da han
ved Fredsslutningen var vendt tilbage til sin Gaard, ple-
jede han at hengive sig til de samme Syler, som sine
Slaver, at ligge sig til Bords sammen med dem, spise
det samme Brød og drikke den samme Vin. I mange
andre Forhold optraadte han som en saa velvillig Hus-
bond over for sine Slaver, at disse overalt höjlydt for-
kyndte hans store Mildhed, vedholdende Arbejdsomhed og

denne

stor - skalde ud paa

Naar

i Fredstid.

hans vittige eller fyndige Ord.

Lærere og Læger skal man nære stor Hengivenhed og Agtelse for. Du maa ikke sige, at du slet ikke skylder dem andet end en ussel Løn. Thi først er visse Ting mere værd, end hvad man giver for dem. Af Lægen køber du et uvurderligt Gode, nemlig Livet og et sundt Helbred, af Læreren i Videnskaberne höjere Interesser og Aandsdannelse. Derfor faar de ikke Betaling for det, vi skylder dem, men for deres Arbejde, som de ganske ofrer sig for, idet de kaldes fra deres egen Bestilling for at syste med os. Dernæst bliver baade Lægen og Læreren ofte til en Ven og gör os forbundne ikke saa meget ved deres Videnskab, som de for Betaling stiller til vor Raadighed, som ved deres personlige Velvilje. Naar dette er

(artes ingenuae)

idet de gör os en stor Tjeneste,

lader sig

tage sig af os

sket, faar saavel Lægen som Læreren Betaling for Arbejdet, men altid skylder man dem Betaling for deres Sindelag imod en.

er Tilfældet
sker

10/6 1920. Nr. 16. Fav. 149.154.

Volumnius, der af Herkomst var Ridder, havde omgaaedes fortroligt med Marcus Lucullus. Skönt han saa denne ryddet af Vejen af Marcus Antonius, og han kunde redde Livet ved Flugt, veg han ikke fra sin døde Ven, men brast i en saa haftig Graad og Hulken, at han som Følge af sin overvattes Hengivenhed skaffede sig en Grund til sin Død paa Halsen. Thi paa Grund af sin overordentlige og vedholdende Jammer blev han slabt hen for Antonius. Og da han var traadt frem for ham, sagde han: „Befal, at jeg skal føres hen til Lucullus's Lig og slaas ilyel. Thi jeg bör

Da — drabt
meden han selv kunde have reddet afsjælede

straks
ell. lad mig..føre..
og slaa ilyel

ikke leve længere, naar min Ovs Veu har mistet Livet,

auctor sum alicui: eftersom jeg har været Ophavsmanden til dette ulykkelige

raader en denne u. Deltagelse i Krigen. Felttog mod dig. Det opnaaede han med Lethed af Antoni-

tages af „scindo". abscido } mangler Sup. ext — us, og da han var blevet ført til det Sted, som han hav-

afhugget de ønsket, kyssede han hæftigt Lucullus's højre Haand og

trykkede hans Hoved, som laa afrevet, til sit Bryst, og der

paa bød han sin Hals frem til Drabsmandens Sværd. —

Det er lettere at styre vilde Folkeslag [og Folk],

der ikke kan finde sig i Fremmedherredømme, end at beher-

Mænd, der ske sit eget Sind. Skønt de er [temmelig] veludrustede

mod Fjender, er de [dog] ofte vargeløse over for den blin-

F. Eks. de Skæbne og deres Lidenskaber. Rigtignok hærgede Alexan-

der Perserne, Hircanerne, Inderne og de øvrige Folkeslag li-

og ge indtil Oceanet og slog dem paa Flugt, men bukkede

han der havde sejret dog som Sejrherre over saa mange Konger og Folk under

for [sin] Vrede / Barskhed og Vellyst. Men Perserne Vaa-
ben havde ikke gjort ham afmægtig, og [hans] Laster sy-
rede. Da han havde overvundet Darius ved Arbela,
gav han aabenlyst sine Tilbøjeligheder frit Løb, og
forandrede sin tidligere Selvbeherskelse og Afholdenhed
til Overmod og Føjlesløshed. Han bar omkring Hove-
det et saadant Purpurdiadem, som Darius havde
gjort / og gik med persisk Klædedragt. Og / han pleje-
de at sige, at han bar Rov fra Perserne; men sam-
men med dette havde han ogsaa antaget deres Skik-
ke / og med Overmodet i hans [Klædedragt] Paaklæd-
ning fulgte Hovmodet i hans Hjerte.

Den Mand,
hvem – hvilke
besyret.

Lidenskaber

Lod dem staa om til

lagde

ganske vist

anlagde ell. tog paa.

indvortes

17/6 1920. Nr. 17. Fav 159.

Den mægtige Lyderkonge Cr.
Crøsus, Lydernes höjmægtige Konge, havde en Sön, der
ganske vist udmærkede sig ved Velskabthed sin Legemsbygning, og (sine)
fra Fødslen af Aandsevner, men som længe var blev regnet for stum af Naturen,
selv da eftersom han, skönt han allerede var kommet langt ud over Barneaarene vokset stærkt til, allige-
slet Tunge vel ikke kunde tale. For at rette denne Fejl ved Sönnens for-
søgte hans Fader alt [saa længe] i sine Velmægtsdage; men
Lægernes faglige Kunst Dygtighed nyttede aldeles intet. Men da
Perserhæren havde indtaget Sardes Konge Residensstaden, og en
Soldat, der styrtede løs paa Croesus med draget Svard,
syntes at ville hugge ham ned om et Öjeblik, uden at kende da han
ham ikke kendte ham,

1

Version.

Jenny Jensen

II G ks.

D. 18/5 1920. Nr. 14. Liv. l. XXII cap. 23 1-8.

Dette skete i Spanien i den anden Sommer af den
puniske Krig, medens der i Italien blev hidfört en
kort Pause i de romerske Nederlag ved Fabius's ind-
sigtsfulde Nölen. Vel holdt Fabius Hannibal i
ikke ringe Uro og Bekymring, idet sidstnævnte
saa, at Romerne endelig havde valgt en saadan
Leder af Krigsförelsen, som förte Krig med (Over-
lag) og ikke paa Lykke og Fromme, men denne Nö-
len blev foraglet saavel blandt de beræbnede Bor-
gere som blandt de togaklædte, især var der,
efter at han havde været fraværende, ved Magister
Equitum's Ubesindighed blevet kæmpet med et
snavere behageligt end heldigt Udfald.

Til at föröge Diktatorens kom der to Omstændig-

var

denne

han

den

Diktatorens Landsmænd

i efter at der i hans Frav. som Følge af h. U.D. havde været kæmpet med et snavere glædbringende - - -

Uviljen mod Diktatoren kom yderligere

heder til, den ene fremkaldt ved en underfundig List af Hannibal, idet han, da han af Overlöbere havde faaet Diktatorens Gebet anvist, efter at omtrent alt var blevet jævnet med Jorden af ham alene, befalede, at Staal, Ild, Vold og alt fjendtligt skulde tranges tilbage, saa at dette kunde synes et Vederlag for en eller anden lumsk Overenskomst; den anden fremkaldt ved hans egen Handlemaade, der maaske i Begyndelsen var tvetydig, fordi Senatets Godkendelse af den ikke ventedes, men som til sidst utvivlsomt blev regnet til den störste Ros. Ved [at udveksle] Fanger, saaledes var der nemlig blevet gjort i den förste puniske Krig, var de romerske og den puniske Anförere blevet enige om, at

Landejendom

medens han lod alt derom ering blev jævnet m. J. at man skulde holde sig med Vaaben Ild og a. f. fra den alene

for at dette --

lönlig

en Handling af ham selv

derved blev afventet ubestrideligt

fordi man havde gjort s. i den f. p. Krig den

den Part, som havde modtaget flere [Fange], end den havde udleveret, skulde erlægge to og et halvt Pund i Sölvvægt til hver Soldat. Da Romerne havde [havde] modtaget 247 flere end Pönerne, og da de [ ] temmelig trægt anviste den Sölvmængde til Udbetaling, som skyldtes for dem, solgte Fabius, [trods hyppige og heftige Forhandlinger om Sagen i Senatet, eftersom han ikke havde raadspurgt Senatorerne] det: Gebet, som ikke var blevet hærget af Fjenden, efter at have sendt sin Søn Quintus til Rom, og indløste Statens Gældsforpligtigelse (paa egen Bekostning).

quae uregelmæs. for utra fik flere

Sölv for Romeren

da det trak for længe ud med Anvisningen

da sendte han sin Søn til R., solgte

Gældsforpligtelse

D. 3/6 1928. Nr. 15. Tavole 136, 137.

Da den ældre Cato gjorde Krigstjeneste, bar han selv sine Vaaben paa Marschen. Thi han blev kun fulgt af een Slave, som bar Levnedsmidler, paa hvem han aldrig skal have været opbragt, hvilken som helst Frokost eller Middagsmad [han] end satte frem, idet han ansaa det for meget stygt at kives med sine Slaver for Bugens Skyld; tværtimod hjalp han ham ret ofte selv med at koge og tilberede Maden.

og paa ham være blevet

den første den bedste

[denne]

naar han havde fuldendt sine militære Pligter

I Fredstid plejede han, efter at være vendt tilbage til sin Gaard, at sysle med de samme Arbejder som Slaverne, at lægge sig til Bord med dem ved det samme Bord, at spise af det samme Bröd og drikke den samme Vin.

I meget andet optraadte han som en saa god Husbond overfor Slaverne, at disse overalt fremhævede hans store Selvbeherskelse, utrættelige Arbejdsomhed, (det vittigt eller vægtigt sagte) og hans vittige eller vægtige Ord.

(Lad der være) Man bör nære stor Dyrebarhed, (og) stor Ærbödighed for Lærerne og Lægerne. Du maa ikke sige, at du slet intet skylder dem, undtagen en ussel Lön. Thi först er visse Ting mere værd, end de köbes for. Af Lægen köber du et uvurderligt Gode, nemlig Livet og et godt Helbred, af Læreren höjere Interesser for Videnskaberne og Aandsdannelse. Derfor betales der dem en Belönning, ikke for det vi skylder dem, men

Höjagtelse

en, der underviser dig i Videnskaberne artes bonae, liberales

Viderlag

gör os en stor Tjeneste

idet de lader sig kalde bort — —

ikke saa meget

for Betaling

dette sker

kan man aldrig tadfri sin Geld

men for deres Arbejdet, fordi de kan bruges til noget, fordi de, efter at være blevet kaldt bort [til] fra deres egne Lager, ofrer sig for os. Dernæst gaar ofte baade Lægen og Læreren over til, at blive en Ven, og gör sig os forbundne lige saa godt ved den fagligs Kundskab, som de stiller til [vor] ens Raadighed, som ved personlig Velvilje. Naar det er sket, betales Lönnen for Arbejdet lige saa vel Lægen, som Læreren / men for Sindelaget (betales den aldrig).

Tegnsætningen

D. 19/6 1920. Nr. 16. Favole 149, 154.

født Ridder haft

havde søgt

Volumnius, er var af Ridderstand, havde fortrolig Omgang med Marcus Lucullus. Da han

hörte, at sidstnævnte var blevet ryddet af
Vejen af Marcus Antonius, og da han, hvende
have frelst sit Liv ved Flugt, hang han
dog fast ved sin døde Ven og hengav sig
saaledes til Taarer og Klynken, at han
skaffede sig selv en Aarsag til at blive
dræbt paa Stedet ved at vise den afdøde
altfor stor Kærlighed. Thi paa Grund af
sin overordentlige og vedvarende Jammer
blev han slæbt til Antonius. Efter at han
havde stillet sig inden for dennes Øjne-
kreds, sagde han: „Befal, at jeg straxes skal
føres hen til Cneullius's Lig og dræbes. Thi
jeg bør ikke være i Live, nu da han er
død, da jeg har været Skyld i hans uheldi-

saa ham dræbt

medens det havde været ham muligt

afsjælede

alt for

da han nu i Død for hans Øjne

taget af Dag

ge Krigstjeneste over for dig. Han fik let sit Ønske opfyldt af Antonius, og efter at han var blevet fört derhen, han önskede, kyssede han heftigt Lukullus's höjre Haand og trykkede hans Hoved, som laa afrevet, til sit Bryst; og derpaa böd han sin Hals frem til Böddelens Sværd.

afhugget

Det er lettere at regere Barbarer og et fremmed Riges utaalmodige Indbyggere end holde Styr paa sit eget Sind. Folk, der er dygtige nok over for Fjender, er ofte vaabenlöst over for Skabnen og Lidenskaber. Alexander hærgede og fordrev Perserne, Hircanerne, Inderne og de andre Folkeslag lige til Oceanet, men da han var

vilde Folk, som ikke kan finde sig i fremmed Herredömme

noksom veludrustede

Skabnens Omskiftelser f. Eks.

og slog deres Hære paa Flugt

Sejrherre over saa mange Konger og Folk,
bukkede han under for Vrede, Barskhed
og Vellyst. Ham, hvem Persernes Vaaben ik-
ke havde kunnet knuse, besejrede (nu) Las-
ter. Efter at han havde besejret [ved] Darius
ved Arbela, gav han aabenlyst sine Liden-
skaber frie Tøjler og forvandlede sin tid-
ligere Selvbeherskelse og Uegennyttighed til
Overmod og Tøjleslöshed. Han omgav
sit Hoved med et saadant purpurfar-
vet Bind, som Darius havde haft og
tog en persisk Kladning paa. Og han sag-
de, at han bar Persernes Rov [paa sig];
men da han ogsaa lod sine Folk antage
deres Skikke, og da han besad Overmod, blev

[hans] deres

Afholdenhed

lagde om sit Hoved

ganske vist (piejede han at Ejel at det var Rov fra. Perserne, han gik med

og med hans

Følgen Sindets Hovmod.

men med dette havde han ogsaa antaget dere Sæder og Skikke og med Despotholdningen udadtil fulgte indadtil den nybagte Storhed Overmod.

D. 17/6 1920. Nr 17. Favole 159.

Crøgsus, den rige og mægtige Kong Co af Lydien Lydernes allermægtigste Konge, havde en Søn, der ganske vist af Skikkelse og Begavelse var fremragende, men som var blev anset for at være født stum; eftersom han, da han allerede var vokset godt til, alligevel ikke havde kunnet tale noget. Hans Fader forsøgte alt muligt for at rette denne Fejl ved hans Tunge — men [Lægernes Kunster] alt, hvad Lægerne gjorde, gavnede

udmærkede sig

længe

havde traadt sine Børnesko

slet ikke kunde tale

i sin Velmagtsdage

L. Kunst hjalp slet ikke

slet intet. Men da Persernes Hær havde
erobret Sardes Hovedstaden, og en Soldat
for ind paa Crœsus med draget Sværd
og da han uden han selv vidste af det vilde
blive dræbt, aabnede den kærlige Søn
af Frygt for sin Fadrs Liv og glemmen-
de, hvad Naturen ved Fødselen havde
nægtet ham, sin Mund, og idet han
anstrengte sig for at tale

Kongesladen

det syntes at og en Soldat syntes at vilde dræbe ham uden at kende ham

raabe

2. 31/8 1920. Nr. 1. Favrle 235.

Hvordan — saa at, beskriva S i at Arev — saaledes:

Seneca [fortaller] skriver til Ven, hvordan Publius Scipio Africanus's Gaard og Bad har

Badekammer

været: „Liggende i selve Scipio Africanus's Gaard skriver jeg dette til dig." Jeg ser for

en Gaard

mig Gaarden opført af Kvadersten, Muren

en Mur bygget omkr. en Park

omgivet af en Skov, Taarnene, der er rejst til

Taarne et tille

Værn for Gaarden og [det snævre] Baderum, der

snævert

er dunkelt efter gammeldags Skik og Brug.

Da Lystfølelse

Følgeligt gribes jeg af stor Glæde, men tillige

Sæder

ogsaa af Skam, naar jeg betragter Scipio's Vaner

aftvættede

og vore. I denne uste Krog badede han (der var) Carthago's Rædsel, sit Legeme (der) var udmat-

Landmandens Slid

tet af landlige Sysler; han øvede sig nemlig

hans Legemsøvelse bestod i og han dyrkede

i Arbejde og bearbejdede selv Jorden, som det

var Skik i gamle Dage. Under dette saa vin-
ne Tag stod han; dette saa simple Lergulv
bar ham. Men hvem kan nu bekvemme
sig til at vadske sig paa den Maade?
Det forekommer enhver at han er fattig
og ringe, med mindre hans Vægge giver Gen-
skin af store og kostbare Spejle, af Marmor,
Elfenben og brogede Farver. I dette Scipio's Ba-
dekammer er der [lige saa meget smaa bitte
Sprækker som Vinduer] noget, som snarere
kan kaldes smaa bitte Sprækker end
Vinduer, saa at Murene uden Forurettelse
tilsteder Lijset Adgang. Men nu vil Folk
ikke have Badeværelser, med mindre det er
nogle, som hele Dagen modlager Sol gennem

har - staaet
har - baaret
bade

for at de u-
den Skade for
Murens Værn

har

meget store Vinduer, og med mindre de, mens de vadsker sig, kan se ud over Marker og Have. Saaledes er det, som er blevet opfundet til at skulle være til Nytte, blevet til Lyst.

bader

var

taget i Nyttedelsestjeneste

D. 14/9 Nr. 2. Favrle 228.

Publius Rutilius Rufus besad i Ord og Gerninger, en beundringsværdig Kraft, som aldrig kunde böjes og svækkes ved noget somhelst. Skönt denne Mand var et Mönster paa Uskyldighed, og skönt der hverken fandtes nogen, der var renere eller frommere, blev han dog uden [selv] at have begaaet en Bröde anklaget hos de romerske Riddere, som dengang havde den dömmende Myndighed, men gjorde eller sagde

Redelighed i Rom

hædeligere samviltighedsfuldere for

intet, som var upassende for hans ærefulde Fortid; nedlagde ikke Senatorens Værdigheds-tegn, iförte sig ikke en forslidt Klæd-ning og vilde ikke blot ikke være ydmyg over for Dommerne, men vilde ikke engang have, at hans Sag taltes i kunstmæssig Form og friere, end den ligefremme Virkelighed kræ-vede. Han, en Mand, som bör regnes blandt de bedste, blev altsaa dömt for Udsugelser og sendt i Landflygtighed.

Da han kom fra Italien til Asien kappe-des alle Stammer om at sende ham Udsen-dinge i Möde, idet de lovede den udvandre-de, at han skulde være i Sikkerhed og höjt æret hos dem, saaledes at han ikke saa

trygle med Knæfald

eller

var paa Vejen til Lilleasien Byer

et trygt og ærefuldt Tilhold hos sig

[illegible]

meget syntes at være landflygtig som at
triumfere, hvorfor han takkede for sine
Kaar. Da en vis Mand, medens han levede
blandt Smyrnæerne, af hvilke han var ble-
vet begavet med en Stat, for at tröste ham
sagde til ham, at der stod Borgerkrige for
Dören hos Romerne, og at det om kort Tid
vilde ske, at [omtrent] alle landflygtige kun-
de vende tilbage, sagde Rutilius: Hvad Ondt
har jeg gjort dig, siden du önsker mig
en slettere Tilbagekomst end Udgang!
Jeg vil hellere have at mit Fædreland skal
skamme sig over min Landflygtighed end
sörge over min Tilbagekomst. Han holdt,
hvad han havde sagt; thi da senere Sul-

og saaledes at han havde ds. til at prise sin Lykke da der, medens han levede, var en, der

af hvis Indb. han havde faalt Borgerret

derfor

vilde kunne

værre

rödme

lás Sejr gjorde ham Tilbagekomsten til Fædrelandet let, forblev han i Landflygtighed for ikke i nogen Henseende at synde mod Lovene.

D. 24/4 1920. Nr. 3. Favrle 234

Da der 200 Aar for Attilius's Tidsalder blev meldt til Rom at Consul Minucius og hans Hær holdtes omringet af Aequierne, opstod der saa stor Frygt og Forvirring som om det var selve Rom og ikke Lejren, Fjenderne belejrede. Og da den anden Consul syntes at være for lidt bevendt, og det behagede Folk at udnævne en Diktator som kunde bringe den daarlige Tilstand paa Fode igen, blev Lucius Quintius Cincinnatus ud-

belejrede Aequerne

havde belejret

man önskede

der skulde udnævnes

det knusende Nederlag

(efter alles enstemmigs Beslutning) med almindelig Tilslutning

Romerherredommets

navnt til Diktator. Han, Romerrigets eneste Haab, lyrkede en Gaard paa blot 2 Tønder Land; thi af de 3½, han tidligere havde ejet, havde han velvillig (ladet skille sig ogt [illegible]) 1½ gaa sig af Hande, som indfriede meget til Bedste for en Ven) og indfriede derved meget til Bedste for en Ven. Og saaledes havde hans Landejendom (Sønder) en mindre Udstrækning end manges Huse nu til Dags har. Ham traf Senatets Usendinge enten i Sæd med at grave en Grav eller med at pløje, sikkert irrigt sysselsat med landligt Arbejde. [Efter at] gensidig at have udvekslet Hilsener bad] Efter at [de] (man) (gensidig) havde udvekslet Hilsener, bad han om

frivillig

en Bøde idet han indfriede en Bøde til Bedste for en Ven

siger Valerius

Her

i alt Fald

og han blev anmodet om at tage sin Toga paa inden han hørte

togakladt at maatte höre [paa] Senatets
Befalinger og befalede sin Hustru Racili-
a at skynde sig hurtigt at bringe hans Toga ud af Hyt-
ten. Efter nu at have iförd sig den og renset
sig for Stöv og Sved hörte han, at Ud-
sendingene tiltalte ham som Diktator,
kom til Rom, befriede Minucius fra
Belejringen og lod de besejrede Fjender
paa under Aaget, som om det var Skæg.
Og dette udförte han med saa stor
Hurtighed, at han paa den tiende Dag
kunde nedlægge Diktaturen, som han
havde modtaget for 6 Maaneder, [og] saa-
ledes at det fuldstændig saa ud, som
om han havde skyndt sig med at

paa Senatets Besked, sagde han til — at kun skulde skynde sig —

og efter at har visket Stövet-harde hört sig blive hilset paa een Gang af Ut som Diktator begar han sig til Rom

for

vende tilbage til det Arbejde, han havde forladt, Efter saa at have endt sit Krigstog vendte han tilbage til sine Okser som en Tolland, der har triumferet.

nemlig

Land denne Triumfator en Bondeskikkelse

Skriften lavlig stor

D. 5/10 1920 Nr. 4. Favole 217, 218.

Caecina Patus

Caecina Patus, Arria's Ægtemand (var syg) (og) deres Søn (var syg), (og) begge laa for Døden, som det syntes det saa ud, som om de begge laa for Døden. Sønnen, der var af en overordentlig Skønhed og af en lignende Beskedenhed og som var elsket af sine Forældre lige saa vel af andre Grunde, som fordi han var deres Søn (døde). Hans Moder ordnede hans Begravelse saaledes, (og) foranstaltede Ligtoget paa en saadan Maade, at hendes Mand ikke fik noget

laa døde

Blufærdighed

lig

saa stor

dyrebar

maaet

led — afgaa

saaledes

at vide derom. Ja, hvergang hun vilde træde ind i
hans Soveværelse, maatte hun indbilde sig, at
Sönnen levede og endogsaa havde det bedre. Og
paa hans tilog ofte gentagne Spörgsmaal om, hvordan
Sönnen havde det, svarede hun: „Han har sovet
godt, [og] har god appetit." Naar saa de længe til-
bageholdte Taarer var vedat [vilde] overvinde hende og bröd
frem, gik hun ud. Saa overgav hun sig til sin
Smerte. Efter at have mættet sig med Graad vendte
hun ud igen hun Elbage med lör Gjne og roligt Ansigt,
som om hun havde glemt sit Tab.

Da Porcia, Marcus Catr Ulicensis's Datter, fik at
vide, at hendes Mand var blevet besejret og dræbt
hos Filipperne, tog hun ikke i Betænkning at
gyde glöende Trækul over sit Ansigt, fordi det

traadte
foregav hun
naar Manden
det gik med Drengen
spist med
faa Overmagten vilde bøyde
havde gradt ud
ved Filippi
Ordst.
og da det Vaaben, hun vilde have til at tage sig af Dage med ikke fandtes, tog h

ikke i Bet. at sluge glödende Kul

idet hun saaledes skönt Kvinde efterlignede

Vaaben, som hun krævede til at paaföre sig selv Döden, ikke (fandtes) var for Haanden, og Kvinden efterlignede sin Faders mandige Död ved en ny Dödsmaade.

Til at gaa kakt i Döden, havde P. forhen Ordst.

Porcia havde tidligere, udtrykt, sig til tappert at hidfore Döden. Dagen för Cæsar blev dræbt af Brutus og de övrige Sammensvorne, forlangte hun en Barberkniv, som om hun vilde afskære sine Negle, og saarede sig selv, som om Kniven tilfældigvis var gledet ud af Hænderne paa hende. Ved Slavindernes Raab blev Brutus kaldt ind i sin Hustrus Sovværelse og begyndte at bebrejde hende, at hun havde villet tiirive sig Barberens Bestilling. Men Porcia sagde under hemmeligt til ham: Ikke ved et Tilfælde, men med

sammensvorne

skære

idet hun lod med den

hændelsesvis

blande sig i

Velje har jeg saaret mig, [det bedste] Bevis paa min Stærlighed til dig. Jeg önskede nemlig at [se], om jeg vilde have Mod nok til at söge Döden ved Staal, hvis dit ædelmodige For[sæt] ikke rigtig skulde gaa efter Ønske." Brutus skal, da han hörte disse Ord, have oplöftet sine Hænder og Øjne mod Himlen og bönfaldet Guderne om at maatte synes en værdig Mand for sin Ægtefælle Porcia.

tilföjet mig et Saar

prøve

höjsindede

have

kunne

af

D 18/10 1920. No. 5. Savole 219.

Da der engang kom nogle Udsendinge fra Makedonerne til Rom for at beklage sig over Silanus, Manilius Torquatus's Søn, fordi han som Prætor havde udplyndret sin Provins, bad hans Fader, der havde arvet sin Bedstefaders Strenghed, Senatorerne om ikke at træffe nogen Afgörelse i dette Anliggende, förend han

Manlius

Statholder

sine Forfædres

selv (nøje) havde undersøgt Makedonernes og sin Søns Sag.

Dette blev gerne indrømmet [ham] af Senatet [da han var en Mand af over

af højeste Værdighed og Fortjeneste

Mand med meget stor Anseelse] saasom han jo havde været

Konsul og var saare kyndig i Lands Lov og Ret. Efter at

han altsaa hjemme (i sit Hjem) havde optaget Sagen til retslig Prøve,

var han optaget af at afhøre

ofrede han sig i hele to (Døgn) Dage alene for at af høre begge

Parter, [og] forkyndte (paa) den tredje Dag, (den Mandeler) at det syntes, at

hans Søn ikke, (skønnedes at) havde været en saadan i sin Provins,

hvorfor han forbød ham

som hans Forfædre havde været, og forbød ham siden

ubarmhjertige

efter at komme sig for Øje. Ved (denne) sin Faders saa sørgelige

Dom blev Silanus (som (saa fortrivlet) lamslaaet af Skrak), (at han) kunde ikke

langere holde ud at skue Lyset (Dagens lys), men (endte den (næst det Dag)

(sig af Dage) (følgende Nat sit Liv) ved at hænge sig.

2

Latinsk. Version.

af Jenny Jensen

II G. ks.

D. 3/2 1920. Nr. 4.

Agerdyrkning beror (hitter) paa Umagen ikke paa Udgiften (Penge). Da nu just C. Furius Cresinus paa en lille Mark indsamlede rigeligere Afgröde, end Naboerne paa meget store Marker, blev han meget misundt, idet man mistænkte ham for at lokke andres Afgröde over paa sin egen (egendom) Mark ved (Trolkunstmaaler) Hekseri. Og derfor blev han indstævnet for Romerfolket, og da han frygtede en Domfældelse, bragte han alle sine Avlsredskaber med (han vidi) til Forum og kom körende med sin kraftige, veluddannede og velklædte Datter, sine Jærnredskaber, der var udmærket lavede, (sine) tunge

Umage
Ved A. kommer det an paa Umage ikke paa Penge. Caius
En ganske lille Egendom
harde rundelgere Udgift
af
ildeset
Afgröder
hen paa Torvet
sunde, stærke

velfødrede

Dette er, Medborgere

Tryllekunster men

alt mit Arbejde ved Lys den Tid, jeg har vaaget og min Sved.

Han blev enstemmigt frikendt.

Gyndes.

ad

noget som

Floden er paavirket

til et ganske lille Vandløb

Strømmen

Hakker, vægtige Plovjærn og mætte Okser.
Derpaa sagde han: „[Borgere/Disse er mine
Trolddomskunster, jeg kan ikke vise eder,
[eller bringe til Forum] min Arbejden,
Paapasselighed og Anstrengelse." — Han
blev frikendt med alles Samtykke.

Da Cyrus ilede af Sted for at angribe
Babylon, forsøgte han at gaa over Gyndes
vidtudstrakte Flodseng ved et Vadested,
som næppe er sikkert, endogsaa naar
det faar Sommerens Varme at føle, og
[Strømmen er] skrumpet ind til det [mindst]
mindst mulige. Det at en af de hvide
Heste, som plejede at trække Kongens
Vogn, der blev revet bort af Vandet, gjør-

de et voldsomt Indtryk paa Kongen. Han
svor derfor, at han vilde (indskrænke) bringe
(hin) Ström i den Grad, at endog Kvin- denne Tilstand
der kunde overskride og betræde den, og spanke om i den
han blev liggende saa længe ved Ar-
bejdet, at han havde delt Flodsengen indtil
i 360 Bække og levnet et tört Sted og havde ladt deh udtörret tilbage, idet Vandmassen löb ud til forskellige Sider
til begge Sider i det bölgende Vand.
Saaledes gik baade Tid, et slemt Tab
[i] ved store Foretagender [og] Soldaternes Fyrig- ved
hed, som det unyttige Arbejde svækkede,
[tabt] og en Lejlighed til at angribe de Lejligheden Fjenderne der var uforberedte
uforberedte, tabt, [medens] idet han förte den idet
Fjenden erklærede Krig med Floden. mod

~~Den nødskrevne Stilelæg at afleverer~~

7

D. 18/2 1920. Nr. 5. Favole 141, 143.

Socrates skal, for at hærde sit Legeme mod det, som hændelsesvis kan taales, blandt andre Anstrengelser og Øvelser, engang have staaet fra Solens Opgang til den næste Dags Frembrud uden at lukke Øjnene, ubevægelig, med Ansigt[stræk] og Øjne (stift) rettede mod samme Sted, tænkende. I selve Vinterens Kulde spankede han om paa [Is-sen] med bare Fødder. Naar han blev tørstig under [en] Legemsøvelse, drak han dog ikke, førend han havde udgydt den første [opøste] Krukke Vand. Diogenes, der i lignende Grad paa enhver Maade øvede sig i at taale Arbejde, omslyngede om Vin-

maatte

undertiden

plejet at staa

oprejst

Ansigt

fordybet i Tanker

traadte han m. b. Ben paa Is

ved

haldt

som han dog op af Brønden

lige saa ihærdigt i enhver Henseende

til at kunne døje Ondt om Vinteren

saa man omfavne

teren Statuer, der var bedækkede med Sne/ og rullede sig om Sommeren i glødende Sand.

medens man om S. kunde se ham rulle sig i glødende hedt Sand.

Hvis der var, en eller anden Dyd hos Filip, Macedonernes Konge, har det da netop været den, at han kunde taale Forhaanelser, noget, som er umaadelig værdifuldt til Opretholdelse af et Kongedomme. Demochares af Grækerne kaldt Parrhesiastes paa Grund af sin overdrevne og frække Talen, var en Gang kommet til ham tillige med nogle andre atheniensiske Udsendinge. Efter at have hørt velvilligt paa deres Beretning, sagde Filip: „Sig mig, hvad jeg kan gøre for at vinde Atheniensernes Paa-

Om der har været nogen fremragende Egenskab - - -

et værdifuldt Middel til O. af Kongem opgivet. —

den frittalende skamløse Tunge engang

Sendefærdens Besked

Da svarede strak D.
„Hænge dig"
ved uhöfligt
lade gaa bort
uden at göre ham nogen Fortræd
paalægger jeg at sige til A.
end de Haansord

skönnelse." Demochares udlagde det paa en vis Maade og sagde: „Du skal hænge dig." En Storm af Forbitrelse over et saa frækt Svar opstod blandt de omkringstaaende, men Filip befalede dem at tie og sende den uforskammede Mand bort, uden at göre ham nogen Fortræd uskadt og i god Behold. „Men Sandre Udsendinge", sagde han, „skal sige til Athenienserne, at de, som siger hint, er langt overmodigere end dem, som hörer paa Haansord Udtalelserne, uden at straffe dem."

Tegnsætningen hjelfuld

D. 2/3 1820. Nr. 6. Favole 151, 152.

Medens Archidamus var Konge over Lake-
dæmonierne, kom Ceernes Udsending, der alle-
rede var en gammel Mand, en Pralhals og
en Mand der gerne vilde se smuk ud,
til Sparta. Han havde derfor, da han skam-
mede sig over sin Alder, farvet sit Haar,
der var graat. Da han traadte frem i Fol-
kefo-samlingen og berettede af hvilken Grund
(det for hvis Skyld) han var kommet, saa
rejste Archidamus der dadlede Udsendingen,
fordi han farvede sit Haar, sig op og
sagde: „Hvad sandt og fornuftigt sagde
denne, han som ikke blot ved sin Karak-
ter men ogsaa ved sin ydre Person ud-
broeder Usandhed?" Og han afviste haanligt

fra Ceos en U.
men som var

havde han sögt
at skjule s. graa K.
v. at farve d. m. Farv
var traadt
med det uægte Haar
[illegible]

havde opdaget
at U. Haar ikke hav-
de sin egen, na-
turlige Farve

kan han her have
sagt

gaar omkr. m.
Lögn i. b. sin
Sjæl men ogsaa
bærer den om paa
Hovedet

sluttede sig til M. Karakter

hans Ord, idet han dömte hans Begavelse ud fra det, man kunde [bemærke] ved at se paa ham. Da Felthererren Adrianus havde nægtet en vis graahaaret Mand noget, svarede han den samme Mand, der atter senere [kom] til ham men med uforrettet Sag, vittigt: „Jeg har allerede nægtet din Fader dette."

Kejser

en Mand hvis Haar var ved at blive graat

men denne Gang med farvet Haar

Da Gaius

Da Gaius Plotius Plancus [der] var bleret erklæret fredlös af Triumvirerne Antonius, Lepidus og Octavius, holdt han sig skjult. Nogle af hans Slaver blev grebne af dem som sögte efter den skjulte, og skönt de blev pint meget og længe, saa nægtede de dog at vide, hvor deres Herre var. Da Plancus kunde [dog] ikke udholde at saa trofaste og mönsterværdige Tjenere

Octavianus han

ham i hans Skjul men s. de blev underkastede Pinsler

sagde de, at de ikke vidste

skulde martres ydeligere, men traadte frem
for alles Øjne og lagde sin Hals foran
Soldaternes Sværd. Dette giver Anledning til
en Kappestrid af gensidig Velvilje mellem
Slaverne og Herren, for at Herren kunde
synes at have gjort sig fortjent, han, som
fik et [saadant] Bevis paa sine Slavers
uforanderlige Troskab, og for at de rosvær-
dige Slaver, som havde en saadan Medli-
denhed med deres retfærdige Herre, kunde
blive befriede for Forhørets Strænghed.

bød sin H. frem for

Denne Kap. i Tj. og Herre i g. V. gør at H. maa have værdig til at faa et Bevis paa

og Slav. til ved en saa r. H. at blive befriede for

Strenghed

Ordenskarakter

D. 9/3 1920. Nr. 4. Favole 158.

Da Camillus drog af Sted for at ödelægge Byen Veii, lovede han Apollon en Tiendedel af Byttet. Efter at Byen var indtaget og plyndret sendte Senatet, for at han skulde opfylde dette Löfte, paa et Skib tre Udsendinge, som skulde bringe Gaven til Apollon, et Guldkar, til Delfi. Da disse er nærved det sicilianske Stræde, bliver de opsnappede af nogle liparensiske Sörövere og fört bort til de lipariske Øer. Det var Skik og Brug hos Stammen, at dele Byttet, fordi det var erhvervet ved fælles Fribytteri. Tilfældigvis beklædte en vis Timasitheus det höjeste Embede, en Mand, der mere lignede Romerne end sine Landsmænd

havde han lovet

for at indfri dette hans Löfte

Apollo i Delfi et G. som Gave

Strædet ved Messina

Folket der

idet det blev betragtet som erhvervet ved F. paa Statens Bg. i dette Aar ning

og som selv respekterede Sendemandsnavnet, Gaven og Guden, til hvem den sendtes, og Anledning en til Gaven; og efter at have fört Udsendingene med sig til en Bolig som Statens Gæster, fulgte han dem endogsaa paa Vej til Delfi med en Bedækning af Skibe og sörgede endvidere for, at de kom tilbage til Rom i god Behold. Senatet plejede med Fortsæt Gæstevenskab med ham, og der blev skænket ham Gaver af Fælleskassen.

og da han selv forstod han ogsaa at indnyde den store Mængde en tilbörlig Sky for hellig Bröde, hvad der i Reglen altid ligner en Regent

derfra

Der blev [slutet] indgaaet s. med ham efter Senatets Beslutning

paa Statens Bekostning

D. 16/3 1920. Nr. 8. Favole 161, 195.

En vis lille Græker plejede, naar Cæsar Augustus steg ned fra Palatium, at række et hadrende Epigram frem. Da han ofte forgæves havde gjort

en sölle Græker begav sig et el. andet imod ham

dette, og Augustus havde set, at han alligevel atter vilde göre det, skrev han med egen Haand et kort græsk Epigram paa et Papyrusblad og stak det ud til den lille Græker, der kom ham i möde. (Ved at læse) Da hin havde læst det, roste han det og udtrykte sin Forundring ligesaavel ved sin Röst som ved sin Mine og Gebærde. Da han dernæst var kommet hen til den Bærestol som förte Cæsar, stak han Haanden ned i sin fattige Pengepung og tog nogle faa Denarer frem, som han gav Kejseren, og sagde, at han havde villet give mere, hvis han havde haft mere. I det alle de tilstedeværende brast i Latter lod Cæsar sin Skatmester kalde og gav Befaling til, at der skulde

sendte d. sölle G. det i Möde, da denne var paa Vej hen til ham Da udtömte M. sig under Læsningen i Lovprisninger og u. sin Beundring ikke blot – men Ord ogsaa

i hvilken C. bares

as 0,04 sestertius 0,16 denarius 0,64 for at give K. dem vilde have

tildeles den lille Græker en temmelig stor Sum udbetales sölle
Penge.

Aristides havde ikke glemt, at Themistokles
længe hemmeligt eller aabenlyst havde været
hans Modstander i Styrelsen af Statens Sa-
ger. Han vidste ogsaa, at det især skyldtes
ham, at han var blevet dømt i Landflygt- havde været
tighed. Men han viste, hvor fremmed Hævn
var hans Sind, da man raadslog om at for-
jage Themistokles selv fra Staten ved Stemmer- Afstemning med Potteskaar
nes Flerhed. Visseligt havde der her tilbudt
sig en gunstig Leilighed til at söge Hævn.
Og dog hverken sagde eller gjorde han noget,
som kunde skade Ureenen. Og ligesom han tid-
ligere ikke havde misundt hans, da han ud- var overpaa

i hans Velmagtsdage, da han var en mægtig Mand

nedtrykke ham, da han var i Fare

mærkede sig ved sin Magt og sine Bedrifters Berömmelse, saaledes vilde han heller ikke nu friste Skæbnen og hovere over hans Fald.

D. 30/3 1920. Nr. 9. Favrle 202.

T. fra Corinth

Corinthieren Timoleon fremtraadte efter alles Skön, som en stor Mand. Thi ham lykkedes det, hvad der maaske ikke er lykkedes nogen anden, baade at befri sit Fædreland, der var undertrykt af en Tyran og efter at være blevet fordrevet fra Syracus, hvortil han var blevet sendt til Hjælp, at bringe hele Sicilien tilbage til dens tidligere Tilstand, efter at Trældommen var blevet gammel i Gaarde der. Da hans Broder havde bemægtiget sig Ene-

Fødeby

idet han vældede Trældomsaaget bort

den

Timophanes

voldsherredömmet i Corinth, og han selv (sam-
men med Broderen kunde have taget Del — den fyrstelige Magt
i Herredömmet), (saa) var det dog saa langt fra,
at han deltog i Forbryderkomplottet, at han — Forbrydelsen
foretrak sine Medborgeres Friihed fremfor sin
Broders Velfærd, og ansaa det for sin Pligt — bedre
snarere at rette sig efter Fædrelandet med — Fødebys Love
Hensyn til Love end hersk (over det). Derfor — Broderen, Tyrannen
lod han Tyran-Broderen, hvem han gen- — efter allsaa ofte at have bedt — lod
tagne Gange (men) forgæves havde bedt om at
give sine Medborgere Friheden, dræbe. Og dette — gengive
Drab blev af nogle anset for en berömme- — den berömmeligste
lig Daad, medens andre mente, at Timoleon
havde Broderpligten. — kranket
Da han af Corinthierne var blevet sendt

af Sted for at bringe Syracusanerne Hjælp,
forjog han Tyrannen Dionysius fra hele
Sicilien og gav Befolkningen Love og Frihed,
og efter [saa lang] en meget lang Krig skaf
fede han hele Øen saa varig en Fred, at
han ansaa[s] for Byens Grundlægger. Da han
nu var saa mægtig, at han ogsaa uden Sici-
lianernes Velje kunde herske og havde vundet
alles store Kærlighed for sig, saa at han,
uden at nogen satte sig derimod, besad den
höjeste Magt, nedlagde han Herredömmel, saa
snart han kunde og levede Resten af sit
Liv som Privatmand i Syracus. Dog skor-
tede det ikke paa den Presbevisning, som
plejer at ydes (fremragende Egenskaber); og

Byerne Selvstændighed
frygtelig
dyb
Byernes at han i Folks Øjne stod som B. G.
kunde have herske
saa stor
nogen

heller ikke senere blev der i Staten ud-
fört en Beslutning, förend man havde
erfaret Timoleons Mening. Intet er mere kær-
komment og fortrinligt for Tyranfordrivere,
især hvis de selv er fordringslöse og uegen-
nyttige.

foretog man sig noget i Statslivet, hvorom der blev taget Beslutning

der er ingen Gerning, der er mere end [Tyranmorderes, som fordriver Tyranner;

D. 20/4 1920. Nr. 10. Favole 210.

Den store Hobs Velvillighed erhverves (först og fremmest) ved Velgerninger og dernæst ved et velvilligt Sindelag, omendskönt Midlerne maaske ikke staar til. Thi allerede almindelig Ros og Ry for Forekommenhed, Velgörenhed, Retfærdighed og (Troskab) gör os til Venner med dem | hos hvem vi mener at (dissi) Egenskaber er til Stede. Derfor blev Titus, fordi

Mængdens Velvillie i anden Række ved Viljen til at göre godt selvom

Gavmildhed velstemte

fik Titus - - - Navnet

han af Naturen var saare velvillig, kaldt Menne-

Det var

skeslægtens Lyst og Glæde. Dette blev (en af hans Grundsætninger Princip) og

af dem

en fast Sædvane [for ham] ikke at lade nogens, der henvendte

da

te sig til ham | gaa bort uden Haab. Og skønt hans

formanede ham

Venner gav ham en Irettesættelse, fordi han | som de

sagde | lovede mere | end han kunde holde, siger han |

ingen maatte gaa b. - - -

at det ikke sømmer sig, at nogen gaar bedrøvet bort

fra en Samtale med Kejseren. Og da han (endvidere ligeledes)

ved Middagsmaaltidet

en Gang efter et Middagsmaaltid kom i Tanker

at han hele D. havde gjort nogen Tjeneste

om, at der intet var blevet ydet en Mand hele Da-

mindeværdige og

gen, udtalte han (de hine) bekendte | med Rette roste Ord:

„Venner, denne Dag har jeg spildt." [Der indtraf under Under ham

saaledes en Ildebrand

ham hændte] (nogle visse) uforudseelige Ulykker, nemlig Roms

Brand, der varede i tre Dage | og en Pest, der var saa

frygtelig som ellers sjældent. I (Ved) disse og saadanne

Ulykker viste han ikke blot en Kejsers Omsorgsfuldhed, men ogsaa en Faders enestaaende Hjertelag ved snart at tröste, snart hjælpe [for] saa vidt som der gaves Lejlighed dertil. Efter at en saa gavmild Hersker var död [og efter] et Tab af Borgere, der var större end Tabet af ham, sörgede alle lige [saa meget over ham som over Tabet af egne nære Slægtninge, og Senatet ydede den döde saa stor en Tak og viste ham saa stor en Ære som endnu aldrig er blevet vist (nogen) nuværende levende.]

Modgang Herskers

Ernen rakte

for godhjertet

Medborgerne end for ham selv

— Opgivelse ikke benyttet —

sagde og overvældede ham med Lovtaler som man ikke engang havde vist ham, da han

ham, da han var i deres Midte

nærværende og i Live

Tegnsætningen forsömt!

D. 27/7. 1922. Nr. 11. Favole 184.

Uticensis var en ren Dreng

Da Cato fra Utica var ganske ung, og da nogle spurgte ham om, hvem han holdt mest af af alle, svarede han sin Broder. Da de samme Mennesker atter spurgte, hvem han dernæst holdt mest af, svarede han ogsaa sin Broder. Da han for tredje Gang blev spurgt, gav han det samme Svar (og saaledes videre, indtil de, holdt op med deres Udspørgen. Med Alderen voksede (hin) Velvilje og Ærbødighed (som han nærede for) Broderen; han veg ikke fra hans Side, (viste sig adlydende ham i alt) var ham underdanig i alt, og 20 Aar gammel havde han aldrig spist til Middag, eller var gaaet ud paa Torvet, eller havde foretaget en Udenlandsrejse

: sin Broder

: sin Broder

om den tredie

saa at de andre oms. holdt op med

uden sin Broder Cæpir

saa at de omsider

denne haas

mod

viste hans lydighed

varet udenlands

uden sin Broder Caepir. Begges Vaner var (sim=
ple), men Cato's Levemaade strengest. Derfor til=
stod Caepir, da hans egen (Sparsommelighed) og
Maadehold rostes, at han nok kunde (synes)
[blive anset for] en beskeden Mand, hvis han
sammenlignedes med mange af Romerne; „men",
sagde han, „naar jeg sammenligner mit Liv
med Cato's, da synes jeg, at det ikke er forskel=
ligt fra Sippius's. Men (hin) Sippius var en
slet Mand og hengivet til Overdaadighed.

D. 7/5 1920. Nr. 12. Favole 185.

I Krigen mod Spartacus gjorde Cato frivillig Krigs=
tjeneste for sin Broders Skyld, som dengang var
Soldatertribun. Da han dernæst erfarede, at Brode=

naar

nøjsom

viser (mihi): jeg synes mig d. e. jeg tror (at være) – – at jeg ikke adskiller mig fra Sippius

og daarlig

senere hen

i Byen, tenes i Thrakien

dengang

ren var blevet syg paa Vej til Lillen Asien, sejlede han, skönt der rasede et heftigt Uvejr, og skönt der ikke var et stort Skib for Haanden, ud fra Thessalonikas Havn paa et lille Forsellsskib med blot to Venner og tre Slaver, og skönt han næsten blev slugt af Bölgerne, naaede han langt om lange, hvad han ikke havde kunnet haabe, [f] uskadt frem til sit Bestemmelsessted.

han fandt Brodderen nylig - - -

Men han erfarede, at hans Broder nylig var dödt.

hvortil Sorg tilskynder

Nu hengav han sig fuldstændigt til baade Klager, Taarer og alt det, som Sorgen indbyder til,

tam-quam! idet han var ligesaa pligttor og blöd over for sine kære som han var - - -

og ligesaa kærlig og blid som han var mod sine Folk, ligesaa [streng] og uovervindelig var han over for Vellyst, Trusler og ubillige Fordringer. Den

före til Baalet

dödes Legeme lod han begrave med den prægtigste

Jordefærd, han kunde) størst mulige Pragt, og lod
paa egen Bekostning rejse et iøjnefaldende
(Mindesmærke) Grammele af kostbart Marmor for ham
paa Torvet i Aenus. Da han senere vilde sejle
bort, raadede hans Venner ham til at anbringe
Caepiós Levninger paa et andet Farlöj, men han
svarede, at han før vilde efterlade sig selv end
disse Levninger, og lettede (derpaa) han Anker.

Ø. 11/5 192[illegible]. Nr. 15. Farole 131.

Da Demetrius var blevet besejret af Ptolomaeus, opnaaede
(Ptolomaeus) denne større Berømmelse for sin Skaansomhed end
for selve Sejren, idet han lod Demetrius's Venner gaa
bort ikke blot med deres egne (Sager) Gandele, men oven i
Köbet med Gaver, som han havde føjet [de]til,
og selve Demetrius's hele private Tilbehör og (Hustyen) Tjenerskab

[illegible]
opgive Aanden end skille sig ved
9
Maaaehold
baade
selv
og dernæst tilbagegav D. - - -

de) gav han tilbage, idet han tilföjede de höflige Ord, at
han ikke var gaaet i Krig for at vinde Bytte, men for at
havde sin Værdighed, og han udtalte sin Harme over, (da han fölte det som en Krænkelse af denne)
at Antigonus, efter at Förerne for et modsat Parti var
blevet fuldstændig(t) overvundne, alene havde tilrevet
sig Belönningerne for den fælles Sejr. Ikke meget se-
nere stöder Ptolomæus for anden Gang sammen med
Demetrius i et Söslag, og efter at have mistet sin
Flaade og efter at Sejren var indrömmet Fjenden,
tager han sin Tilflugt til Ægypten. Da sendte
Demetrius Ptolomæus's Sön Leontiscus, hans Broder
Menelaus og hans Venner tillige med hans private
Tilbehör til Ægypten [til ham], idet han fölte sig
opfordret til at gengælde den [Gunstbevisning] (Gave), der
tidligere var blevet [vist] (skænket) ham med en lignende,

det modsatte

Forselene

ikke lange efter

erklæret sig for overvundet af Fj.

flygtede han tilbage til Ægypten

entivers

saaledes at det var aabenbart at de var opf. ikke af Had, men af

for at det kunde være klart, at Ptolomæus og hans Venner blev opklammede ikke til Had, men til ærgerrig (Hævdelse af deres Rang) Selvfølelse, og at man saa at de kappedes med Hensyn til Gaver og (For) Tjenester mellem i Gavmildhed og Ædelmodighed

under

selve Krigene. Saa meget værdigere fortes dengang Krige end Venskab nu dyrkes.

Latinske Versioner

II 2

Ejnar Nygaard

II g ks

№ 8

d. 9-II-22

Da Titus Labienus havde erfaret at Commius op-
hidsede Staterne og dannede en Sammensværgelse mod
Cæsar, mente han at alt var tilladt med Hensyn til
at undertrykke hans Utroskab og han fattet en saalan Plan
Fordi han mente, at han ikke selv, skønt hidkaldt,
vilde komme til Lejren, sendte han Ryttergeneralen
Cajus Volusenus, som skulde sørge for at han blev
dræbt under Skin af en Samtale. Da han var kommet
til Underhandlingen og Volusenus havde grebet Commius'
høyre Haand saaledes som det sommede sig, kunde Centuri-
onen hvem dette Hverv var blevet overdraget, ikke, efter
at han først alvorligt var blevets ramt, hvem Hovedet med et
Sværdslag ombringen Manden efter at han hurtigt var
blevet forhindret af Commius' Husfæller. Da Sver-

mod et trolös
Venne ske
lagde han den Tro
følgende Plan
at undertrykke
ved Forsøg paa at lo
ke
for ikke at gøre
ham forsigtige ved
at fæste han
under Paaskud af
en Forhandling
Da man var mod
til Forhandling
men det var aftalt
da blev den C
at han med sit
Sværd haardt
havde
Venner

dene var blevet trukket paa begge Sider, var begges Plan
ikke saa meget at kæmpe som at flygte fra hinanden,
vores, fordi de troede, at Commius var blevet (ramt) saa-
ret ved et dødbringende Stod, Gallernes, fordi de efter at
mere, end de have bemærket Bagholdene, frygtede for flere end de saa
sagdes det at Efter at dette var sket, skal Commius have besluttet
at komme nogen Romer for Øje aldrig at komme inden for vogen som helst Romers Blik
Men hvem af de to, der har vist sig som den mest tro-
Pligterne mod sit Fædreland lose Galleren (idet han) foretrak nedarvet Lov og Ret
frem for Romernes Venskab eller Romeren, hvad enten
det var Labienus paa hvis Befaling hine Ting udførtes,
til Trods for at givet Haandslag eller Volusenus, idet han kvænkede det hellige Til-
bemøttede den ubrødelige Troskab mod hellige Pligterne sagn som Romerne altid prøvede af at bevare paa det
omhyggeligste ved at give den høje Haand efter tilforn at
have udtænkt en ugudelig Handling derom vil det være eders

Sag, som læser dette at dømme. Da Bellovacerne og deres Forbundsfæller [som hed Atrebater], senere blev tvunget til at overgive sig, flygtede Commius over til de Germaner af hvem han havde laant Hjælpetropper til denne Krig. Selv om der ikke er rigelig Tid til at fortælle om, at han snart hævnede sig det heldigt paa Volusenus og at han bødede for Saar med Saar, saa bør det dog - det mindste kort omtales her.

Ejnar Nygaard

i hvis Tal ogsaa Atrebaterne var.

og C. sin Tilflugt

At han siden hen temmelig

og gengældte

bør der om der ikke er Lejlighed til.

N° 9

d. 16 II 22

Da en romersk Ridder ved Navn Cajus Canius engang havde begivet sig til Syrakus for at nyde sin Fritid, som han selv plejede at sige, og ikke for at drive Handel, sagde han ofte, at

Forretninger.

et Landsted

han vilde köbe sig en eller anden Lysthave, hvor
hen han kunde indbyde sine Venner, og hvor
han kunde more sig uden at blive forstyrret.

Da dette nu var blevet almindeligt bekendt,

sagde — at hans L. ganske vist ikke var tilfals

nægtede en vis Pythius, som drev Vekselererfor-
retning i Syrakus, ham vel at have Haver til-
fals, men lexere ute Caver, de vellet, at sies,
og samtidig indbod han Manden til Middag

De Canius

i Haven den fölgende Dag. Da han havde lo-
vet, at [han vilde] komme, saa kaldte Pythi-

indflydelsesrig

us, der var afholdt som Vekselerer hos alle
Samfundsklasser, Fiskerne sammen hos sig og

bad

dem om [at de] den fölgende Dag [vilde] fiske for-

Landsted

an hans Anlæg, og han sagde, hvad han vilde-
de skulde göre. Da Canius (paa det rette Tidspunkt

var kommet til Middag, var der paa en prægtig
Maade anordnet et Gæstebud af Pythius, og en
Mængde Baade var synlige, fra hvilke enhver
for sig bragte de Fisk hid som han fangede og
kastede dem Pythius' Fødder. Da sagde Canius:
„For Himlens Skyld, hvad er det, Pythius? hvor
mange Fisk, hvor mange Baade?" Men han sagde
„Hvad besynderligt er der paa dette Sted
de kan ikke und
være dette Landsted" Canius, der var opflammet af
Begærlighed, forlangte af Pythius, at han skulde
sælge det. Han svarede først ugerne. Kort sagt,
han opnaaede det. Den begærlige og rige Mand
købte det til den høje Pris, som Pythius forlang-
te, han købte det til den monteret, opsætter en Laa

havet til et flot
for P. Fødder
dette
Sikken Masse Baade
Og dertil
her paa dette Sted
kan de Folk der
bad C.
gjorde Vanskelig-
heder
giver han, saa me-
get, som P.

Beløbet bogfører Posten afslutter H.

nekontrakt og fuldfører Handelen. Canius inviterer

[de] den følgende Dag sine Venner, og selv kom han

Han ser ikke en Aaretold

tidligt. Han ser ikke Spor af nogen Baad. Han

spørger sin nærmeste Nabo, om der var nogle Fri-

om Fiskerne holdt en særlig Fest

dage for Fiskerne, [fordi] han ingen saa. „Ingen, [for]

ikke det jeg ved

saa vidt jeg ved," sagde han, „men ingen plejer at fiske

kunde jeg ikke begrive

her. Derfor undres jeg i Gaar over, hvad der hænd-

skulde han gøre

te." Canius blev gnaven, men hvad vilde han gøre.

Tjnar Nygaard

d. 23-II-22.

No 10.

Perserkongen Xerxes som tidligere var Tolkeslagenes

fort

Rædsel, begyndte efter uheldigt at have Krig i

af sine egne

Grækenland endog at blive ringeagtet af sine Tolk

en af hans betroede skend

Derfor fatter hans General Artabanus efter at

Kongens Værdighed Dag for Dag svækkes, Haab om
at opnaa Kongemagten og gaar om Aftenen med
syv af sine kraftigste Sönner ind paa Kongebor-
gen, (thi den var altid aaben for ham i Tölge
Venskabets Ret), og efter at have dræbt Kongen,
angriber han listigt hans Sönner, som staar i
Vejen for hans Önske. (Mere rolig) over for Ar-
taxerxes, som kun [er] en ung Dreng, foregiver han,
at Kongen er blevet dræbt af Dareus, som da var
en ung Mand, for at han snarere kunde (bemæg-
tige sig) Kongemagten, og han tilskynder derfor
Artaxerxes til at hævne Fadermordet mede et Bro-
dermord. Da man [nu] var kommet til Dareus' Hus,
blev denne fundet sovende og dræbt, ret som om han
indbildte sig at han sov. Da Artabanus dernæst saa,

da Ærbodigheden
med syv kæmpe-
stærke S.
i Kraft af hans
Stilling
stödt K. ned.
söger han at fælde
et rent Barn
derved desto
og saaledes
Frændemord
kom
under Paaskud
af at han.

var levnet af

at (der var) en af Kongens Sønner til overs efter hans Forbrydelse, og da han frygtede Hövdingernes

Kappestrid

Kamp om Kongemagten, tager han Bagabazus med som Medvider i sit Forehavende. Men den-

de bestaaende Til ut-quo modo hverledes hans

ne forraader tilfreds med sin nuværende Stilling Planen for Artaxerxes, at Faderens er blevet dræbt,

var bleset over-rupplet

at Broderen er undertrykt af en falsk Mistanke om Fadermord, og at han endelig selv efterstræbes. Da Artaxerxes havde faaet dette at vide, befaler han, idet han frygter for Artabanus' mange Sønner, at en

Hæren skal stille

Hær den følgende Dag skal staa parat under Vaaben, da han vil mønstere baade Antallet af Soldater og de enkeltes Dygtighed under Vaaben. Da Artabanus [derfor] selv bevæbnet traadte hen blandt de øvrige,

x Kollert

lader Kongen som om hans Rustning ~~var~~ for kort og

befaler Artabanus at bytte med sig, men idet han af-
fører sig den og blotter sig, gennemborer Kongen ham
med sit Sværd, og befaler derefter, at hans Sønner skal
gribes. Og saaledes hævnede en fortræffelig ung Mand baa den
de sit Faders Drab og forsvarede sig mod Artabanus'
Forræderi.

Ejnar Nygaard.

№ 11 d. 2-III-22

Seneca anfører i et Brev følgende to Eksem-
pler paa den romerske Tapperhed. Dyd

Fabricius afviste Kong Pyrrhus' Guld og bestem- ansaa det for
te at man skulde foragte de kongelige Rigdomme noget større end Kongemagten at kunne foragte ....
mere end Kongemagten. Ligeledes paaminder han Pyr- advarede han
rhus efter at have lovet Pyrrhus en Læge, at han vil give

Det var ejendommeligt for

Kongen Gift. Dennes Overmod var ikke til at bevæge ved Guld og ikke til at overvinde ved Gift

midt i den dybeste Fattigdom, skyede ukæderlig Rigdom som Gift

Lev af min Naade

„Lev vel ved min Velgerning," sagde han, „og glæd dig,

over det, hvorover

fordi du hidtil følte Smerte, over at Fabrucius ikke kan (bestikkes)"

med sin Person

Horatius Cocles udfyldte alene Broens Snævring og

at man bagfra skulde afskære ham

befalede, at Tilbagegangen bagfra skulde beröves ham,

blev borttaget

naar blot Vejen blev afskaaret for Fjenderne, og han mod

de losrykkede B. dronede med deres mægtige Sammenstyrtning

stod saa længe de fremtrængende, indtil Bjælkerne

at hans Fødeby

Efter at have set sig tilbage og mærket, at Fædrelandet ved hans Fare var uden for Fare, sagde han: „Lad ham

komme, hvem der vil

Kom (am) nu, hvis nogen vil følge mig paa denne min Vej

og styrtede sig hovedkuls ned og ikke mindre opsatte midt i Hodens rivende Strøm

idet han havde beholdt sine Vaaben

som han var kommet ad Broen

Et andet Sted siger Seneca ligeledes omtrent følgende om hin Mucius Scaevola, som forsøgte at dræbe Porsenna.

Mucius lagde sin Hånd ind i Ilden. Den blev brændt heftigt

Det gor utaalelig ondt at blive brændt, hvis man selv frivillig underkastes sig

hvorledes han egen høyre Haand paadet fjentlige Ildsted og bog ikke Haanden som opløste sige Ilden saaledes at

Porsenna tilgav letter Mucius, fordi han havde villet dræbe (ham) end Mucius sig selv, fordi han ikke havde dræbt (ham)

havde lettere ved at han

Ejnar Nygaard

d. 10-III-22

N° 12

Proprætoren

I Aaret 179 før Kristi Fødsel indtog Tiberius Sempronius Gracchus med Magt Celtiberernes By Munda, idet han om Natten uforudset var rykket nærmere. Efter dernæst at have modtaget Gidsler og indlagt en Besætning der, eroberer han de omkringliggende (B) Flækker og afbrænder Markerne, indtil han naar en anden stor By-Celtibererne kalder den Certinia. Da han allerede der fremskyndede Befæstningsarbejderne, kommer der Gesandter ud fra Byen, hvis Tale, der var præget af gammel Troskyldighed, gik ud paa, at de ikke vilde kæmpe skjult, hvis de havde Kræfter. De bad nemlig om, at det måtte blive dem tilladt at gaa ind i Celtiberernes Lejr for at modtage Gælpetrøjper, som, hvis de ikke opnaaede det, da særskildt skulde lægge Plan.

med Storm en af C Byer

angreb den

x gav han sig til at storme

og at afbrænde det dalne Land

var ved at skyde Belejringsværkerne frem

hvis Ord var præget

blandt de idet de ikke lagde Dolgsmaal paa

og dersom de ikke opnaaede dette i saa Fald

Paa Gracchus; Løfte herom gik de ind, og faa Dage efter
förte de 10 andre Gesandter mig sig. Det var midt paa
Dagen. De bad ikke om noget af Prætoren, förend
han havde befalet, at (ga) man skulde give dem noget
at drikke. Da sagde den aldste af dem „Vi er sendt af
vort Folk for at spørge om (af) hvilken Grunde du vel vil
paaføre os Krig (i Tillid til Vaabnene)". Til dette svarede
Gracchus, at han var kommet, idet han stolede paa sin
udmærkede Hær.

Ejnar Nygaard.

Ordensx

Da G havde tilladt dette gikde.

med sig

Det første, de bad Prætoren om var, at han vilde b.

over saa lavtstaaende og med alle Levemaade

„Tillid til hvilken Grund"

hvorpaa du vel stoler siden du vil

og hvis de önskede at tage den i Gesyn for at kunne bringe en deste sikrere

gøre sig rede til Parade og passere Revy. fuld Ud

fra at bringe den belejrede Ny Hjelp

et Tegn som var bleret af Tilt

skuffet i deres eneste Haab om Hjelp

d. 12-III-22.

N:o 13

En Mand var engang paa Vej til et Marked og indhentede da en anden Mand, der förte en temmelig stor Sum Penge med sig. (Sum — vellent

som var paa Vej til et Marked med ham indlod

som det i Regelen sker og Tolgenderaf blev, at de vilde Stilbage i som nærmere Bekendte

Da de derfor var (gaaet) Gæster i den samme Kro, vilde de spise samtidig og sove paa samme Sted. Men da Kroværten (thi saaledes siges der efter den Begivenhed, da han blev grebet i en anden Forbrydelse) havde lagt Mærke til den ene, nemlig han som havde Pengene, gaa han om Natten, efter at have mærket at de allerede sov overvældet af Træthed, op, og tog den andes Sværd, han som var uden Penge, ud af Skeden og dræbte den förste, bar Pengene bort, stak det blodige

var taget blev de

Efter at have spist, gik de til Seng i samme Sted, gik de til Ro, et og samme Værelse skal det være blevet opdaget

dybt ind til dem drog den andes i og som han havde liggende nær ved sig

hvorpaa han tog Pengene

Sværd i Skeden igen og begav sig tilbage til sin Seng. selv

Men han, ved hvis Sværd Drabet var blevet udført, Manden mod

rejste sig længe før Daggry op, og raabte gentagne sin Dame og efter

Gange paa sin Kammerat og da han mente at han og efter

ikke svarede, fordi han var overvældes af Sövnen, tog han overvældet

sit Sværd med og det øvrige, som han havde haft med sig og

drev alene af Sted. Kort efter udbrydes Varsel, skrevales ikke længer efter op

at en Mand er blevet dræbt, og at han (som dræbte

indhentede ham, som i Forvejen var gaaet ud, med alle indhentes med med nogle

sine Gaster. Han paagriber Manden, trækker Sværdet af Skeden og fandt det blodigt. Manden blev ført til Byen af dem, og blev anklaget.

d. 23-III-22.

N° 14

Dionysios

i Lokri

havde han sat Kursen imod S. og da han kunde holde Retningen med stryggende Medbör

hvor god en

afförte han ham et Verstykke af Guld

af sin vandel i Byttet

ved Hjælp af Karthagenienernes Sparepenge

og samtidig sagde han ogsaa spottende

Da Syrakusanernes Tyran Dionysos engang havde udplyndret Lokrerinden Proserpinas Tempel, sejlede han til Syrakus, og han holdt med Medbör den rette Kurs, idet han smilende sagde „Ser I ikke Venner, hvilken god Sejlads der gives Tempelröverne af de udödelige Guder?" Og da den (vittige) Mand havde indset det godt og klart, holdt han fast ved den samme Mening. Da han var landet med Flaaden paa Peloponnes og var kommet ind i den olympiske Jupyters Tempel, trak han Guldklædningen, der var meget tung af ham, med hvilken han, som dengang havde tidligere i Syrakus, nemlig Gelo, havde smykket Jupyter, og da han blev endogsaa paa det Sted drillet med, at Guldklædningen om Sommeren var for trykkende, men om Vinteren for kold,

kastede han en alden Kappe for ham og sagde, at den var egnet til enhver Aarstid. Han befalede ligeledes, at Guldskægget skulde tages bort fra Æskulapius i Epidaurus, idet han sagde, at det ikke sömmede sig, at hans Sön var skægget, da Faderen i alle Templer var skæglös. Han befalede endogsaa, at de Sölvborde skulde föres bort fra alle Helligdomme, der i Tölge gammel græsk Sædvane var forsynet med Indskriften „de gode Guders", saaledes som han sagde at han vilde ved deres Godmodighed. Den samme bortfjernede baade de gyldne Statuer af Victoriola, Offerskaalene og de Kranse, som holdtes oppe af Billedstötternes udstrakte Hænder og sagde, at han [nok] vilde modtage disse Ting, men ikke føre dem bort med sig da de jo var blevet tilbudt og givet ham af [dem]. De bringer den samme de Ting,

lod han lægge om ham, idet han sagde

bod

at Sönnen

ogsaa at nogle

og da der

at han gjorde Brug af deres

lod han uden Betænkning

uden Tvivl af Nike

at han modtog og ikke bortog dem

§ 435. Og man fortæller

at han

som jeg har nævnt, og efter at have bragt dem fra

da dem lægge frem paa Torvet

Templet [og] op paa Torvet fremviste han dem offentlig

og solgte dem ved Auktion, og da han havde indkasse-

ret Pengene, forkyndte [at] han, at enhver, der hav-

§ 436

skulde bringe det tilbage, som han havde fra Helligdommen

de noget helligt, skulde bringe det tilbage til hver

sit Tempel inden en vis Termin. Saaledes knyttede han

Uret[ten] mod Mennesker til Pligtforsommelsen mod

Ham ramte hverken

Guderne. Og ham ramte den olympiske Jupiter ikke med

Æsculapius

sit Lyn, og heller ikke dræbte Æsculapius ham ved at lade

ham hentæres af en ynkelig og langvarrig Sygdom, men han

lagt paa Baalet

døde i sin Seng og blev bragt til Graven, og han overgav den

Magt som han selv havde opnaaet ved [sin] Forbrydelse til sin

lod han som en retmæssig og lovlig gaa i Arv til Søn

Søn

Og dog kan det ikke siges at han undgik straf.

Rettelserne vanhelligger Kreuktaren. Skriv Kladde!

Tegnsætningen mangelfuld.

Tjnar Nygaard.

Marcus Marcellus, der var Consul i Aaret 51 för de kristnes Tidsregning, var en Mand, der [besad stor Myndighed] i Staten. Da han ved Opkomsten af Borgerkrigen [slutte] havde slut- Udbrudet af
tet sig til Pompejus' Parti, flygtede han efter Slaget ved Pharsalus til Byen Mytilenæ paa Lesbos, og mens han opholdt sig der, vilde han ikke anraabe Cæsar om Skaansel. Da Cæsar trygle C. om B. Da nu C.
uopfordret havde tilgivet ham, [drog] Marcellus bort fra Lesbos, men paa Vejen til Italien blev han, efter at have opslaaet sit Telt i Nærheden af Piræus, som dengang var en ödelagt Havn, en Havn, som dengang var ödelagt
myrdet af en vasende Mand. Om dette skriver Servius Sulpicius Rufus, hans Medkonsul, som

dengang bestyrede Achaia som Proconsul, da fol-
gende til Cicero i et Brev, der blev overrakt sammen
med et andet.

saavel som andre Ting

Athen, den 31. Maj.

Kære Cicero!

Da jeg den 23. Maj var sejlet fra Ejudau-
rus til Piræus, [mødte] jeg der vor Kollega Mar-
kus Marcellus og tilbragte der en Dag for at være
hos ham. Den følgende Dag, da jeg skildtes fra
ham, vilde han, som han sagde, sejle i Retning
af Italien. 3. Dagen efter, da jeg havde i Sinde
at drage [bort] fra Athen, kom omtrent ved den
10. Time om Natten hans Ven Publius Postumius
til mig og meldte mig, at vor Kollega Marcus Mar-
cellus efter Spisetid var blevet gennemboret af hans

min Kollega

den Dag for at være sammen med ham

Næste Dag igen

en af hans Bekendte

Ven Publius Magius med en Dolk, og at han
havde faaet to Saar / et i [Hovedet] Maven og
et andet i Hovedet lege ved Øret, men at man
dog haabede, at han kunne leve, endvidere / at Ma- kunde
gius / havde dræbt sig selv, og at [Postumius] var blevet bagefter
sendt af Marcellus til mig for at fortælle mig dette og
bede (mig om), at jeg vilde opdrive (nogle) Læger. Jeg fik
dem samlede og drog (straks) ved Daggry af Sted derhen. og begav mig
Da jeg ikke var langt borte fra Piræus, kom Aci- kom en af A. Tjenere
dinus' Dreng mig i Møde med et kort Brev, i
hvilket der stod (skrevet), at Marcellus var død lidt havde endt sit Liv
før Daggry. Saaledes blev en meget berømt Mand den højt ansete Mand taget af Dage ved en g. Død
paaført[x] en sørgelig Død af et slet Menneske, og da og den Ven, hvem hans Uvenner havde skaanet p. G. a. h. D. ham, viste der sig at være en Ven, som vilde bringe Døden
den Ven blev fundet, som havde bibragt ham Døden,
skaanede Vennerne ham paa Grund af hans Værdighed.

x) Dativobjektet gjort til Subjekt ved Passiv!

Jeg regede dog

Dog drog jeg videre til hans Telt.

Jeg blev mødt til at bringe ham tilbage til Byen i den samme Bærestol, i hvilken jeg selv var blevet baaret, og af mine Slaver, og der drog jeg Omsorg for, at der blev holdt en (rigtig prægtig) Ligfærd over ham i Forhold til den Lejlighed, som var i Athen. Af Athenienserne kunde jeg ikke opnaa, at de vilde give mig en Begravelsesplads (inden for Byen), (fordi) de forhindredes af Gudsfrygt, som de sagde. I Mangel heraf tillod de os, at vi begravede ham i hvilken Skole, vi vilde. Vi udvalgte da et Sted ved Verdens berømmeste Skole, Academia, og der opbrændte vi ham ganske og vi sørgede senere for at de samme Athenienserne bortliciterede et Marmormonument, der skulde rejses over ham paa dette Sted.

var bragt derhen ved Hjelp af mine egne
lod jeg hans
stod til Hvile
[illegible]
[illegible]
[illegible]
af religiøs Hensyn
mig, at jeg maatte begrave ham
Jeg udv. d. e. S. i Verdens navn kundigste E.
at A. ogsaa
paa samme Sted

Med venligst Hilsen

Ejnar Nygaard

Stavetest!

Deres Servius.

№ 16 d 27-IV-22.

Om Slaget ved Sellasia i Aaret 221 [för [de] Kristi [nes Tids] Födsel beretter Justinus omtrent fölgende.

Antigonus med Tilnavnet Doson paaförte efter at have faaet Makedoniens Kongerige Lakedæmonierne Krig, som alene af alle Grækere havde foragtet Makedonernes Herredömme under Philippus og Alexanders Regering. Krigen förtes imellem to höjtansete Folkeslag med tapre Mænd paa begge Sider, da disse kæmpede for Makedonernes gamle Ry, og hine ikke alene for deres usvækkede Frihed, men ogsaa for deres Frelse. Lakedæmonierne blev ikke blot selv besejrede, men ogsaa deres Kvinder og Börn bar

Da ... som havde op-
de eneste af G.
trodset
Imellem de to vidtberömte
med den största Kraftanspændelse
da det ene medens det andet
fulde Frihed
Overvundne

deres Skæbne. Thi ingen skaanede sit Liv
i Slaget, ingen græd over at have mistet sin Æg-
tefælle, de gamle glædede sig over deres Sönners
Död, Sönnerne [blev] takkede [efter at] deres
Fædre [var [död]] faldne, og de sörgede over deres egen
Skæbne, fordi de ikke [havde] [ligeledes] var fal-
det for Fædrelandets Frihed. Efter at Hu-
sene var blevet aabnet, tog de alle de saarede op,
plejede Saarede, og lod de trætte komme til
Kræfter igen. Imellem disse var der ingen Stöj,
ingen Forvirring i Byen, men alle sörgede mere over
den offentlige end den private Tilstand. Ind imel-
lem disse kom bsgefter Kong Cleomenes efter at ha-
ve fældet mange af Fjenderne, idet saavel hans eget
som Fjendernes Blod dryppede ned fra hans Legeme,

ingen Kvinde
roste
lovpriste
de paa Valen og sörgede paa egne Vegne
Alle modtog de saarede
Herunder var der
jamrede mere
Skæbne
Herunder kom Kong C. til vædet over hele

og idet han gik ind i Byen | satte han sig
ikke ned paa Jorden, krævede ikke Spi-
se og Drikke (og) lagde endelig ikke de
tunge Vaaben bort, men lænet op til en
Væg, opmuntrer han, da han havde set,
at 4000 Mand var tilovers fra Kampen, dem
til at frelse sig, til der kommer bedre Ti-
der for Staten. Han drager nu med Hustru
og Börn til Ægypten til Ptolemaeus, af
hvem han blev modtaget paa en hæderlig
og hos hvem han levede i den største Agtel-
se. Endelig blev han efter Ptolemæus Död
dræbt af hans Søn sammen med hele Fa-
milien. Men Antigonus forhindrede | efter at
Lakedæmonierne var blevet overvundet | Solda-

men da han lænet op til en Væg — at alene 4000 Mand var blevet tilovers

i Ægypten

hærefuldt

bliver

Men da A. havde tilføjet L. et knusende Nederlag

terne i Plyndring, idet han ynkedes over
en saa stor Bys Skæbne og gav dem Tilgivelse, som var tilovers, idet han forudsagde,
at han vilde have Krig [ikke] med Cleomenes, ikke med Lakedæmonierne, ved hvis
Flugt al Vredens Magt var hört op. Derfor skaanede han Byen og Husene, eftersom
de Mennesker, som han [vil] skaanede, nøjje
endnu var i Live. Og ikke lang Tid efter gik
han selv af og overgav Kongemagten 40 Aar
gammel til den umyndige Philippus, der senere som Konge förte Krig med Romerne.

Tjnar Nygaard.

og benaaede dem, der

[efter] idet han forude begrundede dette med at han havde haft Krig

idet nemlig al hans heftige Vrede

Han vilde altsaa" sagde han, skaane

siden der nøjje var blevet Mennesker tilovers

afgik han selv ved Bøden og efterlod Kongemagten förte flere Krige...

Uorden: Tegnsætningen: Gennemegn

Kladde vedlægges næste Arbejdet.

Latinske Versioner.

Carl Christensen IIIgks.

22/2 1921 Nr. 14. Cic. in Verr. IV. 103-4.

Melita er en Ø, Dommere, som er adskilt fra Si-
cilien ved et temmelig vidtudstrakt og farligt Stykke af en
Middelhavet; paa denne Ø ligger der en By af samme
Navn, som Verres aldrig har betraadt, men som dog i
tre Aar har været hans Væverværksted til Forfærdigelse s Larred
af Kvindeklæder. Ikke langt fra denne By ligger paa et
Forbjærg et gammelt Tempel for Juno, som altid har været
holdt saa höjt i Ære for sin Hellighed, at det ikke alene
under de puniske Krige, som er udkæmpede og har bølget fortidige
frem og tilbage til Søs herfomkring, men ogsaa da de i Nutiden med den
mange Sørøvere huserede, altid har været helligt og u- mange Sørøvere
krænkeligt. Ja, der findes endog en skriftlig Overlevering
om, at da engang Kong Masinissus Staade landede

nogle

ved dette Forbjærg, tog den kongelige Admiral et Par utrolig store Elefanttander fra Templet og bragte dem med til Afrika, hvor han forærede Masinissa dem. Kongen gladede sig först over Gaven; men da han derpaa hørte, hvorfra de var, sendte han straks paa en femradaaret Galej nogle paalidelige Folk af Sted, som skulde bringe de omtalte Tander tilbage. Derfor fandtes der paa disse en Indskrift med puniske Bogstaver, der fortalte, at Kong Masinissa uden at vide, hvorfra de stammede, havde modtaget dem som Gave, men at han derpaa, da han havde erfaret dette, havde sörget for, at de blev bragt tilbage og lagt paa deres rette Slads. Der var desuden en stor Mangde Elfenben der og mange Genstande med Ornamenter, hvoriblandt nogle Elfenbensstatuer af Viktoria, antikke Arbyder af höjeste Kunstværdi.

<efter Beretningen>

har været

Alt dette har Verres, kort sagt, med et Slag og ved en Melding ladet fjerne og bringe bort ved Hjalp af Venustemplets Slaver, som han havde sendt derover i det Öjemed.

nogle af

2/3 1921. Nr. 1. Vers. Som. 1882.

Æschines, der maaske var den heftigste og klogeste af de Talere, som har udfoldet deres Veltalenheds Blomst, i Atheniensernes Folkeforsamling, skal i den bekendte utyrlige Tale, i hvilken han anklagede Timarchus voldsomt for hans Skamløshed, en af de ledende Mand i den samme Stat, som udmærkede sig ved sin store Dyd og Alder, have givet Lakedæmonerne et ædelmodigt og forneemt Raad. Det lakedæmoniske Folk, sagde han, plyede at overveje an-

skarpvindigste og mest beregnende
har været fremme i første Række
siger - skaanselløse, graverende
eftertrykkeligt
Utugt, Uterlighed
at der engang blev gi vet Lakedæmonierne et höjsindet og mindeværdigt Raad af en af de ..., en Mand af stor Borgerdyd og Alder
siger han
Det lakedæmoniske Foverveje de

gaaende deres egen Stats vigtigste Anliggender, hvad der var nyttigt og rigtigt. Da ryste der sig engang en for at sige sin Mening, en Mand, der var berygtet for det vanærende Liv, han tidligere havde ført, men som udmærkede sig ved sin Tungefærdighed. Det Raad, han gav, blev antaget af alle som en, og skulde nu efter dette Folks Bestemmelse være en Beslutning. Da var der en af den Stand, af fornemmes Mand, som Lakedæmonerne ærede paa Grund af deres Alder og Værdighed som Voldgiftsmand og Vogter af Statens Sagt, (som) ophidset og tirret (sprang) op og sagde: „Hvilket Haab kan vel Lakedæmonerne nære, om at vor By og Stat vel lange kan være i Behold og uindtagelig, hvis vi følger saadanne Folks Raad? Dersom denne Bestemmelse er billig og riglig, saa beder jeg eder om ikke at tillade, at den beroves sin Riglighed ved at besmittes af en slet Forslagstil-

vel

hæderligt
.. ryser der sig ..
sin vanærende Fortid
stille et Forslag

og Folkets Beslutning var
ved at blive taget i Behold
til hans Raad springer

Lakedæmonierne

Opmand - Lærere i

irriteret
siger
kun vel være
Hv. H., Lakedæmoniere, vel
der vel kunne være, om at
har, tager saad Mand til
Raadsivere
godt, antageligt
Forslag

lad os da ikke, beder jeg jer,
tillade
vanære

ler." Og da han havde sagt dette, udvalgte han en Mand, der udmærkede sig ved sin Tapperhed og Retfærdighed (frem for de andre), men som var daarligt skaaren for Tungebaandet) og befalede ham efter alles enstemmige Beslutning at sige det samme Forslag, som den ordsnilde Mand havde stillet, med de Ord, han bedst kunde, for at det, uden at man nævnede den første Mand, kunde blive vedtaget efter dette Folks enstemmige Beslutning. Og det skete saaledes, som den vise Mand havde tilraadet. Saaledes bestaar et godt Forslag, medens en slet Forslagstillers Planer kuldkastes.

bad ham med alles Tilslutning

Folkets Beslutning kunde

tages alene i Hen

hold til hans Initiativ

man bar sig ad den klage gamle Ma

bibeholdtes det gode F

den slette Forslagstiller blev skubbet til Side

26/4 1921 Nr. 16. Cic. in Verr. IV. 93-94.

Sig mig videre: Har du ikke ogsaa ladet det Minde, der stod i Agrigent, om den samme Scipio, nemlig en saare skön Apollostatue, i hvis Laar Myrons Navn var indridset med smaa Sølvbogstaver, slabe bort fra Æskulaps höjhellige Tempel? Men da Verres havde gjort det, Dommere, i al Hemmelighed, da han til denne sin Forbrydelse og dette skammelige Tyveri havde anvendt nogle slette Personer som Førere og Medhjælpere, kom Byen i det heftigste Oprör. Thi paa een og samme Tid gav Agrigentinerne sig til at kræve Africanus' Gave, deres Hjemstavns hellige Billede, Byens Pryd, Tegnet paa Fyren og Vidnesbyrdet om Forbundet. Derfor faar Øvrigheden i Byen travlt og giver Kvæstorer og Ædiler det Hverv at opstille Vagtposter ved de hellige Porte om

Publius

Navne M. – indlagt

midlertid (s. quidem)

Lovbrud

Vejledere Oprör og Harme savnede

paalagger

Templer

Natten. Thi i Agrigent vond Verres i Regleu ikke (sag-
tens paa Grund af Indbyggernes store Mænd og Dygtig-
hed, og vel ogsaa fordi de talrige dygtige og agtbare romerske
Borgere i Byen lever og driver Handel i bedste Forstaael-
se med selve Agrigentinerne) aabenlyst at forlange udleve-
ret og slæbe bort, hvad han fandt Behag i. Der ligger
i Agrigent ikke langt fra Torvet et for Indbyggerne gan-
ske helligt og ukrænkeligt Tempel for Herakles. Derinde
findes der et Bronzebillede af Herakles selv — noget skönne- Hercules
re end det skal jeg ikke let kunne sige, at jeg har set
(skönt for Resten har jeg mindre Indsigt end Erfaring
i disse Ting), tænk jer, Dommere, det gaar saa vidt, at
Mund og Hage paa denne Statue er slidt en Smule, fordi
Folk under deres Bönner og Taksigelser ikke alene plejer at
tilbede, men endogsaa kysse den. Mod dette Tempel skile

der, medens Verres opholdt sig i Agrigent, paa en Gang i Nattens Mulm og Mörke et Stormtog og Angreb af væbnede Slaver under Anförsel af Simarchides.

Latinsk Version

Gudrun Christensen

III Gks.

Ag 1. Oll 12
Oll

d. 7/5-1921. Cic in Verr. V 143-144.

Hvad skal jeg nemlig sige om romerske Borgeres övrige pinlige Straffe enkeltvis snarere end klassevis og i Almindelighed? Det omtalte Fangsel, som er opfört af den saare grusomme Voldshersker, og som kaldes Stenbruddene, har medens Verres besad Statholdermyndigheden, været Bolig for romerske Borgere. Hver Gang en havde kranket den anklagedes Sind eller Øjne blev han straks kastet i Stenbruddene. Jeg ser, at alle synes, det er skammeligt, Dommere, og det har jeg allerede indset ved min mit förste Foredrag, da Vidnerne sagde disse Ting. I mener

praeterito
Hvorfor skulde jeg nemlig tale
i Syracus
v Dionysius i Syrakus
Stenbrudene
Hjemsted
kränkede Fölelser
dette
Forhandling
udsagde dette

nemlig, at Frihedens Rettigheder bör
opret
fastholdes ikke blot her, hvor man har Folketribuner-
ne, de övrige Ombedsmænd, Torvet, der
er fuldt af Domfældelser, Senatets Myn-
dighed og Romerfolkets offentlige Mening
og Hovedmasse [er] men (1) hvorsomhelst
i Verden og iblandt hvilkesomhelst Fol-
keslag romerske Borgeres Ret krænkes, be-
stemmer I, om det vedrörer Frihedens og
Værdighedens fælles Sag. Har du vovet at
indelukke saa stort et Antal romerske Bor-
gere i et Tangsler bestemt for udenlandske Tilegnere og Forbr. gudlöse og forbryderiske
Udlændinge, for Rövere og Tjender? Mon
du aldrig er kommet i Tanker om Dom-
fældelse, om Folkeforsamling og om denne

Domstole

overalt i den hele vide Verden hvor

fender I [vrig]

for

Dom Rettergang

saa store Hovedmasse, som nu betragter dig med dit ubilligste og fjendtligste Sind? Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed og (selve) Forestillingen om den og dens navnte Mangde svævet dig for Øjne og Sjæl? Har du aldrig ment, at du vilde komme inden for deres Lynkreds igen, hvor de me ind paa Romerfolkets Torv og falde ind under Lovenes og Domstolenes Magt?

hangde stirret paa dig med Had og Forbitrelse

Latinsk Version.

Johannes K. Agersnap.

III. Gks.

7/3 1921.

Æschines, der maaske var den mest slagfær-
dige og klogest af de Talere, som stod i för-
ste Rakke i Athenienernes Folkeforsamling,
siger i den voldsomme Tale, i hvilken han
heftigt beskyldte Timarchus for Utügt,
at Lakedamonerne [ ] af en øderes egen Stats
ledende Mand, der udmærkede sig ved
Dyd og höj Alder [har faaet et adel-
modigt og udmærket Raad]. Han sagde:
„Lakedamonerne sad og overvejde om
deres Stats Anliggender i Almindelig-
hed, hvad der kunde være nyttigt og
passende. Da rejser der sig en Mand,
der var berygtet for [Utügt] tidligere i

skarpsindigste
med beregnende.
rettede svar Anklage
L.-nierne.
af samme St.
en Mand af stor B.
höjsindet
glimrende.
Han siger
L.-ierne var eng.
ved at drøfte
i en Sag der var
af største Betydning
for Staten.
hæderligt
ærefuldt.
vanærende Handling
sit tidligere vanærende
Liv

sit Liv, men fremragende ved sin Tungefærdighed, for at sige sin Mening. Det Raad, som han gav, blev [mod]ta-
an
get af alle og vilde efter hans Mening blive vedtaget af Folket. Da springer [med bevæget og tirret Sind] en [op] af den Stand, af ledende Mænd, som Lakedæmonerne [har Ærefrygt for] paa Grund af disses Alder og Værdighed som Mænd, der paaser og vaager over Disciplinen i Staten, og siger: „Hvilket Haab vil der vel, Lakedæmonere, være om, at Staden og Samfundes herret lange kan være velbevaret og uden Genstand for Angreb, hvis vi brüge

den hele Forsamlingen

Folkets Beslutning skulde tages i Henhold til hans Forslag

der ærdes for

som Opmænd og Lærere i Statens (gamle, rette) Tugt

i heftigt Sindsop vir

kan der i Fremtiden være -

uerobret.

tager vil

den Slags Mand som Raadgivere?

Hvis hans Mening er billig og retfærdig, bedev jeg eder om ikke at tillade, at den ikke agtes formedelst Beröring med Ophavsmanden til Raadet, der nok i den offentlige Mening er vanæret."

Og da han sagde dette, udvalgte han en Mand, der ragede frem blandt de andre ved Tapperhed og Retfærdighed, men som ikke var tungefærdig, og befalede ham med alles Samtykke, at sige den samme Mening, som den ordsnilde Mand var fremkommet med, med de Ord, han kunde, saa at den kunde

saa sandt - Forslag
antageligt - hæderligt
Ladvs da ikke,
beder jeg jer, -
beskammes ved
Beemittelse af den
slette berygtede Ophavsmand.

havde sagt

veltalende
og bad

stille - Forslag

Folkets Beslutning blev taget i H. til hans Initiativ.

uden at den. förste blev omtalt

(saare)

Forslag

skubbet til Side.

blive vedtaget af Folket alene efter hans udtrykte Vilje, uden at nogen för havde omtalt den. Og saaledes [skete det,] som den kloge gamle Mand havde tilraadet, [hvor man sig (vi kalig) ogsaa ad] Saaledes bevaredes den gode Mening, mens den slette Ophavsmand til Raadet blev ombyttet.

Cic. in Verr. V 143-144 incl. 11/5 1921

Thi hvorfor skal jeg om de övrige Dödsstraffe paa romerske Borgere (hellere) tale om hvert enkelt Tilfælde for sig (end) i Stedet for klassevis og i al Almindelighed? Det bekendte Fængsel, som er indrettet i Syracus af den grusomme Tyran Dionysius, de saakaldte Stenbrud, har under Verres's Statholderskab været Bolig for romerske Borgere. Hver Gang nogen krænkede Verres's Sind eller Øjne, blev han straks kastet i Stenbruddene.

Hevrettelser af

Verres's

Hjem.

Verres's Fiellers

Jeg ser, at I alle, Dommere, finder dette oprörende, og det indsaa jeg allerede under den förste Behandling, da Vidnerne sagde dette. I mener nemlig, at Frihedens

Rettigheder bör havdes ikke blot her, hvor
der er Almuetribuner, de øvrige Embeds-
Domstole mænd, Torvet, som er fyldt af Dommere,
Senatets (myndige Vilje) og Romerfolkets
offentlige Mening og Hovedmasse, men (og-
saa) overalt i Verdens Riger og Lande,
hvor romerske Borgeres Ret bliver krænket,
mener I, at det vedrører Friheden og Værdig-
heden fælles Sag. Har dü virkelig vovet
at indespærre saa stort et Antal romer-
udenlandske Tidsfor- ske Borgere i forbryderiske og afskyelige
ningsmænd og For- Udlændinges, i Forræderes og Fjenders Fængsel?
brydere.
Er dü aldrig kommet i Tanker om Dom-
stolen, Folkeforsamlingen eller denne saa stor-
Mængde. re Hovedmasse, som nü betragter dig i den

Lud af Uvilje og Forbitrelse

hadefuldeste og mest opbragte Sindstilstand?

Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed eller (selve) Forestillingen om selve denne Mængde foresvævet dine Øjne og din Bevidsthed? Har du aldrig regnet med, at du skulde vende tilbage og staa Ansigt til Ansigt med Romerfolket, [eller] at du vilde komme trade ind hen paa Romerfolkets Torv eller falde ind under Lovenes og Dommernes Myndighed? Domstolens M.?

Agl. 10 45

LM

Version.

11,36
Abd

Anton Andersen.

mindeværdigt

Et adelt Eksempel paa Venskab.

Der var engang en hæderlig Mand fra Korinth ved Navn Eudamidas, som levede i den yderste Fattigdom med sin gamle Moder og sin allerede gifteferdige Datter; men [] til to Mænd, som var hovedrige, nemlig Arethæus, som ogsaa selv var fra Korinth, og Charixenus Sicyonius, havde han lige fra Ungdommen af staaet i et inderligt Venskabsforholdt. Da denne Eudamidas døde, efterlod han et Testamente, som de fleste uden Tvivl vil anse for meget morsomt; og dog tvivler vi ikke om, at gode Mænd

selv

fra Sicyon

vil forekomme latterlig

tillagger Venskabet höjt Vard

[og de], der sætter stor Pris paa Ven-

derfor skab og kappes om at vinde hans

förste Pris, vil dömme anderledes, i

denne Sag. Der stod nemlig skrevet i

dette Testamentet: „Den ene af mine Venner,

Testamente? min Moder, at han skal rev.

Aretæus, efterlader jeg den Opgave at un-

derholde min Moder og yde hende

Pleje pro hendes gamle Dage

Stötte, i sin Alderdom; men den anden,

og

Charixenus, at bortgifte min Datter [og

med

give hende] den störst mulige Medgift,

Formue hans Familieforhold tillader". Men hvis

hans at give Og

der imidlertid hænder den ene af dem

i Mellemtiden

noget menneskeligt (: dör), skal den anden

ogsaa have hans Arvelod." Da dette,

Da Testamentet og do

efter at Dokumenterne angaaende

Testamentet var blevet aabnet, var blevet læst op, ansaa Tilhørerne, som nok vidste, at Eudamidas var fattig, men ikke kendte noget til det Venskabsforhold, der havde været (bestaaet) mellem ham og [disse] (de nævnte) Mænd, det hele for en Spøg, og der var ingen, som ikke leende[2] gik[1] bort; „Aretæus og Charixenus, disse lykkelige Mennesker, vil naturligvis faa en udmærket Arv", sagde de, „naar de blot betaler Pengene for Eudamidas, og de vil, mens de selv lever, have en død Mand til Arving." Men da Arvingerne, hvem dette var blevet efterladt, havde hørt det, kom de

„det blivende rigtigste en dyrlig Arv, A. og Ch., disse lykkelige Gudlinge, faa

ellers Eudamidas' Penge

har

hørte

erklærede tiltræde Arven

straks og gav sig til at undersøge

Dokumentlene vedrørende Arven.

Men imidlertid føjede det sig saadan at Charixenus døde efter kun at have levet fem Dage længere end Eudamidas

brave Arving

og da derpaa men tog Aretæus, der var den bedste

den brave Arving

af [Bej] Arvingerne, ikke blot [mod] sin egen Opgave, men ogsaa [mod] den afdødes

baade Eudamidas Moder

underholdt [f] Moderen og bortgiftede hans Datter. Thi af de fem Talenter han havde, gav han nemlig sin egen Datter

blead

de to i Medgift og [endvidere] Vennens Datter

de to og fejrede begges Bryllup paa samme

g Dag.

Cic. in Verr. V 143-144 incl.

Hvad skal jeg nemlig sige i hvert	tale 11 Maj 1921.
enkelt Tilfælde snarere end klassevis	Hvorfor
og i Almindelighed om de övrige	
Straffe, romerske Borgere har lidt?	Dödsstraffe
Hint Fængsel som den (meget) grusom-	
me Tyran Dionysius har ladet ud-	el. bygge
hugge i Syrakus, og som kaldes	
Stenbruddene, har, da Verres besad	under V. Stat- holderskab
den höjeste Myndighed, været Op-	Hjem
holdsted for romerske Borgere.	
Hver Gang enhver havde kranket	krænkede
Verres' Sind eller Blik, blev vedkom-	
mende straks kastet i Stenbruddene.	
Jeg ser, at det forekommer alle at	

dette er skammeligt, Dommere, og jeg
har allerede indset det under den för-
Behandling ste Tale, da Vidnerne sagde dette.
I mener nemlig, at Frihedens Love
holdes tilbage vedblivende bör staa ved Magt-ikke
blot her, hvor Almuetribunerne, de övrige
som er fuld af af Hom-Stole Embedsmænd, Torvet, hvor der til
Stadighed fældes Domme, Senatets Myn-
dighed og Romerfolkets offentlige Me-
ning og Hovedmasse er, men overalt
i Verden, hvor romerske Borgeres Ret
bliver fælder i at der er noget som vedrörer er blevet krænket, fælder i den Ken-
delse, at den hörer til Frihedens og
Værdighedens fælles Sag. Har du vo-
vet at lade et saa stort Antal

romerske Borgere indespærre og lade dem bevogte af slette og forbryderiske Mand fra Udlandet, af Lørøvere og Fjender? Har du aldrig tænkt paa en Dom, en Folkeforsamling og denne saa store Folkemasse, som nu ser paa dig med et højst ugunstigt og forbitret Sind? Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed aldrig (selve) Billedet af (selve) denne Folkemængde staaet for dine Øjne og optaget dit Sind? Har du aldrig troet, at du skulde vende tilbage for disses Asyn, at du skulde (vende tilbage) til Romer-

- at Fængsel for udenlandske Udgærningsmænd og Forbrydere

komme

folkets Torv, og at du skulde falde

Domstoles Magt. ind under Lovenes og Dommenes

og Herredómme?

Version.

(Studentereksamen 1920).

Carl Frank Christensen. III gks.

Et smukt Eksempel paa Venskab.

Der var engang i Korinth en brav Mand ved Navn Eudamidas, som levede i den yderste Fattigdom sammen med sin Moder og sin allerede gifteferdige Datter; men til to Mænd, som var ansete paa Grund af deres store Rigdomme, Aretæus, der ligeledes var fra Korinth, og Charixenus fra Sicyon, havde han lige fra sin Ungdom af været knyttet ved det inderligste Venskab. Da nu Eudamidas døde, efterlod han sig et Testamente, som utvivlsomt vil forekomme de fleste meget latterligt; men vi tvivler dog ikke om, at gode Mænd, som sætter Venskab højt og stræber at vinde den første Pris herfor, vil dømme anderledes om denne Sag. Der stod nemlig skre-

gamle

var ovenpaa

denne

vet i det omtalte Testamente: „Den ene af mine to Venner, Aretæus, efterlader jeg som Arv at underholde min Moder og sörge for hende i hendes Alderdom; og den anden, Charixenus, at bortgifte min Datter med den störst mulige Medgift, han kan give hende af sin [egen] Formue. Men dersom der imidlertid vederfares den ene af dem noget menneskeligt, skal den anden have ogsaa hans Arvelod." Da man efter Aabningen af Testamentet havde læst dette, ansaa de, der hørte det, og som gauske vist kendte Eudamidas Fattigdom, men ikke det Venskab, som havde knyttet ham til de to Mænd, det hele for en Spøg, og alle som een gik de deres Vej under Latter; „Aretæus og Charixenus kan sagtens," sagde de, „de faar selvfølgelig en udmærket Arv, saafremt de da betaler Eu-

eller den anden

læste

vidste noget om

vore glade

[illegible]

damidas Seugning, og da de selv er i levende Live,
vil de anse deres Arving for en død Mand." Men
da Arvingerne, hvem man havde efterladt den
omtalte Ære, hørte det, indfandt de sig straks
og erklærede, at de vilde vedgaa Arven i Henhold
til Testamentet. Men nu handlede det, at Charixe-
nus kun levede fem Dage længere end Eudamidas,
hvorefter Aretæus, der var den bedste af Arvingerne, denne magelose Arving
ikke alene overlog sin egen, men ogsaa Charixenus'
Arvedel og underholdt saaledes baade Eudamidas'
Moder og bortgiftede hans Datter. Ti af de fem
Talenter, han eyede, gav han sin egen Datter to,
og sin Vens Datter to til Medgift og fejrede saaledes
begges Bryllup paa een og samme Dag.

11/5 1921. Cic. in Verr. V 143-144.

Thi hvorfor skal jeg hellere tale enkeltvis end klassevis og i almindelighed om de andre Henrettelser af romerske Borgere? Det beryglede Fangsel, som den grusomme Tyran Dionysius har ladet bygge i Syrakus, og som kaldes „Stenbruddene", har under Verres's Statholderskab været Opholdsted for romerske Borgere. Hver Gang en vakte Anstod i Verres' Tanker eller Öjne, blev han straks kastet i „Stenbruddene". Jeg ser, at alle synes, dette er skammeligt, Dommere, og det har jeg allerede indset under den förste Forhandling, da Vidnerne sagde dette. I mener nemlig, at de Rettigheder, som Friheden medfører, maa havdes ikke blot her, hvor Folketribunerne, de andre Embedsmænd, Torvet, der er fuldt af Dommere, Senatets Myndighed og

indrette

Hjemsted

Almuetribb.

Domstole

Romerfolkets offentlige Mening og Hovedmasse er, men i hvilke Lande og blandt hvilke Folkeslag end romerske Borgeres Ret bliver kranket, finder I, at det vedrører Frihedens og Overhøjhedens (Ørens) fælles Sag. Har du virkelig dristet dig til at indespærre saa stort et Antal romerske Borgere i et Fængsel for fremmede Ildgerningsmand og Forbrydere, for Røvere og Fjender? Har du (monstro) aldrig husket paa Rettergang, Folkeforsamling og denne talrige Mængde, som nu ser paa dig (med höjst uvillige og forbitrede Øjne)? Har aldrig det fraværende Romerfolks höje Værdighed (selve) Forestillingen om denne Mængde svævet dig for Øjne og Sjæl? Har du aldrig regnet med, at du skulde vende tilbage for (disse Mænds) Øjne, komme til Romerfolkets Torv og falde ind under Lovenes og Domstolenes Magt?

overalt, i hele dei vide Verden hvor – („i alle de Riger og Lande –")

træde ind paa

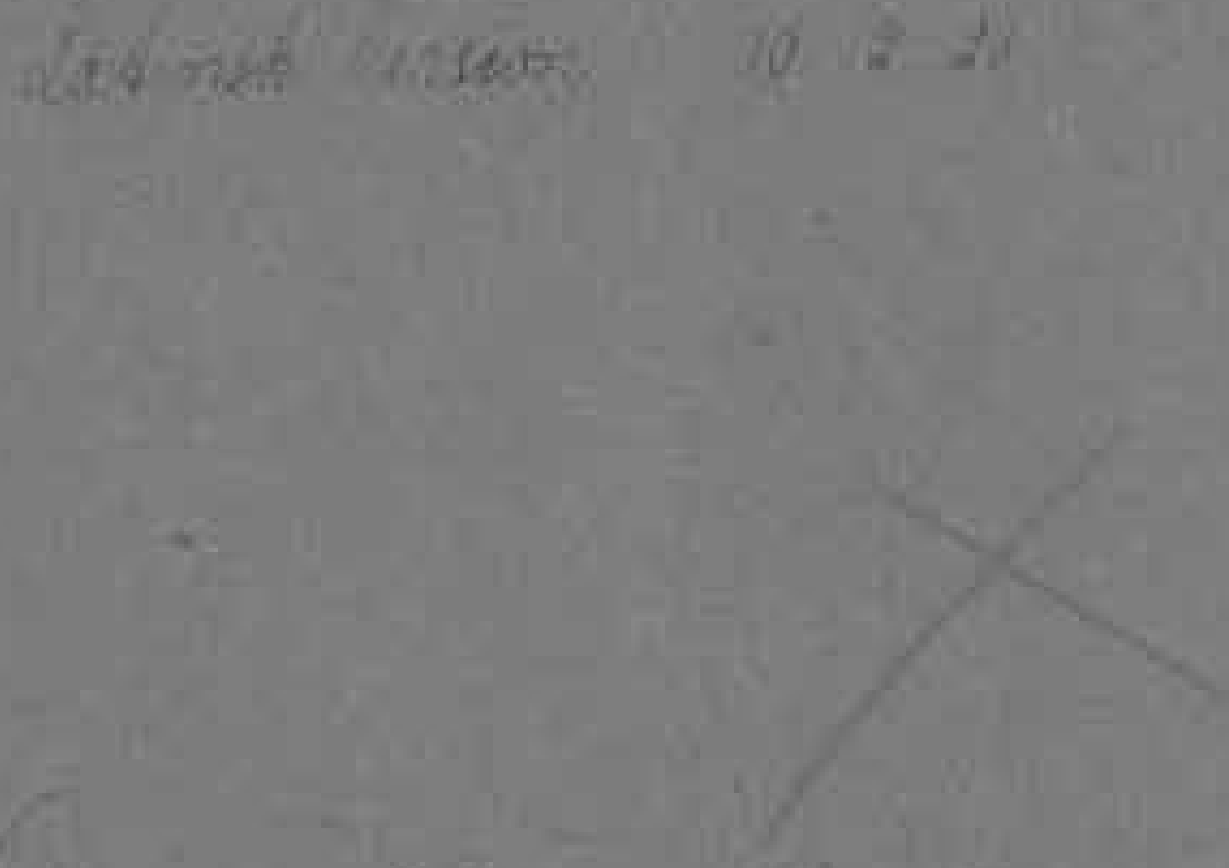

Et Eksempel paa adelt Venskab. Hadelt E. p. V

Eudamidas hed en Mand, der var
fra Corinth, en agtværdig Mand, der levede i den
største Fattigdom med sin gamle Moder og sin
allerede gifteparatige Datter, men lige fra [hans]
Ungdom af havde han haft et inderligt be-
fastet Venskab med to Mænd, der udmærkede
sig ved store Rigdomme, nemlig med Aretæus,
der ligeledes var fra Corinth, og med Charixenus
fra Sicyon. Da denne Eudamidas døde, efterlod
han sig et Testamente, der uden Tvivl vil
synes de fleste i høj Grad latterligt, men
vi tvivler alligevel ikke om, at de gode Mænd og som sætter V. højt.
det store Antal der sætter Pris paa Venskab.
og som kappes om først at yde hine Belönning Venskabets første Pris.

vil dómme anderledes om denne Sag. Thi der stod
nemlig (skrevet) saaledes i dette Testamente: „Jeg
efterlader den ene af mine Venner, Aretaüs, min
Moder, som han skal underholde og sórge for til
hendes Alderdom; men den anden, Charicenius, efterlader jeg min
Datter, som han skal bortgifte og give den stórst
mülige Medgift, han kan, efter sine familiære For-
hold. Men hvis der imidlertid hænder den ene af
dem noget menneskeligt, skal den anden ogsaa have dennes
Part." Da de to Kvinder havde aabnet Testamentets
Akter og læst det, og da de, der nok kendte Euda-
midas's Fattigdom, men som ikke vidste (anede) noget
om det Venskab, han havde haft med
disse Mænd, hórte derom, ansaa de det hele for at være
Løjer, og der var ingen af dem, uden at han (de) gik

af sin Formue
i Mellemtiden.

Da T. blev aabnet og dette blev læst betragtede de
haec!
lecta essent!

kende bort og sagde. Disse lykkelige Mennesker,
Aretæus og Charixenus, modtager sansynligvis en rigtigvok faar
udmærket Arv, hvis de vil betale Eudamidas s ellers betaler
Penge, og medens de selv er i Live have en død Mand faar
til Arving. Men da Arvingerne, hvem dette var
efterladt, hørte derom, kom de straks og lovede erklærede
at tage sig af Arven i Tølge Testamentet. Men de tiltraadte
det hændte at Charixenus døde og kun overlevede
de Eudamidas fem Dage, og da (det var sket) over og derefter
Aretæus, den bedste af Arvingerne, ikke blot denne magelose
sin egen, men ogsaa den andens Part og
underholdt Eudamidas's Moder og bortgiftede hans baade
Datter. Thi af de fem Talenter, som han havde eyede,
gav han sin egen Datter da to og sin Vens Dat-
ter ligeledes to i Medgift, da de begge gifte drog og fyrede

tg+ bort paa samme dag

Cic. in Verr. V. 143-144 incl. | 11.5.21.

Thi hvorfor taler jeg snarere enheltvis | skulde jeg nemlig tale
end klassevis og i Almindelighed om de övrige Straffe
som romerske Borgere har udstaaet? Hint Fængsel,
som er blevet bygget af den forfærdelig grusomme | indrettet
Tyran Dionysios i Syracus, og som kaldes Stenbrud-
dene, var under Verres's Herredömme romerske Borge- | har været Statholderskab
res [Hjemsted] Domicil. Hver Gang enhver havde | en krænkede hans Følelse eller P
vakt Anstöd over for Verres's Samvighed eller Øjne,
blev han straks kastet i Stenbruddene. Dette ser jeg
synes skammeligt for alle Dommere, og jeg ind-
saa det allerede ved den förste Behandling, da Vid-
nerne fortalte det. Thi I tror, at den Ret, de har til | Frihedens Rettigheder bör opretholdes
Frihed, bör beskæres dem ikke blot her, hvor de er | man har A.
Almuetribuner, hvor de for övrigt er Embedsmænd | de andre E.

Torvet Domstole hvor er fuldt af Rettergang, hvor Senatet har Myn-
digheden, hvor Romerfolkets offentlige Mening er
finder deres og de er Hovedmassen, men I beslutter ogsaa,
overalt i Verden og hos alle Folkeslag, hvor romerske
bliver h. Borgeres Ret er blevet krænket, at dette henhører
til en fælles Sag for Frihed og Værdighed. Har du
virkelig vovet at indeslutte et saa stort Antal
romerske Borgere i udenlandske formastelige og for-
Fængsel bryderiske Menneskers, i Røveres og i Fjenders Varetæt?
aldrig Mon ikke Dommen, mon ikke Folkeforsamlingen,
mon ikke denne saa [store] talrige Forsamling som
stirrer paa dig fuld af Had og Forbitrelse nu bliver paavirket af dit skamløse og uhæderlige
Sindelag, rinder dig i Hu? [mon det fraværende
Romerfolks Værdighed, mon selve Forestillingen om den-
aldrig foresvævet ne Mængde / bevæger sig i dine Øjne og i din Sjæl?

mon du har troet, at du vilde vende tilbage for at stille dig til Skue for disses Aasyn, mon du har troet at du vilde komme til at trade frem paa Torvet for Romerfolket, mon du har troet, at du vilde falde for Lovenes og Domstolenes Magt?

aldrig

f ind under

fj. Myndighed.

III 1

Valdemar Thorlund Christensen

III 34

Latinsk Version

Favole 154

Det er lettere at herske over fremmede
Folkeslag og over Folk, der er utaalmodige over fremmed Herre-
dømme, end at styre sit eget Sind. Folk, der er tilstrækkelig
udrustet mod Fjenden, er ofte vaabenløse over for Skiæbnen og
Lidenskaber. Alexander hærgede [ved] Perserne, Hircanerne,
Inderne og de øvrige Folkeslag helt ud imod Oceanus og slog
dem paa Flugt, men som Sejrherre over saa mange
Konger og [Folkeslag] bukkede han dog under for Vrede,
Bedrøvelighed og Vellyst. Da Persernes Vaaben ikke havde
boudt hans Magt, saa sejrede Lyderne. Da Darius var
blevet besejret ved Arbela, lod han sine Lidenskaber komme
aabenflyst frem, og vendte sin forrige Selvbeherskelse og
Uegennyttighed til Hovmod og Vellevned. Han omgav sit
Hoved med et lignende Purpurdiadem, som Darius havde

vilde
som ikke kan finde tig
Lyckens Omskiftelse
v. f. Eks.
til Verdenshavet
og han der havde sejret ved
— bukkede under —
Grumhed Hamhum
— ham overvandt
Efter at have b. D. ved
[slaa over i utøjlet Lyst]
lod han sine Lidenskaber
faa frit Løb
han
slaa over i
utøjlet Lyst.

baaret/ og iførte sig [en] persisk Dragt. Og han sagde rigtignod at han bar det som et Bytte fra Perserne, men foruden dette havde han ogsaa lagt sig efter deres Skikke og Følge deraf blev Ødselhed i det ydre og Hovmod i Sindet

at det var Bytte fra samtidig havde han antaget og med og med den ydre stolte Herrefard fulgte endadtil Overmod.

17/6 1920.

№ 17. Favole 159.

rige og mægtige

Begavelse

Croesus, Lydernes fornemste Konge/ havde en Søn, der udmærkede sig ved sine Velsigthed Udseende og sin Evne, men som han viste sig altlange af Naturen tavs/ eftersom han aldrig havde kunnet tale/ end skønt han allerede lige var gaaet over i de voksnes Rækker. For at faa denne Fyl ved Tungen rettet forsøgte Faderen alt,/

lange havde gaaet for at være stum fra Fødselen af det han altlænget havde traadt sine Bornesko slet ikke kunde tale.

Nr. 1 Favole 235 31/8 1920.

Om hvordan Publius Scipio Africanus's Gaard og (om, hvordan) hans Badeværelse var indrettet, skriver Seneca til en Ven: — Jeg skriver dette til dig, medens jeg opholder mig i Scipio Africanus's Gaard. Jeg ser en Gaard opført af Kvadersten, Muren omgivet af en Park, Taarne, der knejsende hæver sig, paa Gaardens Forsvarsmur, og et lille Bad, der er [lille og] mævert og efter gammel Skik indhyllet i Mørke. En mægtig Følelse af Glæde griber mig saa, samtidig med at der ogsaa stiger en Følelse af Skam op i mig, ved nøje at lægge Mærke til Scipios Sæder og vore. Paa dette afsides Sted badede han, Carthagos Rædsel, sit Legeme, træt [som det var] [blevet] af Arbydet paa Marken; thi han beskæftige sig med Arbyde og pløjede selv Jorden, saaledes som det var Skik fra

selve ligger
en Mur bygget omkring Parken
til Gaardens Forsvar
et lille Badeværelse ifølge gammel Sædvan trangt og mørkt
Der pendomnes nøje da over
lyst
Idenne Krog
Landmandens anstrengende Gerning
thi hans legemævelse bestod i Arbyde
yrke

i de gode gamle Tider: under dette saa ringe Tag har hin staaet og det saa fattige Tulle har baaret hom Ordstillingen

gamle Dage af. Han opholdt sig under dette saa fattige Tag, og han stod paa det saa ringe Lergulv. Men hvem findes der nu, som kan bekvemme sig til at bade under saadanne Omstændigheder. Enhver især synes, at han er ubetydelig og ringe, hvis ikke Vaggene giver Genskin fra store (og) kostbare Spyle, fra Marmor og Elfenben, og spiller i afvekslende Farver. I dette Lapios Bad er der [nogle] Sprækker, der er meget mindre end Vinduer, saa at de lader Lyset slippe ind, uden at Sprækkerne er særlig kendelige paa Muren. Men nu vil man ikke have Bade, med mindre disse kan modtage Solens Straaler hele Dagen igennem [de] meget store Vinduer, og med mindre man kan se Marker og Have, medens man bader. Saaledes blev det til Fornøjelse, som var blevet opfundet til Nytte.

fattig.

brogede.

Badevarelse (som man mos kalde dem snarere end Vinduer

giver Lyset Adgang

Svækkelse af Murens Vare

langt udover.

er det blevet

Nr 2 Farve 229. 14/4 1920.

[Der fandtes] en beundringsvardig Styrke i Publius Rutilius Rufus's Ord og Gerninger, som intet nogensinde kunde svakke og afkraftes. Da denne Mand, boje skönt han var et Eksempel paa Retskaffenhed, og end skönt der hverken var nogen mere pletfri eller mere samvittighedsfuld Mand i Rom end han, var blevet anklaget for de romerske Riddere, hos hvem den dömmende Myndighed den Gang var, uden at have gjort sig skyldig i nogen Bröde, gjorde eller sagde han dog ikke noget, der var upassende for hans ærefulde Fortid, aflagde ikke sine Vardighedstegn som Senator, iförte sig ikke en forslidt Kladning, og var ikke til Sinds, ikke blot at komme frem [frem] vilde ikke blot ikke bönfalde for Dommerne som ydmygtbedende, men ikke engang

han at hans S. blev

at lade sin Sag blive fremfört i (mere) kunstmæssig Form

eller friere | end den rene og skare Sandhed fordrede.

for en af de bedste

Derfor blev han, der burde regnes for den bedste af alle

l.

Mand, dömt for Udsugelser og Landsforvist.

Stader

Alle Stater kappedes om at sende ham

Legater i Möde, da han kom fra Italien til Provinsen

Asien og de lovede ham et trygt og arefuldt Ophold

med löfte om

hos sig, saaledes at han ikke saa meget [skulde] synes

at leve i Landflygtighed som at holde Triumf, og

at de var -- priset

saaledes var der Grund til, at han takkede dem for

sin Lykke. Da en Mand [for at tröste han sagde til

ham], medens han boede iblandt Indbyggerne i Smyrna

af hvis Indbyggere han var blevet udnævnt til Riesborger

af hvilke han havde faaet Gaver fra Staten, at der

(var) Borgerkrige (nær forhaanden) iblandt Romerne,

de l. vilde kunde vende

og at det derfor inden kort Tid vilde ske, at alle

landflygtige vilde vende tilbage sagde Rutilius: „Hvad
ondt har jeg gjort dig, siden du ønsker mig en værre
Hjemkomst end Udfart? Jeg vil hellere at mit Fæd- | min Bortrejse var
reland skammer sig over min Landflygtighed | skammede
end sørger over min Tilbagekomst." Hvad han | sørgede
havde sagt, holdt han, thi da han senere ved | da siden han for fut
Sullas Sejr let kunde have vendt tilbage til
sit Fædreland, forblev han dog i Landflygtighed
for ikke paa nogen Maade at faa Lejlighed | forsynde sig mod
til at synde mod Lovene

No 3 Tavole 234 30.9.20

Da der to Hundrede Aar før Attilius-'s
Tidsalder (var blevet meldt i Rom, at Konsulen
Minutius og hans Har holdtes omringet af Aequierne | belejret Æquerne

opstod der saa stor en Frygt og Forvirring, som
om det var Hovedstaden Rom og ikke Lyren, der blev belyret
Og af Fjenderne. Men da man syntes, at man ikke
Konsul. kunde vente (havde) tilstrækkelig Hjælp af den anden Consul
at der skulde vælges Nautius, og da man (var stemt for) handte det nødvendigt at udvælge
genoprette det knusende en Dictator, der kunde bringe den forvirede
Nederlag. Tilstand tilbage til den gamle Kraft og Orden,
blev Lucius Quintius Cincinnatus efter alles Ønske
udnævnt til denne Værdighed. Denne mand, (der var) det
romerske Herredømmes eneste Haab, dyrkede en Land
Moal Land. [iugerum eglt. ½ Tønde L.] gendom, der blot var paa fire Tønder Land. Thi af
syv Tønder Land, som han tidligere besad, havde han
frivilligt givet Afkald paa tre idet han med dem
betalte en (Mulkt) Bøde for en Ven. Og saaledes strakte
mindre vidt. hans Marker sig, som Valerius siger, mindre end

nu manges Huse. Han blev af Senatets Udsendinge
fundet tilvisse ivrigt sysselsat med Markarbejde, om
det nu var med at kaste en Gröft eller med at
plöje. Efter at de gensidigt, havde hilst paa hinan-
den, bad Udsendingene om at [han vilde] höre
Senatets Befaling ifört Toga, og han befalede da sin
Hustru Racilia hurtigt at bringe Togaen ud af
[Hytten] det lille Hus. Efter at have ifört sig den og
efter at have renset sig for Stov og Sved hörte han
at Udsendingene hilsende tituledе ham som
Dictator, hvorpaa han kom til Rom, befriede
Minutius fra Belyring og förte de besyrede Fjender
under Aaget ligesom Kvag. Men [alt] dette udför-
te han [i en saa stor Fart], at han paa den
tiende Dag nedlagde Dictaturen, som han havde

Her blev han truffet enten i Fuerd med at ... i al Fald i

ham

Budskab, bad.

afvisket, havde hört sig hilst paa en Son af U. som D.

Og

saaledes at man l. skulde
tro at h. havde hastet

modtaget for seks Maaneder, og det saa aldeles ud, (ligefrem)
som om han skyndte sig med at faa begyndt
paa sit forladte Arbeyde igen; efter at dette Krigstog
saa var endt, vendte han tilbage til sine Ikser
som en Landmand, der har holdt Triumf.

Alle efter

denne sit Fædrelands Frelser
i en Bondes Skikkelse

5.10.20.

Nr. 4. Favole 217.

Pætus. Arrias.

Cæcina Pætus [der var] Arias Ægtemand,
[og deres Søn var syge, og begge gik, saa vidt man kunde
skønne, Døden i Møde]. Da døde Sønnen, der var over-
ordentlig smuk og beskeden, og som Foraldrene elskede
ligesaa (vel) af andre Grunde som af den Grund, at
han var deres Søn. For ham beredte Arria Be-
gravelsen og foranstaltede Ligtoget, saaledes at hendes Mand
ikke [blev bekendt dermed]. Ja, hver Gang, hun traadte

lige saa stor, blufardig

Hans B. ordnede

ina i hans Sovekammer, foregav hun endog, at Sönnen levede, og at han endog ogsaa havde det bedre. Og naar han, hvad der meget ofte skete, spurgte om, hvordan det gik med Drengen svarede hun: „Han har sovet godt, og han har med god Appetit taget Föde til sig. Da dernæst de lange tilbageholdte Taarer fik Overhaand og bröd frem, gik hun ud. Da hengav hun sig til sin Sorg. Men da hun havde græd ud, törrede hun sine Øyne, antog en rolig Mine og vendte tilbage, ret som om hun havde glemt, at hun havde mistet sit Barn.

Manden.

Naar var ved at faa vilde bryde naar

Favole 213.

Da Marcus Cato Uticensis's Datter, Porcia fik at vide, at hendes Mand var blevet besyret og dræbt ved Filippi, tog hun, fordi den Dolk, hun bad om, og

og da man ikke vilde give hende det Vaaben... tog

til at tage sig af Dage med	med hvilken hun vilde bibringe sig Døden, ikke blev
	trægt rakt, hende, ikke i Betænkning at sluge glødende Træ-
saaledes skønt Kvinde	kul, [idet] idet hvorved hun som en Kvinde ved denne
Bortgang.	nye Dødsmaade efterlignede sin Faders mandige Død.
Til	For at gaa tappert i Døden havde
øvet sig.	Porcia tidligere gjort sig fortrolig dermed. Dagen før
[ ] sammenvorne.	Cæsar blev dræbt af [af] Brutus og de øvrige Sammenvorne
forlangte, ligesom for at	bad hun om en Rageknive, som hun vilde skære
	Negle med, og idet hun lod, som om den gled hende af ud af
ye med den. Ved	Hænderne helt, tilfældigt, saarede hun sig selv. Paa
	Slavindernes Raab blev Brutus kaldt til sin Hustrus
dadle	Soveværelse, og han begyndte da at bebrejde hende,
blande sig i	at fordi hun havde villet tilrive sig Haarskærerens
	Bestilling. Men Porcia sagde til ham under fire
	Øjne: „Det var ikke ved et Tilfælde, men med Forsæt,

at jeg tilføjede mig dette Saar, det sikreste Bevis paa min
Kærlighed imod dig. Thi jeg vilde forsøge, om jeg til
vilde have Spalsstyrke nok til at søge Døden ved
et Staalvaaben, hvis din fortræffelige Plan ikke Staalets Hjælp.
gaar efter dit Ønske." Da Brutus havde hørt dette, gik rigtigt.
skal han have løftet Hænder og Øyne mod Himlen
og have bedt til Guderne om, at han kunde synes at vare
sin Hustru Porcia en værdig Ægtemand. gt.

No. 5. Favole 219. 12.10.20.

Da Macedonernes Udsendinge var kom- der var k. U. fra M.
met til Rom for at klage over Silanus, Manlius
Torquatus's Søn, fordi han som Prætor havde udplyn- Statholder
dret sin Provins, bad hans Fader, som havde arvet
sin Bedstefaders Strenghed, Senatorerne om ikke at Forfædres

traffe nogen Afgörelse angaaende denne Sag, förend han selv [til Bunds] havde (faaet) Makedonernes og sin Söns Forhold undersögt. Dette blev af Senatet med Fornöjelse tilladt [denne] Mand, der var i Besiddelse af den höjeste Værdighed, da han jo nemlig havde været Consul og havde megen Indsigt i Lands Lov og Ret. [Derfor] tog han hjemme hos sig selv Sagen op til retslig [U]Prövelse, sysselsatte sig alene i [to] Dögn med at afhöre begge Parter [og den tredje Dag udtalte han, at hans Sön ikke syntes at have været (en) saadan (Statholder) i sin Provins [som hans Forfædre havde været, og derpaa forböd han ham at vise sig for sit Aasyn. Silanus blev i den Grad bestyrtet over sin Faders [haarde Dom, at han ikke længere kunde udholde at se Lyset, og den næste Nat gjorde han Ende paa sit Liv ved at hænge sig

indrömmet

hele

saa.

fortrivlet.

Ordet.

men tog sig af Dage

№ 6. Favole 197. 2. 11. 1920.

Musonius paastod, at han ikke vilde stævne nogen som helst for Retten. Thi han mente, at han hverken var Genstand for en Forurettelse eller en Fornærmelse, hvis han blev udsat for, at en tirrede ham med Skældsord, spyttede ham i Ansigtet eller slog ham. Han sagde nemlig, at de, som syntes at være uvidende om, hvad der hæderligt eller skammeligt i Virkeligheden var, mente, at de led en Fornærmelse, hvis nogen enten betragtede dem med skarpt Blikke, gjorde Nar af dem, saarede dem eller drillede dem med dadlende Ord. Men at den Mand derimod var klog, som ikke lod sig bringe ud af Fatningen ved alt dette, idet

plejede at sige

det faldt i hans Lod

pryglede h... igennem

en recta — obliquas
Han plejede at sige saaledes
i de, der ikke ved, hvad

lerad, giver et Raj

M. den vise M. lader

sig bringe

han [havde den Anskuelse, at det ikke var] en
lide vanærende Handling at taale det, men at göre
det. Derfor vil ingen fornuftig Mand (begive sig)
for slegt Rettergang til Forum og fremsætte en Anklage, da han jo
troe at have lidt ikke synes at have modtaget nogen Fornærmelse

9. 10. 12. No. 7. Favole 166.

Mange af de Atheniensere, som var i
Stand til velbeholdne at vende hjem efter (at have
lidt) Nederlaget paa Sicilien, gik hen for at besöge
erkendte Euripides, (og) idet de indrömmede, at de skyldte ham
deres Frelse, (og) idet de sagde, at nogle var blevet lösladte
havde lært deres H. af deres Lænker, fordi de fuldstændig havde fore-
draget visse nogle af hans Digte, som de huskede, for
deres Herrer, og at [nogle] andre, som efter (at have den

tabt Slaget
ugunstige Kamp) manglende alt flakkede om paa hen
over Jorderne, var blevet vederkvægede styrkede med Mad og
Drikke, fordi de havde foredraget sunget nogle af hans Vers.
Thi Siculerne var frem for de øvrige Grækere
meget ivrige og begærlige efter, begeerstrede Dyrkere af Euripides's Tragedier,
og hvis der herat blev tilført noget (af disse Tragedier)
af de Folk, der landede paa Øen, tilrev de det
sig begærligt graadigt og delte det glade med hverandre.
Ja endog er der blevet overleveret, at da et
caunisk Skib, som Søröverfartøjer forfulgte, var
flygtet ind til Kysten paa Sicilien, vilde Si-
culerne i Begyndelsen ikke give det Adgang,
men at der først da stod [dem] Folkene fra Caunus
et frit Tilflugtssted aabent, da de paa Siculernes
Forespørgsel, om de kendte Euripides's Sange, svarede
at de ja kendte dem).

Maekerne
Verslinier.
medført
slugte de det g.
lod det gaa videre
der foreligger e. skr. Beretning
skarpet nogle tyede
da F. f. C. paa S. F.
skalder vreregiet dem fri Adgang og Tilflugt

16.11.20.

No 8. Farvel 220.

g. fremad

Da Belejringen af Tyrus ikke gik for sig efter Alexanders Forventning, udnævnte han Perdiccas og Craterus til Ledere af Arbejdet, for at de ikke skulde se ud til, at Belejringen af denne ene By gik for sig uden Iver og derfor blev trukket i Langdrag; selv drog han til Arabien med en Styrke, der ingen Oppakning havde. Der kom han i stor Fare for sin Fosterfader Lysimachus's Skyld, som havde villet ledsage ham, idet han pralede med, at han hverken var mindre modig eller aldre end Phoenix, der fordum først havde været Achilles's Opdrager og dernæst hans Ledsager i Krig. Thi da man (var) kom(met) til Bjærgene [] og [man] [havde] maattet[] efterlade Hestene og tilbagelægge Vejen

Perdiccas

han han uvitkom blev liggende ved een By.

mere affældig

en Bjærgegn

[var nødt til at]

til Fods, havde Alexander ikke Hjarte til at lade
den udmattede og afkræftede gamle Mand i
Stikken, da Natten bród frem, og Fjenderne
strejfede om rundt omkring, men han baade óp-
ildnede ham med Ord og ydede ham legemlig
Støtte og Bistand, saaledes at han, adskilt fra
sin Hær, der var rykket længere fremad,
maatte tilbringe Natten i Mórke, i bidende
Frost og paa ujævnt Terrain.

skónt
ypmuntrede
og lod ham støtte sig til sig
mgr

No. 9 Favole 221. 30.11.20

Da Cato den Ældre og hans Hustru havde
faaet en Són, hindredes Faderen ikke af noget Arbej-
de[t] undtagen af Statens i at være til Stede hos
Moderen, naar det spæde Barn blev vasket og indhyl-

lod han sig ikke ved nogen Slags Arbejde undtagen af Statens afholde paa at være behjælpelig

ammede

let i Svöbet. Moderen nærede Sönnen med sit eget Mælk, og ofte lagde hun ogsaa Slaverne Börn til sit Bryst for at gore dem mere velvillige imod

Drengen der skulde blive deres Herr.

Husherrens Dreng. Da Drengen var i Stand til at

i Læsning og Skrivning

forstaa noget, lærte [selve] Faderen ham (personlig) Bogstaverne, endskönt han [dertil] havde en duelig og kundskabsrig Slave (ved Navn) Chilo, af hvem mange Börn (Drenge) blev underviste.

s. h. s. s i et efterladt Skrift.

Men Faderen vilde [ ] ikke have, at Sönnen [som han selv skriver] skulde have en Slave at takke for saa

Kundskaber.

stor en Gave, d. v. s. Lardom. Derfor var han selv hans Skolelærer, den (der gav ham Indsigt i Lovene) og hans Fægtemester. Ja ikke blot lærte han ham at kaste med Spyd, at kæmpe med Vaaben og at ride, men ogsaa at udkæmpe en Nævekamp, at udholde

at svömme igennem Floders Strömhvirvler.

Varme og Kulde og ved Svömning at pæsere over de hvirv

Han forfattede og skrev
lende Floder. Og Cato (skrev) egenhændigt med store
til Kaps-Drag
Bogstaver et historisk Skrift for ham, for at han
fra Fædrenehjemmet
ogsaa i sit fadrene Hjem kunde have de gamles
Sæder
berømte (Vedtagter) og Fremgangsmaader i sin Besid-
delse. Han vogtede sig for at fremkomme med
nogen som helst fordærvelig Tale (ligesaavel) i
sin Søns Nærværelse som i de hellige Vestalinders.

have Kendskab til
d. g. S. v.
sige.
upassende
af

No. 10. Cic in Verr. IV c. 33 - p. 394 l. 12 17. 12. 20.

Segesta er en meget gammel By paa
Sicilien, Dommere, som man (paastaar) er blevet
beretter
grundlagt af Aeneas, da han var flygtet bort
fra Troja og var kommet til dette Sted.
Derfor (mener) Indbyggerne i Segesta (at de)
betragter
sig
ikke blot (er) forbundne med Romerfolket
som

paa sin Flugt
kom til disse Egne

Folket der paa egne Vegne og paa egen Haand Storm der kunde tjene til Pryd blev ført b. eldgamle Publius

ved A (stadigt vedvarende) Forbund og Venskab men ogsaa ved Slægtskab. Da denne [By] Kommune engang førte Krig med Poenerne under deres eget Navn og af egen Drift, blev denne Stad taget med Magt af Karthaginienserne og ødelagt og alt det (de kunde føre bort af [Prydelser] Kunstgenstande i Byen) førte de bort fra dette Sted til Karthago. (Indbyggerne i Segesta havde) en Malmstatue af Diana, der ikke blot udmærkede sig ved den største og mest gamle Hellighed, men ogsaa ved at være udført med enestaaende (Kunstfærdighed og Snille) ...

Cic in Verr. IV 73 (p. 394)

Nogle Menneskealdre efter indtog P. Scipio Carthago, og efter denne Syr (læg Mærke til denne

Samvittighedsfaldhed

Mands Tapperhed og Omhu, saa at I baade kan glade jer over [det] hjemlige Eksempler paa (fremragende) Retsind, og [kan] (anse) denne Mands utrolige Frækhed værdig til et desto større Had) sammenkaldte han alle Siculerne, fordi han havde erfaret, at Sicilien meget hyppigt i lange Tider var blevet plaget af Karthaginienserne og befaler dem at opsøge og samle alt, han lover, at han vil gøre sig stor Umage for, at alle Kommuner kan blive ført tilbage til den Stilling, de hver især før havde haft.

Retsind.

den anklagede

lange og ofte

at det alt sammen skulde opsøges og samles

alt blevgivet tilbage til K. hvad der havde været den enhelte Bys.

Ordenskarakter

III 1 +

Gudrun Christensen

II Gks

29/4 1920. № 11. Tavole 184.

Dengang da Cato fra Utica var ganske ung, var der nogle, som spurgte ham om, hvem han af alle holdt mest af, hvortil han svarede sin Broder. Da de samme atter spurgte, hvem han næst efter ham holdt mest af, svarede han ogsaa sin Broder. Paa Spørgsmaalet om, hvem der indtog den tredje Plads i hans Hjerte, gav han det samme Svar, (og saaledes videre, indtil de) holdt op med deres Udfritten. Med Alderen voksede denne Velvilje og Ørlødighed mod Broderen; han veg ikke fra hans Side, viste sig lydig mod ham i alt, og da han var 20 Aar gammel havde han aldrig spist til Middag uden sin Broder Caepio, været ikke gaaet hen paa Torvet og havde ikke varet paa Udenlandsrejse. Begges Sæder var gode, men Catos Liv var strengest. Derfor tilstod Caepio, naar man roste selve hans

en ren Dreng.

svarede: „Min Br.

: „Min Broder."

var ikke gaaet hen paa Torvet

havde

livsførelse.

uden ham

egen

sfhabdenhed Bracked og Selvbeherskelse, at det kunde se ud som om han
nøjsom var en skikkelig Mand, naar man sammenlignede ham med
mange af Romerne, men sagde han, naar jeg sammen-
(mihi) videor, jeg synes mig i e. jeg tror (at være) menligner mit Liv med Catos, synes jeg ikke, at der er no-
gen Forskel paa Sippius og mig. Men denne Sippius
Denne S. ig- var en slet og af Overdaadighed fordarvet Mand.

4/5 1920. № 12. Favole 185.

I Krigen mod Spartacus gjorde Cato frivillig
Krigstjeneste for sin Broders Skyld, som dengang var Officer.
erfarede Da han siden efter havde erfaret, at han paa en Reise til Asien
omendskjønt var blevet syg i Enus i Thrakien, skal han, om end skjønt
der paa dette Tidspunkt raasede et heftigt Vejr, og der ikke
var et stort Skib for Haanden, i Søen fra Saloniki's Havn
paa et lille Fiskerskib med kun 2 Venner og 3 Slaver, og

skönt han var nar ved at lide Skibbrud, slap han omsider
mod Forventning velbeholden ud af Farerne. Men han
fundt bare sin Broder dód. Da [först] hengav han sig ganske
til Veraab, Taarer og alt, hvad han i sin Sorg blev Tilskyndet til,
og han var lige saa kærlig og mild mod sine Omgivelser, som
haard og uovervindelig overfor Nydelser, Trusler og ubillige
Forlangender. Den dódes Legeme lod han begrave ved en saa
prægtig [Begravelse] som muligt, og han lod opföre en iöjne-
faldende Gravhöjsted af kostbart Marmor for ham paa Torvet
i Ænus paa sin egen Bekostning. Da han senere vilde sejle af Sted,
og hans Venner gav det Raad, at han skulde anbringe Cæpios
[Efterladenskaber] paa et andet Fartöj, svarede han, at han
hellere vilde lade sin Sjæl blive Tilbage end dem, og med
disse Ord stak han i Söen.

nylig
Klager Kvartil Sorg Kl. skynder
Nærstaaende
over for.
for Al. Baalet
Gravmæle
κενοτάφιον
for vilde opgive Aanden lader dem blive Tilbage

Da Demetrius blev besejret af Ptolemæus, blev der den
en større Ære til Del som Følge af hans Skaansomhed, end som
Følge af selve Sejren, siden han baade lod Demetrius Venner gaa
ikke blot med deres tilhørende Ejendele, men endogsaa med Gaver, som
dernæst var blevet tilføjet oven i Købet og gav selve hans Demetrius
hele private Tilbehør og Formue tilbage med Tilføjelse af
Tjende de høflige Ord, at han ikke havde begyndt Krigen for at
havde sin Værdighed faa Bytte, men for at vinde Anseelse, fordi han var op
bragt over, at Antigonus, efter at det modsatte Parti
Førere var blevet aldeles overvundet, alene havde tilraabt
Fordele af sig Priserne for den fælles Sejr. Ikke længe efter stødte
stöder Ptolemæus sammen med Demetrius i Søslag for anden
Gang og flygtede, efter at Flaaden var gaaet tabt
have mistet sin Pride og han havde indrømmet, at Sejren var Fjendens, til-

tage til Egypten. Da følte Demetrius sig i Forvejen opfor-
dret til at gøre gengalde og sendte hans Søn Leontiscus,
hans Broder Menelaus og hans Venner hver med sit
Tilbehør tilbage til Egypten, for at det skulde staa
klart, at de kappedes ikke af Had, men af ærgerrig
Hævdelse af deres Rang ved Gaver og Foræringer mellem
selve Magene. Saa meget værdigere førtes Krige den
gang end Venskaber nu dyrkes!

18/5 1920. Nr. 14 Liv XXII 23.1-8

Dette skete i den punniske Krigs anden Sommer, medens
der i Italien hidførtes en ubetydelig Pause i Romernes Nederlag
ved Fabius' indsigtsfulde Valg. Og denne holdt ved Hannibal i
ikke ringe Uro og Bekymring, idet han saa, at Romerne omsider

Pause
var fremkaldt

Leder af Krigsforetsen

[saa] havde ad valgt en saadan [Feltherre], som førte Krigen

Man? til

praa Lykke og Fromme

planmæssigt, ikke ved Held, men den var [lige saa] foragtet blandt

Diktatorens Landsmænd

Borgerne, saavel de bevæbnede som de togaklædte, i det mindste

efter at der, medens han var fraværende, paa Grund af

Rytteranførerens Ubesindighed, var blevet kæmpet med et Udfald, der var glædeligt snarere end heldigt. – Der var kommet to

som øgede

Omstændigheder til til Forøgelse af Forbitrelsen mod Diktatoren

Omstændighed, ved

den første [val] Hannibals underfundige List, idet han, da Overlöbere havde anvist ham Diktatorens Virkefelt, efter at alt

Landejendom

medens befalede, at man skulde holde sig fra med Vaaben, Ild og at Fjendevold fra den alene

rundt omkring var blevet jævnet med Jorden, havde befalet, at

Jern, Ild og hele den fjendtlige Magt skulde holdes borte fra

ham alene, saa at det kunde synes Vederlag for en eller anden hemmelig Overenskomst; den anden en handling af ham selv,

ved en Handling

afventede

som først maaske var tvetydig, fordi han ikke havde afventet

derved

Senatets Godkendelse, men som til sidst [ganske vist] ubetrideligt blev

regnet ham til höjeste Ros. Ved Udvekslingen af Fanger
var Römernes og Pönernes Anförere, fordi det var sket — blove der romerske og puniske Anförere
saaledes i den förste puniske Krig, blevet enige om,
at den Part, som modtog flere end den gav, skulde — uta
erlægge to og et halvt Pund Sölv for en Soldat. Da Romer-
en havde modtaget to Hundrede og syv og fyrre flere end
Pöneren, og det Sölv, han skyldte for dem, trods hyppige og — man
heftige Forhandlinger om Sagen i Senatet, eftersom han ikke
havde raadspurgt Senatorerne, ret langsomt anvistes til — og da det trak for længe nd med Anvisning af det Sölv.
Udbetaling, solgte han den Jord, som Fjenden ikke hav-
de gjort nogen Skade, efter at have sendt sin Són Quintus — da sendte han
til Rom og betalte Statens Gældsforpligtelse (paa sin — indlöste — ved selv
egen Bekostning). — at udrede Beløbet

NB Rettelserne

3/6 1920. № 15 Favole 136, 137.

Da den ældre Cato gjorde Krigstjeneste, plejede han paa Marschen selv at bære sine Vaaben. Der fulgte nemlig blot een Slave med, som [sædvanligvis] bar hans Ration, en Mand paa hvem han aldrig skal have været vred, naar denne anrettede den første den bedste Frokost eller Middag, fordi han mente, at det [var] ikke passede sig for ham at kives med [sine] Slaver for sin Kræsenheds Skyld, [ja] tværtimod, han hjalp selv, naar han havde opfyldt sine Militærpligter, ret ofte sin Slave med at koge og tilberede Mad. Da han ved Fredslutningen var vendt tilbage til sin Osaard, syslede han med de samme Beskæftigelser som sine Slaver, lagde sig til det samme Bord som de, spiste det samme Bröd og drak den samme Vin. I mange andre Forhold optraadte

og paa ham

var meget upassende ..

Naar i Fredens Dage

han som en saarbevillig Herre overfor sine Slaver,
at disse overalt fremhævede hans store Maadehold,
stadige Arbejdsomhed og Ytringer for Spøg og Aloor. vittige el. alvorlig
– 137. For Lærere og Læger skal man have stor Højagtelse
og stor Ærbødighed. Du kan ikke sige, at du det intet maa
skylder dem undtagen en ringe Betaling. Thi først er for det første
visse Ting mere værd end det, de købes for. Du køber af
en Læge ets noget uvurderligt, nemlig Liv og godt Helbred,
og af en Lærer i Videnskaberne højere Interesser og Aands-
dannelse. Derfor betaler man dem ikke for det, vi skylder dem, man
men for det Arbejde, som de tjener med Iver og Troskab, og mere . . det de gør
[som de] i hvilket de, ofter at være holdt bort fra deres
egne Beskæftigelser, sysler med os. Dernæst forvandles baade
Lageren og Læreren ofte til Venner og forpligter os ikke saa
meget ved den Dygtighed, som de for Betaling stiller til vor Raadig-

hed, som ved deres personlige Velvilje. Naar dette er sker (iterativ) sket, giver man saavel Lægen som Læreren Betaling for deres (Mój) Arbejde, men man skylder altid Betaling for deres Sindelag.

10/6 1920. № 16. Favole 149, 154

Volumnius, der i Fölge sin Fódsel tilhórte Ridderstanden, havde omgaaedes Marcus Lucullus fortroligt. Skónt han saa ham dræbt af Marcus Antonius, og det var muligt at skaane Livet ved Flugt, klamrede han sig fast til sin livlóse Ven, saa overdreven i Taarer og Stönsen, at han ved sin alt for store Karlighed kentede sig en Grund til sin Dód. Thi for sin overordentlige og vedholdende Jamrens Skyld lebo han dræbt hen for Antonius. Og efter at han havde stillet sig for hans Aasyn, sagde han: (Giv Befaling til at jeg straks skal fóres) hen til Lucullus Lig og dræbes). Thi jeg bór ikke overleve den ombragte, da jeg har raaden

Da Lucullus dræbt medens det havde redde varet ham

idet han saal bród ade overvatte store

Lucullus

leve langere efter at jeg han er taget af Dage

ham til den ulykkelige Krig mod dig." Det opnaaede han let af Antonius, og da han var fórt derhen, hvor han ónskede det, hyssede han Lucullus

auctor sum alicui, raader en

höjre Haand heftigt og trykkede hans Hoved, som laa afrevet, til sit Bryst; og dernæst frembód han sin Hals for Bóddelens Sværd.

afhugget

— 154. Det er lettere at styre vilde Folkeslag [og Stammer], der ikke kan finde sig i fremmed Herredómme, end at holde sit eget Sind i Ave. Selvom de er ret rustede mod Fjender, er de ofte vaabenlóse mod Skæbne og Lidenskaber. Alexander i al Fald plyndrede Perserne, Hircanerne, [og] Inderne og de óvrige Folkeslag lige til Verdenshavet og slog dem paa Flugt, men bukkede som Sejrherre baade over saa mange Konger og Folk under for Vrede, Melankoli og sanselig Nydelse. Ham, som Persernes Vaaben ikke havde knakket, bøjesejrede hans Laster. Da Darius var blevet overvundet ved Arbela, gav han sine Lidenskaber frit Spillerum og forvandlede sin tidligere Selvbeherskelse og Afholdenhed til Hovmod og

Mænd

fatum (fastsat) Skæbne hørgede

og han der havde sejret over saa mange

Grumhed

Da han havde sejret over

Hovedsmykke

Tøjlesløshed. Han fæstede et purpurfarvet Diadem, [saadant] som Darius havde haft, om sit Hoved og tog [ea] persisk Dragt paa. Og han sagde, at han gik med Rov fra Persere; men tillige med dette havde han ogsaa antaget [sig] deres Sæder og Skikke og hans Sjælshovmod fulgte hans Klædedragts Overmod.

ganske vist

17/6 1920. № 17. Favole 159.

1 Den hovedrige Kong

1 Crœsus i Lydien der var den rigeste Konge i Lydien havde en Søn, som ganske vist saa godt ud og af var vel begavet, men som man i lang Tid havde ment af Naturen var stum, eftersom han, skønt [da] han allerede [xxx] var langt ude over Barnes lange havde være voksen, dog ikke [havde] kunde sige noget. For at rette denne Fejl ved hans Tunge[n] forsøgte

stum af N. s: født st., st. fra Fødselen af

selv da

slet

hans Fader alt 1 , saa længe han
men Lægernes faglige Kunst Dygtighed udrettede havde Medgang
over Hovedet intet. Men da Persernes Lær indtog overhovedet.
Sardes, 2 Residensstaden, og da en Soldat, der Kongestaden
styrtede ind paa Crösus med draget Sværd,
nu allerede syntes at ville dræbe Kongen, om et Øieblik
hvem han ikke kendte, lukkede den fromme Kongesøn[en], uden at kunde
der frygtede for sin Faders Liv og glemte, ham
hvad Naturen havde nægtet ham ved hans
Fødsel, sin Mund op og

31/8. 1920. No 1. Favole 235.

Seneca skriver til en Ven om, af hvilken Beskaf-

βαλανεῖον. fenhed Publius Scipio Africanus' [L] Gaard og Badeva-

relse var:- Jeg ligger og skriver dette til dig i selv

Jeg ser Landstedet Scipio Africanus' Gaard. Jeg ser paa Gaarden, som

en Mur, omsluttende bygget omkring en Skov. er opfört af Kvadersten, den af Skov omgivne Mur

Taarnene, som er oprejst i Gaardens Fastningsværk og det snævre og efter gammel Skik mörke

Taarne - in til. et - snævert og mörkt.

Badeværelse. En stor Fölelse af Glæde griber mig

De paakommer mig da en alt og Lyubfölelse men tillige ogsaa en Fölelse af Skam

altsaa og tillige ogsaa af Skam, naar jeg betragter

Krog. [henholdsvis] Scipios Sæder og vore. I dette Hjörne

[han] plejede han, der var Carthagos Rædsel at tvæ-

te sit af landligt Slid udmattede Legeme, han

hans Legemsævelse bestod i Markarbejde. plejede nemlig at öve sig i Arbejde, og selv gjorde han

se exercere tage Motion sig [den] Jorden underdanig, [lig] som de gamle havde

for Skik. Under dette i den Grad ringe, Loft har han
staaet; dette saa værdilöse, har Caaret ham. Men hvem
er der nu, som udholder at vaske sig saaledes? Enhver
synes i sine egne Øjne fattig og ringe, hvis hans Væg
ikke straaler af store, og værdifulde Spejle, af
Marmor, Elfenben og forskellige Farver. I dette
Scipios Badeværelse er de mindste Revner me-
re end Vinduer, saa at de, uden at Muren hindrer
det, kan give Lyset Adgang. Men nu vil Folk ikke
have Badeværelser, undtagen nogle, som faa Sol
hele Dagen igennem [ad] meget rummelige Vin-
duer og undtagen de, medens de vasker sig,
kan se ud over Marker og Have. Saaledes er
det, som er Clevet opfundet for at göre Nytte
Clevet gjört til Tidsfordriv.

faa sig tilbade

brogede

der kan ganske små Sprækker for at Revner, som de må kaldes snarere end Vinduer, uden Skade for Murens Værn

hvorigennem Solen skinner hele Dagen

Cader

fjerne Marker

var bl.

bl. taget i Nydd sens Tjeneste

Ikke interlineare Rettelser i Tegnsetningen

d. 14/9 1920. Nr 2. Tavole 228.

Der laa i Publius Rutilius Rufus' Ord og Gerninger en selsom Kraft, som ingen Sinde kunde böjes ved nogen Ting og svækkes.

Uegennyttighed

Da denne Mand skönt denne Mand var et Mönster paa Uskyld, og der ikke var nogen i Rom, hverken [ky] (mere pletfri) eller (uskyldigere), blev han, uden at han selv havde nogen Skyld deri, anklaget for de romerske Riddere, i hvis Hander dengang den dömmende Myndighed laa, men gjorde eller sagde intet, der var hans ærefulde Fortid uværdigt, aflagde ikke [sine] Kendetegn paa Senatorværdighed[en], iförte sig ikke en forslidt Dragt og vilde ikke blot ikke paa sine Knæ bede Dommerne om Naade, men ikke engang at hans Sag skulde tales i kunstmæssig Form eller frimodigere end, den rene og skære Sandhed medförte.

Uden at have begå et nogen Bröde

paa en friere Måde

Den Mand, som burde regnes blandt de bedste, blev da dömt for Underslab og sendt i Landflygtighed. – Da han kom fra Italien til Afrika, kappedes alle Stater om at sende ham Udsendinge i Möde.

Udsugelse og maatte gaa i Landfl.

var i Tærd med Asien

Provincen Asien.

som lovede sikkert og arefaldt Ophold hos (dem) sig, saaledes at
man ikke saa meget skulde tro, at han var Landflygtig, som
han holdt Triumftog, og der var Grund til at han takkede
sin Lykke. Da han opholdt sig blandt Indbyggerne i Smyrna,
som havde skænket ham Borgerret, var der en, som
for at tröste ham sagde, at Borgerkrige mellem Romerne stod
for Dören og det i kort Tid vilde ske, at alle landsfor-
viste af den Grund kunde vende tilbage, hvortil han svare
de: „Hvad ondt har jeg gjort dig, siden du kunde önske mig
en værre Tilbagekomst end (Udrejse? Jeg vil hellere have,
at mit Fædreland skal rödme over min Landflygtighed
end sörge over (at jeg vendte tillage). Hvad han havde sagt,
stod han (fast) ved; thi da senere Sullas Sejr aabnede ham
en let Tilbagekomst til hans Fædreland, forblev han i Landflyg-
tighed for ikke i nogen Henseende at forsynde sig mod Lovene.

havde god Grund til at prise sin Lykke

Da der, nedens –
var en der –

sagde til ham

vilde kunne vende

saadan Hjemkomst som er værre.

d. 29/9 1920. No 3. Tavole 234.

Da der 200 Aar för Attilius' Tidsalder til Rom kom Meldingom,

Belejrede

at Konsulen Minucius og hans Hær holdtes omringede af Aquer-

ne, opstod der saa stor Frygt og Forvirring, som om, det var

Hovedstaden

havde belejret

Rom og ikke Lejren, Fjenderne indesluttede. Da nu den anden

Konsul Nautius kun synkes at kunne være til ringe Stötte,

man önskede

og da han bifaldt, at der skulde udnævnes en Diktator, som

det knusende

kunde genoprette den ödelagte Tilstand, blev Lucius Quintus

Quintius

Nederlag.

Cincinnatus med alles Billigelse udnævnt til Diktator.

Han, det romerske Herredömmes eneste Haab, dyrkede en Ejen-

dom paa kun fire Dages Plöjeland; thi af [syv] de syv, som

han [fordum] ejede, havde han frivilligt [givet Slip paa] tre,

fordi han havde betalt en Böde for en Ven. Og saaledes havde

de hans Landejendom en mindre Udstrækning end

Her

nu til Dags, siger Valerius, manges Huse. Ham fandt

Senatets Udsendinge enten i Færd med at grave en Gröft eller
plöje, en ivrigt sysselsat sikkert med landligt Slid. Da
man indbyrdes havde udvekslet Hilsener, fik han Anmodning
om at höre Senatets Ordrer iförl Toga, og i sagde til sin
Hustru Racilia, at hun i Hast skulde bringe hans Toga ud
af Hytten. Og efter at han havde taget den paa og renset
sig for Stör og Sved, hörte han, at Udsendingene hilsende tiltalte ham
som Diktator, hvorpaa han kom til Rom, befriede Minucius
for Belejringen, overvandt Fjenderne og sendte dem, som
var de Kvægstykker, under Aaget. Dette udförte han virkelig
med saa stor Hurtighed, at han nedlagde Diktaturen, som han
havde modtaget for Seks Maaneder, paa den tiende Dag, for at det
ligefrem skulde se ud, som om han havde skyndt sig for genoptage
at for det Arbejde, han havde forladt, efter tilendebragt Krigstogt
vendte den triumferende Landmand tilbage til sine Okser.

o: sallem
i alt Fald
Budskab
i han
efter at have - aftörnt
og efter at han havde
hörte sig endnemigt
hilset som Diktator
paa Kvægs Vis.
desuden
saaledes at
at man - skulde tro.
nemlig Krigstog
han - for at ombytte
Triumfdragten
med Ronden
Dragt

d. 5/10 № 4. Tavole 217, 218

Cæcina Pætus, Arrias Ægtemand (laa syg (og det gjor-
de ogsaa) deres Søn, begge efter alt at dømme dødeligt.
Sønnen, som paa Grund af sin overordentlige Skønhed, sin
telsvarende Beskedenhed, og [ikke mindst] sine andre Fortrin var
sine Forældre [Sk] dyrebar, e[ikke var] ikke mindre (paa
Grund af andet) var sine Forældre dyrebar, end fordi
han var deres Søn [gik bort]. Hans Moder forberedte, da hans Jordefærd
saaledes, (og) [førte ham til Jorden] paa en saadan Maade, at
hendes Ægtemand intet kunde vide derom. Ja (tværtimod foregav
han) saa ofte som hun traadte ind i hans Soveværelse, at Sønnen var i Liv
og at han endogsaa befandt sig bedre. Og saare ofte besvarede han han
Spørgsmaal om, hvordan Drengen havde det, saaledes: „Han har hvilet
godt og med god Appetit taget Føde til sig." Naar siden efter de længe
tilbageholdte overvældede hende og bröd frem, plejede han at gaa ud

Saa døde af sjælden Skønhed og ligsaa stor Blufærdighed

Mandens sovet spist

Taarer var ved at faa Overhaand og vilde bryde

Da hengav hun sig til sin Sorg. Naar havde stillet sin Graad, [gik hun] med törre Øjne og beherskel Ansigtsudtryk [tilbage], som om hun havde glemt, at hendes Søn var blevet taget fra hende.

218. Da Porcia, Datter af Marcus Cato fra Utica (Hellen fra U.) fik at vide, at hendes Ægtemand var overvundet og dræbt ved Philippi, tog hun, fordi det Staal ikke gaves, som hun forlangte til at paaføre sig Döden, ikke i Betænkning at sluge brændende Trækul, idet Kvinden efterlignede sin Faders mandige Endeligt (Livsafslutning) ved en ny Dödsmaade. I hurtigt at paaføre sig Döden havde Porcia (ovl) oplært sig. Dagen förind Cæsar blev dræbt af Brutus og de övrige (om) Medsammensvorne, forlangte hun en lille Rageknivsom for at afskære sine Negle og idet den ligesom tilfældigt gled ud af hendes Hændelser, saarede hun sig selv (med den) Ved Slavinders Raab blev Brutus kaldt ind i sin Hustrus Sovværelse og begynd at dadle (irettesætte) hende, fordi hun havde villet gaa Barberen i Bedene. Men Porcia sagde (under fire Øjne) hemmeligt til ham: „Ikke ved et Tilfælde, men

stillet sin Trang fra Graad.

v hun

død 46 (Cato)
Brutus + 42.

og dar man ikke vilde give hende den Vaaben, s. .. til at tage sig af Dage, tog hun idet hun saaledes skjøt Kvinde.

Til at gaa kakt i Döden

v i Forvejen

skære.

Hændelsesvist.

Slavindernes

Næringen ell. blandet sig i ...

med Vilje har jeg [skaaret] mig tilføjet selv dette Saar, det tydeligste Bevis paa min Kærlighed til dig. Jeg har nemlig villet prøve, om jeg vilde [faa] kunne opbyde tilstrækkeligt Mod til at søge Døden ved Staalets Hjælp [af Staal], hvis dyst højsindede Plan [ikke] Forehavende riglig gik efter Ønske for dig. Brutus skal, da han hørte dette, have løftet Hænder og Øjne mod Himmelen og bedt Guderne, om, at maatte kunne synes sin Hustru Porcia en værdig Ogtefælle mand.

en Mand der var en Hustru som P. værdig.

d 12/10 1920 No 5. Tavole 219.

Da der engang var kommet Udsendinge fra M.

Da Makedonernes Udsendinge kom til Rom for at beklage sig over Silanus, Manlius Torquatus' Søn, fordi han som Prætor havde udplyndret sin Virkekreds, bad hans Fader, der [havde] havde taget tog sin Bedstefaders Strenghed i Arv, Senatorerne om ikke at træffe nogen Afgørelse om dette Anliggende, førend han selv havde undersøgt Makedonernes og sin

Statholder

sine Forfadres

Hans fogede

Søns Sag Det tilstod Senatet beredvilligt den höjtansete — en M. af höjeste Rang og Fortjeneste

Mand, saasom han havde været Konsul og var meget

kyndig i Lands Lov og Ret. Efter [at Sagen] altsaa [var

blevet optaget til] at have optaget Sagen til retslig

Pröve (hjemme), i sit Hjem systede han alene i hele to Dögn, Dage anvendte

med at höre begge Parter, og paa den tredje Dag afgav sagde

han den Kendelse, at hans Søn ikke syntes at skönnedes været have

saadan i sin Virkekreds, som hans Forfædre havde væ-

ret, og forbód ham dernæst at komme sig for Øje.

Dybt rystet over sin Faders saa (strenge) skaansellöse Dom kunde Silanus

ikke udholde at beskue sit Livslys / og gjorde den paafol- skue Dagens Lys længere, men

gende Nat Ende paa sit Liv ved at hænge sig.

d. 2/4 1920 № 6. Favole 197.

Musonius plejede at sige, at han ikke vilde stævne

v var blevet nogen for Retten. Han mente nemlig, at han hverken forurettet eller fornærmet, hvis det var hændt, at han tirredes ved Skældsord, blev spyttet paa og slaaet. „De, som, pleje han at sige, ikke kan skelne / sort fra hvidt i Virkeligheden, mener, at de [find] finder sig i en Forurettelse, dersom en eller anden enten betragter dem [selv] med gennemborende Blikke, spotter, saarer eller udæsker dem [selv] ved Skaldsord. Men en klog Mand lader sig ikke forvirre af alt dette, idet han [holdet de] holder det for vanærende, ikke at [taale], men at gøre det. Altsaa vil ingen fornuftig Person af den Grund vende sig til Anklage og til det Sted, hvor der holdes Rettergang, saasom han ikke dynes tror, at han [ikke] har fundet sig i nogen Fornærmelse.

handt

gøre Stokkeprygl

Ordet.

hvad der er rigtigt ell. skammelig

lider

ler ad dem, giver dem et Slag med et ell. andet Ukvemsord vis bringe ud af Fatning

Rettergang

har været Genstand for.

Latinske Versioner

II 1

A

Ejnar Nygaard.

II ks

№ 12 d. 4-V-21

Tavole 137

Lad Kærlighed og Ærbödighed for Forskrifter og Læger være stor.

Paa Lærer og Læger maa man sætte megen Pris

Lærer

1

Thi i Begyndelsen er de en mere end de köbes Du köber af Lægen en uvurderlig Fordel, Liv og Sundhed, af Videnskabernes Lærer höjere Interesser og Sjæledannelse. Derfor bliver disse ikke betalt det som man skylder dem, men Arbejdet, som de kan bruges til som de gör tom for deres egen Sager efter at have givet Afkald paa vore. Dernæst gaar baade Lægen og Læren ofte over til at blive en Ven og glemmer os ikke saameget ved Kunst, som de sælger, som ved

for det förste er der visse Ting, som er mere værd

Gode

af dem som undervisdig i Videnskaberne og standsdannelser derfor b

men kun fordi de gör os Tjeneste og fordi de lader sig kal de bort fraderes egne Sager og stiller sig til vor Raadighed

Læreren, og gör

hvormed de hjælper os for Betaling.

som ved deres ..... en velvillig og venskabelig Hensigt. Da det-

Naar dette sker, da kan man nok erlægge Betaling for Umagen til ... kommer altid til at stor i Gæld

te skete afvikledes det i lige saa høj Grad ved Lægen som ved Læreren

d. 11-V-21

N: 13

Favole 53.

Da Thales blev spurgt om, hvad der var det ældste af alt, svarede han: „Gud, fordi han har været til altid." Paa Spørgsmaalet om, hvad der var det smukkeste, svarede han: „Jorden, thi den er Guds Værk, intet er smukkere end den." Hvad der var det største „Rummet, thi det optager alt." Hvad der var det stærkeste „Nødvendigheden eller Skæbnen, thi de overgaar alt." Hvad der var det klogeste: „Ti-

fordi han aldrig har været

det smukkeste som er til

Om hvad ...

omspænder alt

thi den overvinder alt

det viseste

ge Selskaber, naar han var mæt af (et Maal-
tid, som han i Forvejen havde nydt i sit
Hjem. Derfor lagde de ivrig Mærke til hin-
anden indbyrdes, og [de spottede] ham, som ikke
drak og spiste med dem, og udskældte ham
for at være umaadeholden[de] og kræsent at være
uvillig med den fælles Kost. Ved [de] enkel-
te Borde laa der i det højeste 15, og det
var ikke tilladt, at nogen bler borte, uden en
meget alvorlig Grund. Derfor, da Kong Agis
[kom tilbage fra] en Krig, i hvilken han hav-
de sejrest over Athenienserne, [og] gerne vilde spise
til Middag i sit Hus sammen med sin
Hustru, sendte Øvrigheden ikke hans Del,
da han bad om den. Til disse Gæstebud bler

det og saa fört Drenge, som til en Skole.
Maadehold Hver Gang en traadte ind, rusk
den ældste hans Øren og sagde „Gemmem de
gaa intet af, hvad der bliver sagt, ud."

Gjnar Nygaard

Onsdag d. 4-IX-21

№ 1

Favole 1.

Kiddet og Ulven.

Et Kid, der stod paa Taget af
et Hus, forhaanede en forbigaaende
Ulv. Ulven svarede denne: „Ikke dig

Men Ulven sagde
til det.
Ikke du,

man Faget, skalder ud paa mig." forhaaner

Ofte gør Sted og Tid frygtsomme Mennesker modige.

Fabel 2

Høgen og Duerne

Nogle Duer bad af Frygt for en Glente en Høg om at forsvare dem. Den lovede det. Men da den var blevet indladt i Duesløget, anrettede den paa en paa een Dag et større Blodbad, end Glenten i lang kunde have gjort. i lang Tid

Den Fabel belærer os om, at man skal undgaa de andres Beskyttelse.

Favole 3.

Fluerne og Honningen.

Nogle Fluer ser noget Honning flyde der flöd paa et Bord, de flyver derhen og tager til sig dragt opsuger det. Men straks hænger de fast og kan ikke flyve bort. „Ve, vor ulykkelige Skæbne! Denne söde Föde hidlokkede os paa en lifligt behagelig Maade, men derimod dræber den os grusomt."

Ak, hvilken ynkelig Skæbnes Göd har ikke ramt os og denne söde Spise

Ved denne Fabel skildres behagelig Nydelse

det er den indsmigrend Vellyst der skildres i denne Fabel

Ejnar Nygaard

Onsdag d. 28-IX-2

№ 2

Favola 4.

Paafuglen og Tranen

En Paafugl siger, idet den udbreder sin Hale for Tranens Øjne „Hvor smuk er dog min Hale og [hvor] din hæslig!" Men Tranen siger, idet den flyver op „Hvor jeg er let!"

Denne Fabel paaminder os om, at [man] vi ikke [skal] maa foragte andre, hvem Naturen har givet andre og maaske større Goder end os.

Favola 5.

Tróen og Koen

En Tró saa en Ko paa en Eng, og da

208 223a den misundte den dens Störrelse, pustede den sit rynkede Skind op. Derpaa spörger den sine Sönner, om den er större end Koen. De siger nej. Atter spændte den sin Hud ud og spurgte paa lignende Maade om, hvem af dem der var den storste. De sagde, at Koen var det. Da den nu vilde [til] puste sig rigtig kraftig op, faldt den sammen med sprængt Krop.

Favola 6.

Hyderne og Ulven.

Nogle Hyrder havde slagtet et Faar og fejrede et holdt Gilde Gæstebud. Da Ulven saa dette sagde den: Hvor stor Opstand vilde der ikke

Hvor stor Paastyr

blive, hvis jeg tog Lammet. Men selv fortærer de Lammet ustraffet." Da en siger af Hyrderne, „Vi fortærer nemlig vort eget Lam og ikke et andres fremmed." — et Lam Faaret Faar.

Favola 8.

Kulsvieren og Valkeren.

En Kulsvier, som havde et stort Hus indböd en Valker til at flytte hen til sig. Men denne svarede, „Hvilken Forbindelse kan der vel være imellem os, da du tilsmudser med Sod og Snavs det Klæder, som jeg gör smukke?" — 29 % vilde tilsmudse har gjort skinnende hvide.

Denne Fabel belærer os om, at forskellige Ting ikke bör forenes.

Ejnar Nygaard

d. 23-XI-21

N° 3

Favola 17

Naar to gjør det samme, er det ikke altid det samme.

det · saaledes skatter Hunden

gjør ligesaa jeg

Da det altsaa ser det sine Forben og begyndte

til sidst

Da et Asel saa, at en indsmigrende Hund blev skattet af sin Herre, sagde den til sig selv „Hvis Herren og hele Familien elsker Hunden i den Grad paa Grund af dens indsmigrende Færd, hvad vil de da gjøre mig, hvis jeg vil gjøre ligesaa?" Derfor da den saa sin Herre nærme sig, løber den ham skrydende i Møde, og idet den springer frem, kaster den begge sine Fødder op paa sin Herres Skuldre og begynder at slikke hans Ansigt med sin Tunge. Med Nød og Næppe kastede Herren sammen med Tjenerne, som løb til, den dog bort og drev den tilbage

efter at den var blevet gennembanket med mange Slag. Derfor viste Aslet sig aldrig kortegnende over for nogen.

efter dygtig at have gennemprygl let det

Favola 20

Vandringsmændene og Bjørnen

De to Venner engang rejste sammen, mødte de tilfældigt en Bjørn. Den ene klatrede hurtigt op i et Træ, men den anden kastede sig ned paa Jorden og holdte Vejret, saa at han ikke viste noget Tegn paa Liv. Da Bjørnen havde berørt alle Dele paa hans Legeme og hyppigt havde holdt Munden hen til hans Øre, forlod den ham som død. Befriede for denne Frygt gjenoptager de deres Rejse. Men han, som var krøbet op

saa at den ikke viste sig noget ....

i Træet, spörger den anden, hvad vel Björnen havde hvisket ham i Øret. [Han svarede] „Den hviskede meget, men först og fremmest raadede den til, at jeg skulde have nogen [som helst] Ven hvis Troskab jeg ikke havde prövet i Farer og i Modgang."

„Mange Ting hviskede det, svarede han til Ven" ikke

Ignat Nygaard.

d. 9-XII-21

№ 4.

Favola 21.

Øselet.

Da Øselet engang belasset, med Salt gik over en Flod, faldt det tilfældigvis i [en Flod] Vandet. Langsomt rejste det sig op og følte nu sin Byrde gjort meget lettere. Da det glad

en Bæk

over denne Ting senere skulde gaa over den samme Flod belæsset med Svampe, kastede det sig med Vilje i Vandet, idet Haab, at Byrden atter vilde blive lettere. Men Svampene indsugede snart saa meget Vand, at det ulykkelige Dyr ikke formaaede at rejse sig, og det omkom, idet det bukkede under for sin Byrde.

Hergves blev det glad og da ..... lod det sig med Vilje glide ned

en Masse Vand, saa at .....

men omkom

Favola 76

Aselet og Hesten.

Aselet priste Hesten lykkelig, som græssede i en saadan Overflod, da den ikke engang efter meget besværlige Arbejder ydedes det tilstrækkelig mange Toner. Men efter at der tilfældigvis var opstaaet en

fik saa rigelig Føder, medens det selv ..... fik .....

313

Krig, föres Hesten i Slag, og efter at være blevet omringet af Fjenderne, fadder den efter utrolige Anstrengelser og gennemboret af mange Saar omsider sammen. Da Æselet saa alt dette, sagde det „O, jeg Tosse, som har vurderet Lyksaligheden ud fra nuværende Tiders Lykke!"

g. af mange Stöd s.

Øjeblikkets Held

Ejnar Nygaard.

d. 16-XII-21

№ 5

Favola 2.

vilde lade sig bygge

§ 349₂

kunde se ovenfra ind i det

sagde Drusus, Ny, tegn

Da Drusus engang lod bygge et Hus, og Bygmesteren lovede ham, at (han vilde) bygge det saaledes, at ingen kunde foragte det, sagde han: Ja, byg du Huset saaledes, hvis du er i Besiddelse af nogen Dygtighed, at alle

kan indse, hvad jeg vil anlægge.

at alt hvad jeg gør kan gennemskues af alle

Favola 4

Da Sokrates engang blev spurgt om, hvorfor han ikke selv styrede Staten, da han var meget kyndig i denne Kunst, svarede han: at den var [en] nyttigere Mand for Staten, som skaffede mange Mænd, der var dygtig i Statens Styrelse end den, som selv styrede retfærdigt.

deltog i Politik

it Borgersamfund

§ 193a

var gjorde mangen velakikkede

styrede den rigtigt

Favola 5.

Da de trojanske Afsendinger lidt senere kom for at tröste Tiberius, fordi Drusus' Søn var Død, svarede han at han ogsaa følte Smerte for deres Vedkommende, fordi de havde mi-

Da Udsendingerne fra Indbyggerne i Ilion lovlig sent i Anledning af hans Søn d. Død

svarede han dem:

paa deres Vegne

stet en udmerket Borger [nemlig] i Hektor.

Da det dengang ... Men dengang var der hengaaet mere end 1000 Aar siden Hektors Død

Tavle 6.

Efter Consulen Maximus' Død den 31. December havde Cæsar valgt Caninius til Consul i syv Timer af den øvrige Del af Dagen. Da de fleste gik hen for at lykønske ham, sagde Cicero: „Lad os skynde os, førend han fratræder sit Embede". Om den samme Caninius skrev Cicero: „Caninius, som ikke engang i hele sit Konsulat, har været af en overordentlig aarvaagen Karakter".

Ejnar Nygaard.

Ordenen ikke tilfredsstillende

Ordenen

№ 6. d 13-1-22.

40.

Et Rygte med usikker Kilde var opstaaet om Alexanders Død, og snart ilede Talerne ud, og opmuntrede Athenaierne til, at de ikke skulde nøle, men straks paatage sig Krigen. Phocion befalede dem at vente, indtil de havde erfaret noget, der var sikrere. Thi "sagde han, „hvis han er død i Dag, (saa) vil han ogsaa være død i Morgen og i Overmorgen".

Der var uden at man vidste uden sikker
sprang Talere frem
ikke at nøle
begynde Krig
Prædede til
man
[illegible]

41.

Da A-'s
[Agesilaus sagde, idet hans] Fader forlangte, at han i en Dom skulde have [den Mening, der var modsat Lovene, „Af dig, Fader] er jeg fra

i Strid med

Retssag skulde afgive afsige en Kendelse

min Barndom af oplært til at adlyde Lo-
vene. Derfor vil jeg ogsaa nu adlyde dig, ved
paa ingen Maade at forse mig mod Lovene

rette mig efter dig

forsynde

49

Da I.

[Isocrates, der] i en Alder af 82 Aar blev kaldt
for Retten, holdt en Tale, i hvilken han
viste ved følgende Ord, i hvor høj Grad
han altid havde været fremmed for Rets-
trætter. Jeg har hidtil levet saaledes, at
ingen nogen Sinde har anklaget mig for
nogen Uretfærdighed eller Tornærmelse, og saa-
ledes at der hverken har været nogen Dommer
eller Voldgiftsmand, som af mine Gerninger
og Ord har kundet udtale sig i nogen Dom imod

stævnet for Retten, holdt han

utilbøjelig

som har fældet en Dom om Handlinger og Ord som jeg har sagt

nogen. Men hvis der var begaaet nogen Uret-
færdighed (saa) søgte jeg ikke som Embeds-
mand Hævn af mine Uvenner, men jeg overlod
Trætten til deres Venner, for at den kan blive
bilagt."

Ejnar Nygaard

Thi jeg har taget mig i Agt for at.
Og hvis der omvendt mod mig selv har været har jeg ikke for Skranken søgt

at bilægge

NB V
Klatpapiret

No 7

d 2-II-22

Commius var en Atrebater, som Cæsar havde
indsat der som Konge, efter at Atrebaterne
var blevet overvundet. Da Cæsar skattede
dennes Tapperhed og Klogskab og mente, at han
var ham et trofast Menneske og havde er-

efter at have overvundet A.

baade

at Manden var ham tro

at og ligeledes [kendt] den sammes Anseelse vurderedes höjt
i disse Egne, forener ham som Ledsager med (de)
Udsendinge fra Britannerne Britannernes Afsendinger, da de blev sendt hjem efter
som tilböd Underkastelse at have lovet Overgivelse. Da Commius som Gesandt
som Overbringer af et Budskab vilde forelægge B. C. Beskel overbragte Caesars Befalinger til Britannerne, blev
han grebet af disse og kastet i Fangsel. Da Caesar senere efter at være gaaet over til Britannien
havde overvundet overvandt Fjenderne i et Slag, kom Commius,
blev C. lösladt, og efter at [være] han var blevet lösladt, sammen
med (de) Afsendinger, som hine have (sendt) til
Caesar om Fred. Ogsaa i de næstkommende Aar
gjorde Caesar Brug af hans tapre og trofaste (Ar-
Fortjenester bejde), og for disse Tjenester befalede han, at hans
Stat skulde være skattefri. Men da omtrent hele
Gallien gjorde Opstand under Vercingetorix

Anfórsel var Gallernes [Sammensværgelse for at hæ] (gøre Fordring paa) Friheden og genvinden fordums Krigsrysaa stor, at han hverken ved Gunstbevisninger eller ved Mindet om Venskab kunde holdes tilbage fra at falde fra Romerne. Da Gallernes [umaadelige] vældige Hær kom Alesia, Gallernes Fæstning, som var belejret af Romerne til Undsætning, blev deres Hær i et heftigt Slag slaaet paa Flugt af Romerne. Efter med Nød og næppe var blevet erobret selve Alesia, tvang Cæsar Gallernes enkelte Stater til Fred. Commius trak sig tilbage til de fjernere Dele af Belgien og kunde ikke beslutte sig til overgive sig. Men det, som senere blev gjort af Commius, bør udsættes til et andet Tidspunkt.

Ejnar Nygaard

Mening om at burde

Enighed om at hæ de

krigerske Ry at hin

vilde undsætte

blev deres Rytteri, som kommanderedes af C

at

at have taget

til at overgive sig Hvad der siden sket (blev af) med Hensyn til C. der om mas

№ 11

Med fuld Føje roser man Aratus fra Sicyon, som, da hans Stat Lannos var i Tyrannernes Magt, efter at være rejst til Sicyon i Argos bemægtigede sig den hemmelige Indgang til Byen, og som, da han, uden at nogen havde ventet det, havde underkuet Tyrannen Nicoclis, genindsatte 600 Landflygtige, der havde været de paa Jordegods rigeste i Borgersamfundet, i deres gamle Rettigheder og befriede Staten ved sin Ankomst. Men da han paa Grund af deres Godser og Ejendomme havde indviklet sit højmodige Sind i en Vanskelighed, fordi han mente, det var højst uretfærdigt, at de, som han selv havde genindsat, hvis Godser andre havde tilvendt sig, skulde undvære dem, mens han paa den anden Side syntes, [ikke] at det ikke var videre billigt at fratage Landerne deres Ejendomme, fordi de paa Grund af, at der var gaaet saa lang en Tid, uden personlig Skyld var fast knyttede til

Datum savnes

blevet behersket af begav

fra Argos Indfald

overvaldet Nicoclis

der i Byen

genindførte den frit Forfatning

Ejendomsforholdene

kaldt tilbage

skulde den Nød

som man havde haft i 50 Aar i ikke langt et Tilbrum

megel ejdes ved Aar

dem ved Arv, Kobesum og Medgift, kom han til det
disse Standpunkt, at han hverken burde fratage hine noget eller
skaffe-Erstatning undlade at tilfredsstille dem, hvem de omtalte Gods[er] havde
ultsaa tilhört. Da han nu var kommet til den Opfattelse, at han
udkræves Penge nödvendigvis maatte have Penge for at ordne Sagen, erklærede han,
at han vilde begive sig til Alexandrea og gav Befaling til,
at lade Sagen være uafgjort | til han vendte tilbage, hvorpaa han
den da regerede hurtigt kom til Ptolemaeus, sin Gösteven, der den[g] Gang rege-
den anden i Rækken rede som Ptolemaeus den Anden efter Alexandrea's Grundlæg-
gelse. Og da han havde udviklet for ham, at han vilde befri
sin Fødeby for indre Splid, og sat ham ind i Sagen, op-
den höjtfortjente Mand naaede [han] let af den rige Konge, at han fik en stor Penge-
blive hjulpet med en meget betydeli sum til at hjælpe sig med. Og da han havde bragt den til
lig ham - paa Raad Sicyon, indviede han 15 af de ledende Mænd i sin Plan, med
hvilke han provede og paakendte baade deres Forhold, som

besad fremmed Egendom, og de andres, som havde deres, og efter en Vardsætelse af Godserne satte han igennem, at man skulde overtale nogle til hellere at ville modtage Penge og romme deres Egendomme, andre til at anse det for at være mere fordelagtigt for sig at udbetales kontant end at generhverve deres sin Egendom, fordi der var saa mange, som havde mistet sine Jordegodser. Saaledes gik det til, at de alle, efter at der var ognaaet Enighed, (skiltes) gik bort uden Klage.

-tanti, tot-

mistet
ved at verdere
overtale nogle
give Afkald
at fra kontant nærbe saa meget som de Egendomme de havde mistet
forte igennem

Johannes Novrup.

Orden

№ 12; 13-1-21

I 38 Aar herskede Dionysius som Tyran i Syracus, [idet] (efter at) han 25 Aar gammel havde tilrevet sig Eneherredømmet. Hvor skøn en By og hvor rigt et Borgerskab holdt han ikke under Trælleaaget! Og dog [har] (læser) vi hos paalidelige Forfattere [fundet] følgende [nedskrevet] om denne Mand, at han (levede i den største Afholdenhed) (Levemaade har Præg af det største Maadehold) og at han var fuld af Iver og Energi i (alle sine Foretagender, og at samme dog) af (sin offentlige Virksomhed) Karakter var forbryderisk og uretfærdig. Og derfor maa han, synes (medfødt Væsen) alle, der [tager vel Hensyn til] (vet for Alvor holder sig — for Øje) Landheden, det ulykkeligste Menneske.

Thi selve det, som han havde utraaet saa stækt, opnaaede han ikke engang dengang, da han mente, han formaaede alt. Men skønt han (hans Magt var ubegrænset) var født af brave Forældre og var af god Familie (skønt en anden [har] ganske vist) har berettet det (anderledes) og havde nok baade af jævnaldrende Venner og Omgang med Slægtninge, havde han ikke Tillid til nogen, men betroede sit Liv til (de) Slaver, som han havde udvalgt af rige Mænds Slavebestand, [hvem] (Tjenden) han selv havde befriet for Trællenavnet,

holdt knet
men og nu
i gode Kilder
men at han dog tilligt
som Følge herat
høyt ulykkelig
selv ikke i den Tid
at god Familie og ud ligtet Stand
men forresten om berettet paa en Maade, en anden paa en anden
jævnaldrende som kunde have været hans Omgangsvenner
med hvem han kunde have sort Selskab og som
(hvilke)
Livvagtstjenesten (frakendt?)

og til visse fremmede og vilde Barbarer. Saaledes havde han paa Grund af sin overdrevne Begærlighed efter Emhurredömmet paa en vis Maade indelukket sig selv i et Fængsel. Ja, han lod endog, for ikke at betro sit Liv til en Barber, sine egne Döre lære at klippe. Saaledes p. klippede Trinsessirne som usle Barbarersker deres Faders Haar og Skæg, idet de besörgede en simpel og tjenestepigeagtig Forretning. Og dog tog han, da de var blevet voksne, Saksen ogsaa fra disse og ordnede det saaledes, at de skulde afbrænde hans Haar og Skæg med glödende Valnodskaller. Og da han havde to Hustruer, Aristomache, hans Bysbarn, og Doris fra Locris, plejede han at komme til dem om Natten saaledes, at han forud undersögte og udforskede alt. Og da han havde omgivet sin Seng i Sovekammeret med en bred Grav og dannet Overgangen over den Grav med en lille Træbro, drejede han selve denne bort, naar han havde Dören til Sovekammeret. Og da han ligeledes ikke vovede at træde op paa de offentlige Talerstole, plejede han at holde Tale til Folket oppe fra et höjt

sammen lobne fremmede

ure fardig

Haar og Skæg

Locri

lukket
plejede han at
vis rede selv den op

Taarn. Og naar han vilde spille Bold (det gjorde han nemlig hyppigt med stor Iver) og lagde sin Tunica fra sig, skal han have givet en ganske ung Mand, der var hans bedste Ven, sit Sværd. Da en fortrolig Ven ved en saadan Lejligheid i Spøg havde sagt: „Ham du betror du visseligt dit Liv", og den unge Mand havde smilet, lader han begge dræbe, den ene, fordi han havde vist Vej til at dræbe ham, den anden, fordi han havde bifaldet det sagte med et Smil.

Og den Begivenhed led han saaledes under, at han hele sit Liv igennem ikke tog sig noget andet mere nær.

Johannes Nevrup

Mere om Dionysius. | No 13. 27-1-22.

Og dog skönnede selve denne Tyran, hvor lykkelig han var. Thi en Gang | udtalte

da en af hans Smigrere, Damocles, i en Samtale omtalte hans Magt, Rig- | underdanige Hofmænd, sig Midler og Hjælpe-kilder, ophøjede Træg

dom, hans Encherredømmes Anseelse, hans Overflod paa alt, hans pragtfulde

Kongelige Bolig og [drog] i Tvivl, at der nogensinde havde været et mere | nogen lykkeligere Mænd.

lykkeligt Menneske, sagde han: Du vil altsaa, Damocles, efter som du | har du altsaa D.

finder Glæde ved dette Liv, selv göre Bekendtskab med det samme og | er efter din Smag, til selv at smage det samme

prøve min Lykke?" Da han sagde, at han gerne vilde det, lod han Manden

sætte sig i en gylden Sofa, der var forsynet med en meget smuk | lægge sig, som var dækket med et meget smukt sæv. et Tæppe som var smykkede med

Hynde og et vævet Tæppe, hvorpaa der var storartede Kunstbroderier

og prydede adskillige Borde med Sölv og Guld. Derpaa befalede han nogle | Skænkeborde indlagt

udvalgte [Tjenere] at træde hen til Bordet, der havde en enestaaende skön Form | besatte med billedpryd det Sölv og Guldtøj udsøgt skönne

og gaa ham til Haande, idet de nøje agtede hans mindste Vink. Der | idet de med Blikket fulgte D's mindste vaste op

var Salver og Kranse, der antændtes Rögelse og Bordet [var] besat med de | Gang paa Gang

mest udsøgte Retter. Damocles bildte sig nu ind at være lykkelig. Midt

under denne prægtfulde Anordning gav Dionysius Ordre til at sænke et

blinkende fastgøre til Loftet

straalende Sværd, der var bundet til Loftet ved et Hestehaar, ned, saa

Følgen blev kastede et Blik paa

at det hang ned over den [ifl]ykkeliges Nikke. Derfor [fik] saa han

hverken hen paa de smukke Tjenere eller paa det stilfulde Sølvtøj eller

og til sidst

strakte sin Haand ind over Bordet, og nu faldt selve Kransene efterhaanden

ned. Til sidst bad han indstændigt Tyrannen om at maatte gaa bort,

Kan man nu ikke erge at D. Klart har tilkendigevet

da han ikke længere vilde være lykkelig. Synes ikke Dionysius tilstrække-

ligt at have vist, at den Mand slet ikke er lykkelig, over hvis Hoved

der altid svæver et eller andet der indjager ham Skræk?

Og

Men i hvor høj Grad han savnede Venner, hvis Utroskab han frygtede,

idet han af dem havde modtaget den ene Tilbud om at at gaa i Borgen for Henrettelsen (og) med-ens den anden for at tøse sin Borgen for hans Forpligtelse havde indfundet sig i den [illegible]

har han erklæret over for hine to Disciple af Pythagoras, af hvilke han

havde modtaget den ene som Kautionist for Døden, mens den anden havde

været til Stede i den Time, der var bestemt til hans Død, for at be-

optaget i eders Vennepagt

tri sin Kautionist, da han sagde: „Gid jeg maatte regnes med blandt

eder som [Vo] den tredje Ven!" Hvor var det sørgeligt for denne Mand,

at han manglede Venner, med hvem han kunde have (sigt) Omgang, dagligt Selskab, i det hele taget fortrolig Samtale, i Lædeleshed for en Mand, der fra sin Barndom af havde kyndigt Kendskab til de Videnskaber, der passer sig for fribaarne Mænd, i for (en Mand, der var) en stor Dyrker af Musik ja endog tragisk Digter — hvor god han har været, betyder intet, eftersom det forekommer hver enkelt i denne Klasse, jeg ved ikke hvor det kan være fremfor i de andre, at hans Værk [ek] er smukt / og jeg [kender] har endnu ikke i nogen Digter (og der var et Venskabsforhold mellem Aquinarus og mig) / som ikke syntes, at han var den ypperste.

Selskab ved i at Bord

vel uddannet Mand som var underrist i Sunst og Videnskab

og, særlig Musikalsker

paa dette Felt

hver synes bedst om sig selv at eget

lært — at kende, staaet i Venskabelig forhold

Johs. Norrup

No 14. 3-2-22.

Jeg vil nu ikke, da jeg ikke kan tænke mig noget mere afskyeligt, sorgeligt og ulykkeligt end Dionysius Liv, dræge en Sammenligning med Platons og Archytas' Liv, to lærde, ja ligefrem vise Mennesker, men fra den samme By vil jeg fremkalde Mindet om en Mathematiker, lille og uanselig af Størrelse, som levede mange Aar [tidligere] nemlig Archimedes. Og som Kvæstor opdagede jeg hans Grav, som Indbyggerne i Syracus ikke kendte, idet de [i det hele taget] nægtede, at den fandes der, helt omgærdet og beklædt, som den var, med et tæt Tjørnevildnis. Jeg huskede nemlig nogle Verselinier, hvilke jeg havde læst var indskrevet paa hans Gravmæle, som fortalte, at en Kugle tillige med en Cylinder var fremstillet øverst paa Gravmælet [over ham]. Men da jeg nøje betragtede alle Grave (der er nemlig en stor Mængde ved Porten til Agrigentum), lagde jeg Mærke til en lille Søjle, der ikke ragede ret meget op over Tjørnekrattet, paa hvilken der var noget, der lignede en Kugle og en Cylinder. Og da jeg sagde straks til nogle Syra-

sammenstil Dio Liv med eller

ulydige en bekeden Mand af Kvæstor Kaar hid fra hans Liv

efter

hans Grav har jeg i min Kvæstor [illegible]

utilgivet opspørgt utilgængelig paa alle Lande

6 Fods Vers

fra Overlevering vidste Mundesmærke

Ord fjæl gad over hele dette Sted, Grave

og hvorpaa

[illegible]

Cusanere (de ledende Mænd der i Byen følgte mig nemlig) at jeg troede, at

dette netop var, hvad jeg søgte. Der blev mi sendt en Mængde Mennesker

derind med Krumknive for at rydde og afdække Pladsen. Og da det var

blevet gjort muligt at komme derhen, traadte vi hen til Forsiden af Fod-

stykket. Da kom der en Indskrift til Syne, hvoraf omtrent Halvdelen

af de sidste Verselinier var fortæret. Saaledes vilde det mest bekendte græske

Borgersamfund, ja engang endog det mest dannede, have være ubekendt

med en af sine mest aandrige Borgeres Gravmæle, hvis ikke det havde

lært det at kende af en Mand fra Arpinum. Hvilket Menneske i Ver-

den, som blot har nogen Omgang med Muserne, det vil sige med højere

Dannelse og Lærdom, ønsker ikke at være denne Mathematiker premfor

hin Tyran?

Johs. Nevrup.

nogle af

sat i Gang og

gjorde det tilgængelig

den bagerste Del af Verslinierne omtrent indtil Halvdelen fortæret af Pedius Tarid

en af B's namkundigste Byer, der gjorde mere været Sæde for et rigt Aandsliv

sin enestaaende sparpsindige Søn

blandt alle som

hellere vilde fortrække

No 1 Datum

Kære Romanus!

nogensinde

Har du engang set Clitumnus-Kilden? Hvis du endnu ikke har set den, saa se den, som jeg nylig har set. Der hæver sig en ikke ret stor Høj, tætbevokset med gamle Cypresser og som Følge deraf skyggefuld. Ved Foden af denne kommer Kilden frem og dannes af flere men ulige vandrige Tarer, bliver, idet den har kæmpet sig ud, med sit brede Skød til en Flod og kommer ren og klar frem for Dagens Lys, saa at man kan tælle de Smaa Mynter, men pleyer at kaste deri, og de blinkende Smaa Sten. Derfra løber den fremad ikke som Følge af Stedets Fald men paa Grund af sin egen Vandrigdom og ja ligesom paa Grund af sin egen Vægt. Og det, som hidtil var en Kilde, er nu en stor Flod, der endog maa finde sig i at bære Skibe paa sin Ryg, i den Grad rivende, at et Skib, naar det gaar med Strømmen, skønt Floden flyder gennem et jævnt Landskab, ikke har nogen Nytte af sine Tarer, og at Floden omvendt.

Bakke skyggefulde Cypresser

af det dybe Bassin den danner igennem en bred Munding

breder den sig

Derefter sætter den i Fart ikke ved nogen Sænkning i Jordomrinet

om jeg saa maa sige det som

[er = S] er sigtbar

at den i den Retning den selv hafer skønt over fladt Land

ikke kræver nogen Hjælp

naar Strommen er imod, kun ydust vanskeligt (ovenvindes) lader sig ovenvinde med Aarer og Stager. | naar den gaar imod

Bygge Dele er under Spog og Løjer fornøjeligt for de sofarende, alt efter- | naar man for Spog i ligger og efter rundt Aspaa

som de forandrer Kurs, at lade haardt Arbejde (og) afløser af Uvirksomhed og Uvirk-

somhed (og) af haardt Arbejde (veksle). Flodbredderne er bevoksede med mange | bekladte

Asketræer og (mange) Popler, hvilke den klare Flod afspejler eet efter | genneemsigtige

eet som et grønt Billede, idet Bredderne ligesom er sænkede ned i Vandet. | som

Vandets Kulde vil kappes med Sneen, og Farven forsvinder ikke. Der | kunde godt med Sneens staar ikke tilbage i hvilket

ligger her et gammelt og ærværdigt Tempel, i hvilken Elitumnus selv

staar, kladt i en pyntelig purpurbrømmet Toga, og hvis nutidige, ja | stark kraftig hvis kraftige og gaa skalne forkyndende Buddomsvirkt til-kende giver sig ved

endog fremtidige Vilje Lodderne forkynder. Rundt om ligger der

spredt adskillige: smaa Helligdomme og ligepaa mange Guder.

Hver har sin Dyrkelse, sit Navn, ja nogle (endog) [sine] Kilder.

Thi foruden den omtalte store Kilde, der ligesom er Fader til de andre, er

der nogle mindre, som er skilte fra Hovedkilden, men som snart forener sig | i deres Udspring

med Floden, hvilken man kan komme over ad en Bro. Den er danner

Skellet mellem det indviede og det uindviede Omraade. I den over-
ste Del maa man kun sejle, men nedenfor maa man ogsaa svømme
skænkel Indbyggerne i Hispellum, hvem den höjsalige Augustus gav dette Sted
kommunalt drives – ved kommunal Forenstaltning som Gave, yder paa offentlig Bekostning Badevand, og de giver en
ligeledes et Hotel gostfri Modtagelse. Og det mangler ikke paa Landsteder, som, idet
følgende Floden smilende Bugter knyser paa Bredden man har holdt sig til de særlig henrivende Flodpartier, er opfor-
være te paa Bredden. Kort sagt, der vil ikke noget, hvorover man ikke
du føler Glæde. Man vil ogsaa kunne drive videnskabelige Studier ved
mange at læse de mange Indskrifter af utallige Mennesker paa aller Søjler
og paa alle Vægge, hvorved Kilden og Guden hædres.

Hilsen fra din

C. Plinius.

Johs. Nørrup

I de Bøger, som Cicero har skrevet om Gudernes Væsen, lader han Balbus, der slutter sig til Storcernes (Opfattelse af) Forsynet, eller man kunde maaske kalde det Gudernes Forudseenhed, ifølge hvilken man mener, at alt er blevet opfundet og skaffet til Veje for Menneskenes Skyld og til Fordel for dem, drofte saavel meget andet som omtrent følgende.

Synes Jorden, rig som den er paa Afgrøde og forskellige Slags Balgfrugter, hvilke den (giver fra sig) med den største Rundhaandethed, at frembringe dette for de vilde Dyes eller for Menneskenes Skyld? Hvad skal jeg sige om Vinstokke og Olivenskove, hvis saare yppige og frodige Frugter (overhovedet) slet ikke angaar Dyrene? Thi Kvæg har ikke nogen som helst Forstand paa (hv) esten at saa eller dyrke eller at høste i rette Tid og indsamle Frugter eller herigemme og (lægge til Side), og baade Brugen af og Omsorgen for alt dette [tilkommer] Menneskene. Ligesom altsaa Lyren og Fløjten

Nr 16 3-3-22.

af Guderne

hvorfor skulde jeg vel tale

af-kare og indbjerge

men alt dette

Udøvelsen, Indsigt Erfaring

fides-Strengelig og Frøjter kan — maa siges at være lavede for deres Skyld, som kunde bruge dem, saa-

det nævnte — ledes maa man ogsaa tilstaa, at det, som jeg har nævnt, er blevet

tilrettelagt
frembragt for dem alene, som benytter det, og [vil vil ikke] selv om

nogle Dyr stjæler noget af det [eller slæber noget bort], sige, at det

kunde sige — er (opstaaet) ogsaa for deres Skyld. Menneskene opbevarer nemlig ikke

heller ikke — Korn for Musenes eller Myrernes Skyld, men for deres [Ø] Ægtefælles

drager Fordel — deres Borns og deres Husstands Skyld. Derfor nyder Dyrene det

som sagt hemmeligt, men Ejerne aabenlyst og fort. Man maa alt

saa indromme, at denne Overflod paa Ting er blevet til for

Menneskenes Skyld, med=mindre da maaske [en saa stor Yppighed

og Mangfoldighed
og Forskelligartethed af Frugter] og deres ikke blot henrivende Smag

men ogsaa Vellugt og dejlige Udseende vækker Tvivl om, at jo Na-

dem — turen har skænket alt dette til Menneskene alene. Og det er saa

ogsaa — langt fra at dette [ogsaa] er blevet indrettet saaledes for Dyrenes

ser — Skyld, at vi synes, at selv Dyrene er blevet skabt af Hensyn til

Menneskene. Thi hvad andet giver Faarene fra sig end at Menneskene | anden Nytte end at

iförer sig Klader af deres forarbydede og sammenvævede Uld, hvil- | Dyr, som bringt om

ke ganske vist hverken vilde have kunnet næres eller underhold- | forresten kunde være blevet op-

es eller give noget Udbytte uden Menneskens Pleje og Omsorg? Og | nu fødes

Kundenes saa trofaste Paagasselighed, deres saa hengivne Logren for | Bevarfning

deres Herrer, deres saa store Had til fremmede, deres Næsers saa utrolig

fine Evne til at opspore og deres saa store Lyst til Jagt, hvad | Iver paa Jagten

andet viser det, end at de er skabte for at gøre Menneskene | gøre-Tjenester

Livet behageligt? Hvad skal jeg sige om Okserne, hvis Ryg- | hvorfor

ge i sig selv godtgør, at de ikke er indrettede til at bære en | den

Byrde, men hvis Nakke er som skabt til Aaget, og saa de kraf- | ligeom indrettede

tige og brede Skuldre, der egner sig til at trække Ploven. Det vilde | Trove

være for vidtløftigt at undersøge den Nytte, Muldyrene og Æsterne | Brugbarhed

gør hvilke sikkert er skabte, for at Menneskene kunde en- | som

vende dem. Men Svinet, hvad frembringer det undtagen Føde | hvad det andet [illegible]

Livet — om hvilket Chrysippus siger, at det [lik] selve Sjælen i Stedet for Salt, for at det ikke skulde gaa i Forraadnelse, og Naturen har ikke frembragt noget mere frugtbart end dette Dyr, som var synet til Menneskefode(?). Hvad skal jeg sige om de mange, dejlige Fisk [Hvad] om Fuglene, af hvilke man har en saa stor Glæde, at vort Forsyn undertiden kan synes at have været Tilhænger af Epicurus?

Sordi — hvorfor — velomagende — [opf.] bereder vor Gane — opfundet i den Hensigt — iøle sig opfordrede til at afvikke

Ja [mon ikke] endog Guderne har skaffet Ødderkoppen til Vje i det Øjemed, at Kvinderne af Had til dem skal aftorre deres Smuds og Spindelvæv?

Johs. Novrup.

Ox

Efter at Balbus i den anden Bog om Gudernes Væsen har udviklet Stoikernes Mening om det guddommelige Forsyn, [gaar] Cotta [i den tredje ud fra Carneades] gendriver denne Opfattelse og hævder paa omtrent følgende, at Guderne ikke bekymrer sig for de menneskelige Forhold.

„Hvis de bryder sig derom, maa det gaa de gode godt de daarlige daarligt, hvilket nu langt fra er Tilfældet."

Guderne burde gøre alle gode, i hvert Fald hvis de sørgede før Menneskeslægten. I modsat Fald burde de i det mindste sørge for de gode. Hvorfor har da saa mange brave Mænd faaet en ynkelig Skæbne? — Men de, som dræbte dem, har ofte selv maatte bøde. Dette Argument vilde gælde, hvis du kunde sige „altid" ikke „ofte". [En] Dag vil ikke kunne strække til, hvis jeg vil opregne, hvilke gode Mænd det er gaaet daarligt, og lige saavel, hvis jeg minder om, hvilke slette Mænd det er gaaet godt.

No 17. 30-8-22.

Maade

brød

ganske vist
have
for saa vist

men om ikke det

Død
ja men

sagde

vilde

omtale

Sörövere ikke sige – at der ikke er blevet dræbt flere som er fanget

Mange Rovere lider ofte Straf, og dog kan vi sige, at flere paa en grusom Maade bliver fanget af Rovere, end [selve Roverne bli-

ikke

ver dræbte]. Ser du altsaa, at Forskellen mellem gode og slette er

saafremt de da

blevet ophævet ved Gudernes Dom, hvis de overhovedet lægger Mærke til menneskelige Forhold? Kynikeren Diogenes pleiede at sige, at Harpalus, som i hine Tider gik for at være en

heldig aflægde

lykkelig Rover, gav et Vidnesbyrd mod Guderne, fordi han levede saa længe i den Lykke. Hvorfor skal jeg tale om Tyrannen Dionysius i Syrakus? – Ja, men, en Gang imellem faar

Udgang dem

gode Mennesker en god Slutning paa deres Liv. – Dem river

tilligner vi os straks; det tager vi os straks til Indtægt Fornuftgrund – med Tilnavnet

vi til os og tilskriver [dem] uden noget Bevis de udødelige Guder. Men da Diagoras, han] som kaldes den gudløse, (var) kommet til Samothraca, og en Ven sagde til ham: Du, som mener, at Guderne stiller sig ligegyldige over for det menneskelige, ser du ikke af saa mange Mindetavler, hvor mange, der har undflyet [Uvejrets Rasen] ved deres

Malerier

[Bonner] Löfter og er naaet frelste i Havn?", svarede ham: (Hine) er jo [aldrig] intetsteds blevet malet, som har lidt Skibbrud og er omkommet paa Havet". Og ligeledes viste han Passagererne, da de, frygtsomme og forskrækkede over det haarde Vejr, sagde til ham, der var ude at sejle, at det ikke hændte dem med Urette, fordi de havde taget ham (med) om Bord paa det samme Skib, mange andre som havde Besvær med at komme frem paa den samme Rute / og spurgte, om de ogsaa troede, at Diagoras sejlede paa dem. [Thi saaledes forholder Sagen sig, at det er lige meget med Hensyn til den gode eller daarlige Lykke, hvordan man er, eller paa hvilken Maade man har levet.

Og ikke blot enkelte Mennesker, men ogsaa navnkundige og store Byer er gaaet til Grunde paa den ynkeligste Maade, som f. Eks. Karthago og Korinth. Dem har sikkert Guden kunnet komme til Hjælp og frelse. Thi I siger, at det guddommelige Forsyn kan gøre /

De andre er malede

Og en anden Gang, da han gjorde en Sørgen, og hans [illegible] ondt Vejr ikke uden god Grund siden de

mange andre Skibe var i Havsnød

Medgang eller Modgang

i at Fald kunde Gud hans frelse

hvad som helst, det vil. Derfor ved det enden ikke, hvad det for
maar, ikke det bryder sig ikke om de menneskelige Forhold, det
det kan ikke dømme dem, hvad det er (det) bedste.

Johannes Norrup.

Valerius Maximus er en Forfatter fra [i] første Aarhundrede efter Kristi Fødsel, som har udgivet mærkelige Handlinger og Ytringer, som er samlede [sammen] fra tidligere Skribenters Værker. Han skriver, at han (i Aaret 14 efter vor Tidsregning), da han sammen med Konsulen Sertius Pompejus var paa Vej til Asien, oplevede følgende paa Øen Keos.

Det hændte tilfældigvis, at en kvinde der paa Øen, som [paa det Tidspunkt] nød den største Agtelse, men allerede var gjærlig meget gammel, tænkte paa at ombringe sig selv med Gift. Og da hun over for sine Medborgere havde angivet Grunden til, at hun burde [skille sig af med] forlade Livet, mente, at hendes Død vilde vække mere Epsigt ved den navnkundige Pompejus' Nærværelse. Og hendes Bønner kunde den (saare) fortræffelige Mand ikke afslaa. Derfor begav han sig hen til hende, og efter at han i [en Samtale, hvor han havde brugt] de mest velvalgte Ord, [i] læn-

No 18 24-4-22

næsten alle

Sertus.

det traf sig just saa

gjøre Tide for, afløg ge Regnskab for

hun

satte hun stor Pris paa

blev mere benemnelig

nænne af afslaa

ge forgæves havde sögt at faa hende til at afstaa fra sin fattede Plan, til lod han hende til sidst at udføre sit Forsæt.

Og hun, der var over 90 Aar, men havde bevaret sin Hands- og Legenes sundhed, subordinandum, laa i sin Seng, der var mere omhyggeligt redt end til daglig, stöttede sig paa til Albaen og sagde: „Gid de Guder, som jeg forlader, maa gengælde dig, lönne Sextius Pompejus, mere end de dem, jeg söger, fordi du hverken har holdt dig for god til at opfordre mig til at leve videre eller til at se mig do. Men jeg selv, som altid kun har lært Skæbnens [Lykkens] lyse Side at kende, bortbytter, for at jeg ikke af Begær efter at leve skal tvinges til ogsaa ligeledes at lære dens mörke Side at kende, Resten af mit Liv for et ögnevarligt Lykkeligt Endeligt, idet jeg efterlader mig to Döttre og en Flok paa 7 Börneböre. Dernæst opmuntrede hun sine Slægtninge til Enighed, fordelte [sin] Fædrenearv blandt dem, overdrog den ældste Datter at sörge for hendes Dyrkelse og for de [hel-

Sextius

Lykkens

Lykkeligt

Subordinanda

lige] religiøse Familiefester og greb Bøgeret, hvori Giften var [blevet] snappede
blandet, med fast Haand. Derpaa, efter at hun havde udgydt Drik-
offeret til Mercurius og havde paakaldt hans Guddomsmagt, (for)
at han skulde, gøre hende en blid Rejse og fore hende [ad en rolig Vej] til en bedre Lod i Under- fore ned til den gode Del i U
verdenen, drak hun den dødbringende Drik i et begærligt Drag, og
efter at hun med Ord havde tilkendegivet, hvilke Dele af [hans] hendes
Legeme Stivheden lidt efter lidt bredte sig til, og da hun hav- hopt og lydelig
de sagt, at den (allerede) (truede) hendes Indvolde og Hjerte bad
hun om sine Døtres Hænder, for at de skulde gøre hende den
sidste Tjeneste: at lukke hendes Øjne. Men os lod hun dog skint og skint... var var Øjne da hun lod os gaa
vi var maalløse over det uvante Syn, gaa bort med Øjnene fulde egendommelige
af Taarer.

Johannes Novrup

Mgr. – gX

Klutpapir savnes

Version.

11,36
Lehr

Anton Andersen.

mindeverdigt

Et adelt Eksempel paa Venskab

Der var engang en hæderlig Mand fra Korinth ved Navn Eudamidas, som levede i den yderste Fattigdom med sin gamle Moder og sin alderede gifteferdige Datter; men til to Mænd, som var hovedrige, nemlig Aretæus, som og saa selv var fra Korinth, og Charixenus Sicyonius, havde han lige fra Ungdommen af staaet i et inderligt Venskabsforhold. Da denne Eudamidas døde, efterlod han et Testamente, som de fleste uden Tvivl vil anse for meget morsomt; og dog tvivler vi ikke om, at gode Mænd

selv

fra Sicyon

vil forekomme latterlig

[og de], der sætter stor Pris paa Ven-
skab og kappes om at vinde hans
förste Pris, vil dömme anderledes i
denne Sag. Der stod nemlig skrevet i
Testamentet: „Den ene af mine Venner,
Aretæus, efterlader jeg den Opgave at un-
derholde min Moder og yde hende
Stötte, i sin Alderdom; men den anden,
Charixenus, at bortgifte min Datter [og
give hende] den störst mulige Medgift,
hans Familieforhold tillader. Men hvis
der imidlertid hænder den ene af dem
noget menneskeligt (v. dör), skal den anden
ogsaa have hans Arvelod." Da dette,
efter at Dokumenterne angaaende

Klagger Venskabet höjt Vard

derfor

derom

dette

Testamente?

min Moder, at han skal osv.

Plege paa hendes gamle Dage

og

med

Formue

hans at give

Og

i Mellemtiden

Da Testamentet og do.

Testamentet var blevet aabnet, var
blevet læst op, ansaa Tilhørerne, som
nok vidste, at Eudamidas var fattig,
men ikke kendte noget til det Venskabs-
forhold, der havde været (bestaaet) mellem ham
og [disse] (de nævnte) Mænd, det hele for en Spøg,
og der var ingen, som ikke leende[2]
gik[1] bort; „Aretæus og Charixenus, dis-
se lykkelige Mennesker, vil naturligvis
faa en udmærket Arv", sagde de, „naar
de blot betaler Pengene for Eudamidas,
og de vil, mens de selv lever, have
en død Mand til Arving." Men da
Arvingerne, hvem dette var blevet ef-
terladt, havde hørt det, kom de

„det Mirer vigtignok en dejlig Arv, A. og Ch., disse Lykkens Yndlinge, faar

ellers, Eudamidas' Penge

har

hørte

erklærede tiltræde Arven

straks og gav sig til at undersøge Dokumentlene vedrørende Arven.

Men imidlertid føjede det sig saadan at Charixenus døde efter kun at have levet fem Dage længere end Eudamidas

brave Arving

og da derpaa tog Aretæus, der var den bedste

den brave Arving

af [Bej] Arvingerne, ikke blot [mod] sin egen Opgave, men ogsaa [mod] den afdødes underholdt Moderen og bortgiftede hans Datter. Thi af de fem Talenter han havde, gav han nemlig sin egen Datter

bæde Eudamidas Moder

besad

de to i Medgift og [endvidere] Vennens Datter

de to og fejrede begges Bryllup paa samme Dag.

Cic. in Verr V 143-144 incl.

Hvad skal jeg nemlig sige i hvert enkelt Tilfalde snarere end klassevis og i Almindelighed om de øvrige Straffe, romerske Borgere har lidt? Hint Fængsel som den (meget) grusomme Tyran Dionysius har ladet udhugge i Syrakus, og som kaldes Stenrøddene, har, da Verres besad den højeste Myndighed, været Opholdssted for romerske Borgere. Hver Gang enhver havde krænket Verres' Sind eller Blik, blev vedkommende straks kastet i Stenbrøddene. Jeg ser, at det forekommer alle, at

Tale 11 Maj 1921.
Hvorfor
Dødsstraffe
at bygge
under V's Statsholderskab
Hjem
krænkede

dette er skammeligt Dommere, og jeg
har allerede indset det under den för-
Behandling ste Tale, da Vidnerne sagde dette.
I mener nemlig, at Frihedens Love
holdes tilbage vedblivende bör staa ved Magt ikke
blot her, hvor Almuetribunerne, de övrige
som er fuld af af Hom-stole Embedsmænd, Torvet, hvor der til
Stadighed fældes Domme, Senatets Myn-
dighed og Romerfolkets offentlige Me-
ning og Hovedmasse er, men overalt
i Verden, hvor romerske Borgeres Ret
bliver finder i, at er er nogt som vedrører er blevet krænket, fælder i den Ken-
delse, at den hører til Frihedens og
Værdighedens fælles Sag. Har du vo-
vet at lade et saa stort Antal

romerske Borgere indespærre og lade dem bevogte af slette og forbryderiske Mænd fra Udlandet, af Sörövere og Fjender? Har du aldrig tænkt paa en Dom, en Folkeforsamling og denne saa store Folkemasse, som nu ser paa dig med et höjst ugunstigt og forbitret Sind? Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed, aldrig (selve) Billedet af (selve) denne Folkemængde staaet for dine Gjne og optaget dit Sind? (Dit Bevidsthed)

Har du aldrig troet, at du skulde vende tilbage for disses tasyn, at du skulde (vende tilbage) til Romer-

[illegible] Fængsel for udenlandske Udgærningsmænd og Forbrydere

komme

folkets Torv, og at du skulde falde

Domstoles Magt. ind under Lovenes og Dommenes

g Herredømme?

Latinsk Version.

Johannes K. Agersnap.

III. Gks.

7/3 1921.

Æschines, der maaske var den mest slagfær-
dige og klogeste af de Talere, som stod i för-
ste Rakke i Athenienernes Folkeforsamling,
siger i den voldsomme Tale, i hvilken han
heftigt beskyldte Timarchus for Utügt,
at Lakedæmonerne [] af en færes egen Stats
ledende Mænd, der udmærkede sig ved
Dyd og höj Alder [har faaet et ædel-
mødigt og udmærket Raad]. Han sagde:
„Lakedæmonerne sad og overvejde om
deres Stats Anliggender, i Almindelig-
hed, hvad der kunde være nyttigt og
passende. Da rejser der sig en Mænd,
der var berygtet for [Utügt] tidligere i

skarpsindigste
med beregnende.
rettede svar Anklage
L.-nierne.
af samme St.
en Mænd af stor B.
höjsindet
glimrende.
Han siger
L-ierne var eng.
ved at drøfte
i en Sag der var
af største Betydning
for Staten.
hæderligt
erfuldt.
vanærende Handling
sit tidligere vanærende
Live

sit Liv, men fremragende ved sin
Tungefærdighed, for at sige sin Mening.
Det Raad, som han gav, blev [mod]ta-
get af alle og vilde efter hans Mening
blive vedtaget af Folket. Da springer
[med bevæget og tirret Sind] en [op] af
den Stand, af ledende Mænd, som Lake-
dæmonerne [har Ærefrygt for] paa
Grund af disses Alder og Værdighed som
Mænd, der paaser ogvaager over Disci-
plinen i Staten, og siger: Hvilket
Haab vil der vel, Lakedæmonere, være
om, at Staden og Samfundes herret
længe kan være velbevaret og uden
Genstand for Angreb, hvis vi bruge

den hele Forsamlingen

Folkets Beslutning skulde tages i Henhold til hans Forslag

der ærede for

som Opmænd og Lærere i Statens (gamle, rette) Tugt

i heftigt Sindsopvir

kan der i Fremtiden være -

uerobret.

tager vil

den ne Slags Mand som Raadgivere?

Hvis hans Mening er billig og retfærdig, beder jeg eder om ikke at tillade, at den ikke agtes formedelst Beröring med Ophavsmanden til Raadet, der nok i den offentlige Mening er vandret."

Og da han sagde dette, udvalgte han en Mand, der ragede frem blandt de andre ved Tapperhed og Retfærdighed, men som ikke var tungefærdig, og befalede ham med alles Samtykke at sige den samme Mening, som den ordsnilde Mand var fremkommet med, med de Ord, han kunde, saa at den kunde

saa sandt - Forslag
antagelig - hæderligt
Ladvs da ikke,
beder jeg jer, -
beskammes ved
Besmittelse af den
slette berygtede Ophavsmand.

havde sagt.

veltalende.
og bad
stille - Forslag

Folkets Beslutning blev taget i H. til hans Initiativ.

blive vedtaget af Folket alene efter

uden at den förste blev omtalt

hans udtrykte Vilje, uden at nogen

för havde omtalt den. Og saaledes

(saare)

[skete det,] som den kloge gamle

Mand havde tilraadet, for mandig (ordentlig) ophavsmand. Saaledes be-

Forslag

varedes den gode Mening, mens den

slette Ophavsmand til Raadet blev

skubbet til Side.

ombyttet.

Thi hvorfor skal jeg om de øvrige Dødsstraffe paa romerske Borgere (heller) tale om hvert enkelt Tilfælde for sig (end) klasseris og i Almindelighed? Det bekendte Fængsel, som er indrettet i Syracus af den grusomme Tyran Dionysius, de saakaldte Stenbrud, har under Verres Statholderskab været Bolig for romerske Borgere. Hver Gang nogen krænkede Verres Sind eller Øjne, blev han straks kastet i Stenbrøddene.

Jeg ser, at I alle, Dommere, finder dette oprørende, og det indsaa jeg allerede under den første Behandling, da Vidnerne sagde dette. I mener nemlig, at Friheden

Rettigheder bör hævdes ikke blot her, hvor der er Almuetribuner, de övrige Embedsmænd, Torvet, som er fuldt af Dommere, Senatets (myndige Vilje) og Romerfolkets offentlige Mening og Hovedmasse, men (ogsaa) overalt i Verdens Riger og Lande, hvor romerske Borgeres Ret bliver krænket, mener I, at det vedrörer Frihedens og Værdighedens fælles Sag. Har du virkelig vovet at indespærre saa stort et Antal romerske Borgere i forbryderiske og afskyelige Udlændinges, i Söröveres og Tjenders Fængsel?

Domstole

udenlandske Ildgivningsmænd og Forbrydere.

Er du aldrig kommet i Tanker om Domstolen, Folkeforsamlingen eller denne saa store Hovedmasse, som nu betragter dig (i den

Mængde

hadefuldeste og mest opbragte Sindstilstand?

Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed eller (selve) Forestillingen om selve denne Mængde foresvævet dine Øjne og din Bevidsthed? Har du aldrig regnet med, at du skulde vende tilbage og staa Ansigt til Ansigt med Romerfolket, [eller] at du vilde komme trade ind hen paa Romerfolkets Torv eller falde ind under Lovenes og Dommernes Myndighed? Domstolen M.?

Afl 10 45

LM.

Latinsk Version

Gudrun Christensen

III Gks.

Apl 2012
pll

d. 11/5. 1921. Cic. in Verr. V 143-144.

praeterito

Hvad skal jeg nemlig sige om romerske Borgeres övrige pinlige Straffe enkeltvis snarere end klassevis og i Almindelighed? Det omtalte Fængsel, som er opført af den saare grusomme Voldshersker, og som kaldes Stenbruddene, har medens Verres besad Statholdermyndigheden, været Bolig for romerske Borgere. Hver Gang en havde kranket den anklagedes Sind eller Øjne blev han straks kastet i Stenbruddene. Jeg ser, at alle synes, det er skammeligt, Dommere, og det har jeg allerede indset ved min mit förste Foredrag da Vidnerne sagde disse Ting. I mener

Hvorfor skulde jeg nemlig tale

i Syracus

Dionysius i Syrakus

Stenbrudene

Hjemsted

krænkede Fölelser

dette

Forhandling

udsagde dette

nemlig, at Frihedens Rettigheder bór
opret
fastholdes ikke blot her, hvor mas har Folketribuner-
ne, de óvrige Ombedsmænd, Torvet, der
er fuldt af Domfældelser, Senatets Myn-
dighed og Romerfolkets offentlige Mening
og Hovedmasse (er) men, hvorsomhelst
i Verden og iblandt hvilkesomhelst Fol-
keslag romerske Borgeres Ret krænkes, be-
stemmer I, om det vedrórer Frihedens og
Værdighedens fælles Sag. Har du vovet at
indelukke saa stort et Antal romerske Bor-
gere i et Tangsler, bestemt for udenlandske Flagerning og Forbrydere
gudlose og forbryderiske
Udlændinge, for Róvere og Tjender? Mon
du aldrig er kommet i Tanker om Dom-
fældelse, om Folkeforsamling og om denne

Almaetribunen

Domdole

overalt i den hele vide Verden hvor

finder I (mig)

for

Dom Rettergang

saa store Hovedmasse, som nu betragter
dig med det ubilligste og fjendtligste Sind?
Har aldrig det fraværende Romerfolks
Værdighed og (selve) Forestillingen om den selve
nes nævnte Mængde svævet dig for Øjne
og Sjæl? Har du aldrig ment, at du vilde
komme inden for deres Synkreds igen, kom-
me de ind paa Romerfolkets Torv og falde
ind under Lovenes og Domstolenes Magt?

Mængde stirrer paa dig med Had og Forbitrelse

denne

disses

III 2

Johannes H. Agersnap

III Gks.

N° 2. Favole 228. 14/9 1920.

I Publius Rutilius Rufus's Ord og Handlinger fandtes en beundringsvardig Styrke, som ingen Linde kunde bøjes og svakkes af noget. Skønt denne Mand var et Mønster paa Retskaffenhed, og der i Rom hverken fandtes en mere pletfri eller dydig Mand, blev han uden at have gjort sig skyldig i nogen Bröde anklaget for de romerske Riddere, som dengang havde Dommermyndigheden, gjorde eller sagde intet, som var upassende for sin arefulde Fortid, lagde ikke sine Tegn paa Senator-Vardighed bort, iførte sig ikke en forslidt

boede

nogen

end han.

hans

vilde ikke blot ikke bönf.

Kladning og önskede ikke ikke blot at bönfalde Dommerne, men vilde heller ikke, at hans Sag skulde tales i kunstmæssigere Form

paa en friere Maade

eller mere frimodigt, end den rene og skare Sandhed förte med sig.

Derfor blev en Mand han, som bürde regnes blandt de bedste Mand, erklæret skyldig i Udsügelser og sadde paa jaget i Landflygtighed.

var paa Vejen

Da han kom fra Italien til Lilleasien, sendte alle Staterne kappevis ham Udsendinge i Möde, som lovede, at den udvandrede skulde være i Sikkerhed og anset hos dem, saaledes at han ikke syntes saa meget at være landflygtig som at triumfere, og saaledes at der var Grund til, at

idet de lovede ham et trygt og ærefuldt Tilhold

at han havde god Grund til at prise sin Lykke

han sagde Tak for sine [lykkelige] Skabne.

Skjønt en Mand, mens han opholdt sig mellem Smyrnas Beboere, af hvem han var blevet begavet med Borgerret, for at tröste ham havde sagt, at der forestod Borgerkrige mellem Romerne, og at det derfor inden kort Tid vilde ske, at alle landflygtige kunde vende tilbage, sagde Rutilius: Hvad ondt har jeg gjort dig, siden du önskede mig Tilbagekomst, der er [ulykkeligere] end det at drage ud? Jeg vil hellere, at min Fædrenestad skal skamme sig over min Landflygtighed end sörge over min Tilbagekomst. Hvad han havde sagt, holdt han; thi skjönt

Da der — var en Mand,

havde sagt

sagde han

som Følge deraf

vilde kunne

ønsker

min Bortrejse var

vilde hellere have

Lullas Lejr senere gjorde ham Tilbage
gjorde ham det let at vende tilbage
venden til Fædrenestaden let, forblev
han i Landflygtighed for ikke i
nogen Henseende at synde mod Lovene.

29/9 1920.

N° 3. Favole 234.

Da det Budskab to Hundrede Aar for
Attilius Tid var blevet bragt til Rom,
at Consulen Minucius og hans Hær
belejret
holdtes omringet af Æquerne, fremkaldte
opstod der
det saa stor Angst og Forvirring, som
havde belejret
om Fjenderne belejrede Rom og ikke
Lejren. Da der nu syntes at være
for lidt Beskyttelse i den anden Con-
sul Nautius, og da man stemte for

at udnævne en Diktator, som kunde bringe de forvirrede Sager i Orden igen, blev Lucius Quintius Cincinnatus enstemmigt udnævnt til Diktator.

Denne, det romerske Riges eneste Haab, dyrkede en Landejendom paa blot 2 Tønder Land; thi af 7½ Tønde Land, som han tidligere besad, havde han frivillig givet Afkald paa ½, idet han betalte en Bøde for en Ven. Og saaledes var hans Landejendom af Omfang mindre end, siger Valerius, nu manges Boliger. Han blev af Senatets Udsendinge fundet enten i Færd

med at grave en Grøft eller med
at pløje, i det mindste ivrig sys-
selsat med Markarbejde. Da de have
de hilst paa hinanden, og da
v/ham Udsendingene bad vom fogaklædt
at høre Senatets Anmodning, befa-
v/hurtigt lede han sin Hustrue Racilia v/at bære
hans Toga ud af Hytten. Efter at
han havde ifört sig den og ren-
set sig for Støv og Sved, hörte han
sig af Udsendingene tilkalt hilsen
de som Diktator, begav sig til Rom,
befriede Minucius for Belejring og
lod de besejrede Fjender gaa under
Aaget ligesom Kvæg. Og dette ud-

førte han virkelig med saa stor Hurtighed, at han paa den tiende Dag nedlagde Diktaturen, som han havde modtaget for seks Maaneder, saaledes at det gamske syntes, som om han havde skyndt sig for at genoptage sit forladte Arbejde. Thi efter at have endt Krigstoget vendte han tilbage til sine Akser som en Landmand, der har triumferet

5/10 1920. № 4. Favole 217.

Cæcina Pætus, Arrias Mand, og deres Sön

laa begge for Döden, som det syntes.

Sönnen, der var af overordentlig Skön-

hed og af lignende Beskedenhed og

Forældrene kærlige saa vel, fordi han

var deres Sön, som af en anden Grund,

afgik ved Döden. For ham beredte

Moderen en Begravelse og foranstaltede

et Ligtog saaledes, at hendes Mand

var uvidende derom. Ja endog, hver-

gang [naar] hun traadte ind i hans

Sovekammer, foregav hun, at Sönnen

levede og endogsaa havde det ret godt.

Og naar han, hvad meget ofte skete,

laa syg, ligeledes -- begge haabløs

Blufærdighed

og - ikke mindre -- end af andre Grunde.

Hans B. - saaledes, lod Ligtoget gaa saaledes -

Tvertimod

bedre.

Manden

spurgte, hvorledes det gik med Drengen, svarede hun ofte: „Han har sovet godt, [og] med god Appetit taget Føde til sig." Dernæst gik hun, da de længe tilbageholdte Taarer tog Overhaand og bród frem, ud.

Da hengav hun sig til sin Sorg.

Efter at være blevet mættet med Graad vendte hun tilbage med tørre Øjne og med en rolig Mine, som om hun havde glemt, at hun havde mistet sin Søn.

Favole 218.

Da Porcia, Marcus Cato Uticensis's Datter, erfarede, at hendes Mand var

sv. hun.

Naar – gik hun ud.

var ved at faa I. og vilde bryde frem

Naar hun havde stillet sin Trang til at græde.

slaalt ihjel.

og da man ikke vilde give bende det Vaaben --, tog--

skönt Kvinde.

Tål at gaa kakt i Döden havde P....

myrdet

sammensvorne.

en R.

handelsesvis.

blevet beslyret og dræbt ved Philippi, tog hun, fordi Dolken, som hun forlangte til at bibringe sig Döden, ikke blev bragt hende, ikke i Betænkning at sluge brændende Trækul med Munden og efterlignede saaledes sin Faders mandige Död ved en ny Dödsmaade.

Porcia havde tidligere oplært sig til tappert at finde sig i Döden. Dagen för Cæsar blev dræbt af Brutus og de andre medsammensvorne, forlangte hun en lille Rageknivv, som om hun vilde bruge den til at skære sine Negle, og saarede sig selv med den, idet den ligesom ved et Tilfælde gled ud af

hendes Hænder. Ved Slavindernes
Skrig blev Brutus kaldt ind i sin
Hustrus Sovekammer og begyndte at
udskælde hende, fordi hun havde villet
tilrive sig Barberens Ilverv. Men Porcia
sagde under fire Øjne til ham: Ikke
ved et Tilfælde, men med Vilje har
jeg bibragt mig dette Saar, det
sikreste Tegn paa min Kærlighed mod
dig. Jeg har nemlig villet pröve,
om jeg har tilstrækkelig Sjælsstyr-
ke til at söge Döden for en Dolk,
hvis din ædelmodige Plan ikke
gaar rigtigt efter Ønske." Brutus
skal, da han havde hört disse

irettesætte.

Rutvetydigt til.

vilde have

ved Vaabens Hjælp.

ædle

gik -- for dig.

Ord, have löftet sine Hænder og
Øjne mod Himlen og bedt Guderne
om, at han kunde synes sin
Hustru Porcia en værdig Mand.

maatte kunne s.
en M. der var en Hustru som P. værdig.

12/10 1920.

N° 5. Favole 219.

Da der engang var
Da Makedonernes Udsendinge var kommet
til Rom for at klage over Silanus Man-
lius Torquatus's Søn, fordi han som Præ-
tor havde udplyndret sin Provins, bad
hans Fader, der havde arvet (Bedstefaderens)
Alvor, Senatorerne om intet at dom-
me angaaende den Sag, førend han
selv havde undersøgt Makedonernes
og sin Søns Sag. Det blev af Senatet

Statholder.
Strenghed
ikke træffe nogen Afgørelse

gerne tilstaaet den saare höjt fortjente
Mand, da han jo havde været Consul
og var meget kyndig i Lands Lov og Ret.

Efterdersom at have optaget Tagen
til retelig Prövelse hjemme var han alene
i hele to Dögn (ivrigt) beskæftiget med
at afhöre begge Parter, erklarede (paa)
den tredie Dag (officielt), at hans Søn syn-
tes ikke at have været saadan i sin Pro-
vins, som hans Forfadre havde været, og
forböd ham at komme ham for Øje
mere. Da Silanus blev nedslaaet
ved sin Fadres saa strenge Dom, indholdt
han ikke yderligere at se Verdens Lys og
gjorde den næste Nat Ende paa sit Liv ved

2/11 1920. № 6. Favole 197.

plejede at sige, at han ikke.

Musonius nagtede altid at ville [kalde] nogen som helst for Retten. Han mente nemlig, at han hverken havde været

forurettet eller krænket.

udsat for nogen Forurettelse eller Forhaanelse, hvis det var handt, at han

overgik

blev udæsket ved Skaldsord, spyttet i Ansigtet eller revset. Han plejede at sige:

pryglet igennem

De der ikke ved, hvad der i Landhed er hæderligt eller skandigt, mener, at de lider en Forurettelse, hvis nogen enten, med skrækkelige fjne [nøje betragter], udler, amerteligt berører eller med Skaldsord udæsker dem [selv]. Men en forstandig Mand lader sig ikke forvirre af

rigtigt el. slet

hvast [skarpt]. slik

giver dem et Slag med et el andet Ukvemsord.

viis bringe ud af Fatning.

2/11 1920. № 6. Favole 197.

plejede at sige, at han ikke

Musonius nagtede altid at ville kalde nogen som helst for Retten. Han mente nemlig, at han hverken havde været udsat for nogen Forurettelse eller Forhaanelse, hvis det var handt, at han blev udasket ved Skaldsord, spyttet i Ansigtet eller revset. Han plejede at sige:

forurettet eller kranket.

overgik

pryglet igennem

De, der ikke ved, hvad der i Landhed er haderligt eller skandigt, mener, at de lider en Forurettelse hvis nogen enten med skrakkelige fjne nøje betragter udler, smerteligt berører eller med Skaldsord udasker dem selv. Men en forstandig Mand lader sig ikke forvirre af

rigtigt el. slet

hvast, skarpt. slik

giver dem et Slag med et el andet Ukvemsord.

viis bringe ud af Fatning

alt dette, idet han ikke regner det for
skændigt at taale det, men at gøre det. vanærende-lide

Derfor vil ingen, der er i Besiddelse
af fornuftig Eftertanke, paa Grund af
dette vende sig til Anklage og Forum, Rettergang.
eftersom han ikke synes, at han har
lidt nogen Forurettelse".

N° 7. Favole 166. 9/11 1920.

Mange af de Atheniensere, som
efter (at have lidt) Nederlaget paa
Sicilien kunde vende velbeholdne tilbage
til deres Hjem, henvendte sig til Euri-
pides og indrømmede, at de skyldte ham erkendte.
deres Frelse, idet de sagde, at nogle var blevet

lösladte

losladt af deres Lænker, fordi de havde lært

deres Herrer visse af hans Digte, som de

kunde huske, og at andre, som efter den

uheldige Kamp flakkede hjælpelöse om

paa alles Marker, var blevet styrkede

ved Mad og Drikke, fordi de havde

foredraget nogle Digte af ham (i Sang).

Der var nemlig der nogle Sicilianere,

der i Sammenligning med de övrige

Grækere var meget ivrige og begær-

lige efter Euripides's Tragedier, og

hvis nogen af dem blev fört med af

de Folk, som landede paa Øen, rev

de den begærligt til sig og dette

glade med kinanden. Ja, det er

vederkvæget.

mangende alt for Livets Ophold nödvendige.

Verslinier

S. var neml. fra for –

og hvis F. havde noget deraf med

Slugte det graadige

lod med Glæde – gaa videre

endog overleveret, at da et [caunisk]
Skib som Löröverskibene forfulgte,
havde taget sin Tilflugt til Siciliens
Kyst, vilde Sicilianerne i Begyndelsen
ikke give det Adgang, men at der
först aabnede sig frit Tilflugtssted
for dem, da Caunierne paa Sicili-
anernes Forespörgsel, om de kendte
(Euripides's Digte), svarede (ja at de
kendte dem).

foreligger en Beretning om nogle S-skibe skrapt forfulgte tyede ind til.

da C. p. S. S.

da skal der være givet dem fri Adgang og Tilflugt

paa Spörgsmaal om

N° 8. Tavole 220. 16/11 1920.

Da Belejringen af Tyrus ikke skred
frem efter Alexanders Förventning, satte
han Perdicca og Craterus i Spidsen for
Belejringsarbejdet, for at det ikke skülde

P. at og C. ot.

endog overleveret, at da et (caunisk) Skib som Söröverskibene forfulgte, havde taget sin Tilflugt til Siciliens Kyst, vilde Sicilianerne i Begyndelsen ikke give det Adgang, men at der först aabnede sig fort Tilflugtssted for dem, da Caunierne paa Sicilianernes Forespörgsel, om de kendte Euripides's Digte, svarede (, at de kendte dem).

foreligger en Beretning om nogle S-skibe skrapt forfulgte, tyede ind til.

da O. p. S. S.

da skal der vare givet dem fri Adgang og Tilflugt

paa Spörgsmaal om

N: 8. Tavole 220. 16/11 1920.

Da Belejringen af Tyrus ikke skred frem efter Alexanders Forventning, satte han Perdicca og Craterus i Spidsen for Belejringsarbejdet, for at det ikke skulde

P.-at og O.-os.

for at han ikke skulde synes tragt at ligge uvirksom ved

se ud, som om Belejringen af en eneste By gik tragt; selv drog han med en

Hærabyrke

Hærskare uden Train til Arabien. Der

for sin F. L's Skyld

kom han i stor Fare paa Grund af sin Fosterfader Lysimachus, som havde villet ledsage ham, idet han pralede af, at han hverken var mindre

mere affaldig.

modig eller ældre end Phoenix, der fordum først var Achilles's Opdrager, dernæst hans Ledsager i Krige.

Bjergegne.

Thi da man var kommet til Bjerge, og

og maatte lade H. A.

man efter at have ladt Hestene tilbage maatte drage af Sted til Fods, nænne

skint.

de Alexander, da Natten faldt paa, og

i Nærheden.

Fjenderne strejfede om rundt omkring,

ikke at forlade den gamle Mand, der var
ved at blive fuldstandig afkraftet, men
dels og muntrede han ham med Ord,
dels hjalp han ham med sit Legemes
Bistand, saaledes at han, adskilt fra
sin Hær, som var rykket langere frem,
kom til at tilbringe Natten i Mörke
og streng Kulde og i [Bjergegne].

stottede ham
med sit Legeme.
han blev adsk. og
M, str. K. og

Latinsk Version

Johannes H. Agersnap

III Eks.

Et Eksempel paa ædelt Venskab.

Der var engang en Corinther ved C-ier.
Navn Eudamidas, en agtbar Mand,
som levede i den største Fattigdom
med sin Moder, en gammel Kone, og
sin Datter, der paa den Tid var mo- allerede giftefærdig.
den til Ægteskab; men med to Mænd,
som glimrede ved deres store Rigdom, hundegladesig
Aretaus, som ligtledes var Corinther, fra Corinthus.
og Charixenus fra Sicyon, havde han Sicyon
dernæst fra Ungdommen af været lige
forbundet i intimt Venskab. Da
denne Eudamidas döde, efterlod han
et Testamente, som for de fleste
uden Tvivl vil synes meget besynderligt; lasterligt.

og dog tvivler vi ikke om, at gode

Mand, som Mennesker og de, der sætter [et] Venskab

höjt og kappes om dets förste Belön-

Pris. ning, vil dömme andeledes om

dette. Der stod nemlig (skrevet) i det

Testamente: „Den ene af mine Venner,

testamenterer Aretæus, overdrager jeg at underhol-

de min Moder og drage Omsorg

for hendes Alderdom; og den anden,

Charixenus, [overdrager jeg ved min

Bortgang] at bortgifte min Datter

med saa stor en Medgift, som

af sin Formue han (kan give efter sine Familie-

forhold. Men hvis der imidlertid

den ene ved anden sker nogen af dem noget menneskelig,

skal den anden have hans Part." | ogsaa

Da man efter at have aabnet Testamentet havde læst dette, regnede de, der hørte det, og som just kendte Eudamidas's Fattigdom, men ikke kendte noget til det Venskabsforhold, som han havde staaet i til ovenfor omtalte Mænd, det for Løjer, og alle gik bort med et Smil paa Læben; de sagde: „Aretæus og Charixenus, de lykkelige Mennesker, vil naturligvis modtage en udmærket Arv, i det mindste hvis de vil betale Eudamidas Penge og, skønt de selv er levende, vil have

dette-blev læ
ganske vist
saa sandt eller hvis de ellers betaler
faar

en død Mand til Arving". Men da
Arvingerne, hvem dette var bleven
efterladt, hørte dette, kom de straks
og erklærede, at de overtog Arven i
Men nu vede Skalmen Følge Testamentet. Men det hænd-
te, at Charixenus kun overlevede Eu-
damidas fem Dage; derpaa modtog
denne magelose Arv Tretaus, den bedste af Arvingerne,
ikke blot sin egen, men ogsaa
idet han baade den andens Part, underholdt Eudami-
das's Moder og bortgiftede hans Datter.
Thi af de fem Talenter, han havde,
gav han sin Datter to og Vennens
Datter to i Medgift og fejrede paa
samme Dag begges Bryllup.

Latinsk Version

for

Hans Ebbesen

III. G. kl.

№ 5. 6/10. 1921.

Favole 172.

En af Pythagoras' Disciple havde engang köbt et Par Halvstövler hos en Skomager, en Ting af stor Verdi uden at han havde kontante Penge. Efter nogle Dages Forlöb kom han til Butikken for at betale Prisen. Men da han fandt den lukket og længe stod og bankede paa Dören, var der en, som sagde: „Hvorfor gör du dig spildt Mejlighed? Den Skomager, som du söger, er begravet* og brændt. Og det kan vare svært for os, som mister vore kære for evigt, men ingenlunde for dig, som ved,* det er Tilfældet, at han skal födes paa ny." Med disse Ord drev han Spög med Pythagoras' Discipel, som troede, at der finder en Sjælevandring

*bæret til Graven

*at han vil blive født p.

Sted, det vil sige, at Sjælene flytter over i andre Legemer. Men vor Filosof bragte med Fornøjelse de tre eller fire Denarer, som han havde bragt med som Betaling for Støvlerne, med hjem igen, idet han Gang paa Gang rystede dem i Haanden. Men da han dernæst havde indset at denne lille Profit behagede ham, sagde han til sig selv, idet han bebrejdede sig denne sin stiltiende Fryd over ikke at betale: „For dig lever denne Skomager. Du skal betale, hans hvad du er skyldig." Følgeligt gik han tilbage til den samme Butik og stoppede de fire Denarer ind gennem Skodden, et Sted hvor han fandt en Sprække, idet han krævede Bod af sig selv for sit forkastelige Begær, for at han ikke skulde vænne sig til noget upassende.

Von F. havde slet ikke nogen imod at bringe

indsaa

at han havde følt Beh. v.

(Laasen) den lukkede Dør

at tilegne sig fremmed Ejendom

Favole 74.

At sætte en Grænse for Medgang og ikke stole for meget paa en nærværende Lykkes tilsyneladende Gunst er ejendommeligt for en klog Mand og tilkommer med Føje en lykkelig.

Efter at Sejrherren Paulus Æmilius havde tröstet Kong Perseus, der var blevet besejret og nu til Fods underkastede sig ham, sagde han i en Tale henvendt til de omkringstaaende Romere: „Her ser i et glimrende Eksempel paa de menneskelige Forholds Omskiftelighed. Lærligt siger jeg det til eder, i unge Mænd. Derfor sømmer det sig [slet ikke] under Medgang at behandle nogen som helst overmodigt og med Vold,

som fortjener sit Held

nu vilde kaste sig for hans Fødder

nogle Ord, han rettede til ...

I.

dette

at afholde sig for al overmodig og vanlig Sæt mot hans som helst

ej heller at stole paa en øjeblikkelig Lykke, da det er uvist, hvad Aftenen kan bringe. Han er først en Mand hvem Lykkens Medbør ikke gør overmodig, ej heller Modgangen knuser.

Hans Ebbesen.

10/11. 1921.

No 6.

Herxes, Persernes Konge, der fordum var Folkenes Skræk, begyndte efter at Krigen i Grækenland var gaaet uheldig at blive Genstand for Foragt endog hos sine egne Landsmænd. Da altsaa Kongens Anseelse tog af for hver Dag, fattede Artabanus en af hans Hærførere, Haab om at komme i Besiddelse af Kongemagten, gaar en Aften

tilligemed sine syv meget kraftige Sönner ind
i Kongeborgen (den stod ham nemlig altid
aaben ifölge (en Rettighed, et venskabeligt Forhold
til Hoffet medförte) og angriber efter at have dræbt
Kongen (med List dennes Sönner, der efter hans
Önske stillede sig til Modværge. Da han fölte sig
mere tryg overfor Artaxerxes, der endnu kun var
Dreng, foregav han, at Kongen var blevet dræbt
af Dareus, som var en ung Mand, for at han desto
tidligere kunde bemægtige sig Kongemagten, og
tilskyndede saaledes Artaxerxes til at hævne
Fadermordet. Da man kom til Dareus' Bolig,
fandt man ham sovende, men ret som om han
kun lod, som om han sov, og han blev dræbt.
Da Artabanus dernæst (overvegede, at nu kun

(giver sig i Kast med
sojer - Det skadeligere

stod ham Önske i Vejen

en ren Dr.
foregiver

Frændemord med Erm

dræber man ham

en af Kongens Sönner overlevede hans For=
brydelse, og befryggtede Væddestrid blandt Stor=
mændene om Kongeværdigheden, gör han Ba=
gabarus delagtig i sin Plan. Men denne, der var
tilfreds med den bestaaende Tilstand, röber Sagen
Stilling til Artaxerxes, nemlig at dennes Fader
er blevet dræbt, at hans Broder er blevet ryddet
af Vejen paa Grund af en falsk Mistanke for
Fadermord | og endelig at man bereder et Bag=
hold for ham selv. Da Artaxerxes havde faaet
dette at vide, befaler han af Frygt for Artabanus
mange Sönner, at den væbnede Hær den følgende
Dag skal staa rede, da han vil undersige
baade Soldaternes Antal og de enkeltes Rashhed
i Vaabenbrug. Da altsaa Artabanus selv bevæbnet

Bagabazus

hvorledes

" "

hvorledes der over=
hovedet smeddes Anslag

Hæren under Vaaben

indfandt sig blandt de øvrige, lader Kongen,
som om, han har et alt for kort Panser,
og befaler Artabanus at bytte med ham, men
gennemborer ham med sit Sværd, idet han
tager Panseret af og staar ubeskyttet, og giver lader.
saa Befaling til, at ogsaa hans Sønner skal
paagribes. Og paa den Maade (baade) hævnede
den fortræffelige unge Mand sin Faders Drab og
beskyttede sig mod Artabanus' hemmelige
Efterstræbelser.

Hans Ebbesen.

17. 11. 1921.

№ 7.

Grammatikeren Apion, der levede i Rom omtrent paa Kejser Claudius' Tid, har efter Aulus Gellius' Vidnesbyrd fortalt følgende.

I Circus Maximus blev der afholdt en meget prægtig Dyrekamp for Folket. Til denne Begivenhed var jeg Tilskuer. Ved denne Lejlighed var der mange (overordentlig store) Rovdyr (Dyr af fremragende Størrelse, og alle havde de enten et lidtil ukendt Udseende eller var usædvanlig vilde. Men frem for alt andet vakte Løvernes Vildhed Forundring og en af dem mere end alle de øvrige. Denne ene Løve havde tiltrukket sig alles Opmærksomhed og Blikke ved sin meget kraftige og store Krop, ved sin skrækindjagende (Brummen) som den lod høre, og ved

(fryggtelige) glubende.

dumpe.

Halsens svulmende/ og bolgende Manke. Blandt ad-
skillige andre blev en forhenværende Konsuls Slave,
der var blevet dømt til at kæmpe med Rovdyr,
fort ind. Denne Slave hed Androclus. Saa snart
den omtalte Løve saa ham langt borte, blev den/
staaende, som om den blev forundret, og gik dernæst
sagte og langsomt ligesom undersøgende hen til
Manden. Saa svinger den sin Hale indsmigrende,
ligesom lograende Hunde plejer at gøre, smyger sig
op ad Mandens Legeme og slikker blidt hans Ben
og Hænder, mens han næsten allerede er halvdød af
Angst. Androclus genvinder under denne det ellers
saa grusomme vilde Dyrs indsmigrende Adfærd
sit tabte Mod og vender efterhaanden sit Blik
tilbage til at tage Løven i Gjesyn. Og nu saa man,

Muskler
- var blevet -
de vilde Dyr.
pludselig
gaar.
Fod for Fod og solig
som om den hendte
ham igen
mod Løven for
for.

Gankendelse. da der ligesom havde fundet et gensidigt provende Eftersyn Sted, Manden og Løven bevidne hinanden deres Glæde.

Da denne saa forunderlige Tildragelse havde fremkaldt en mægtig Bifaldsjubel hos Folket, blev Androclus tilkaldt af Kejseren, og man spurgte om Grunden til, at den meget gruelige Løve havde skaanet ham alene Da fortæller Androclus noget forunderligt: „Den Gang da min Herre styrede Afrika som Prokonsul, tvang de ubillige Piskeslag, han daglig gav mig, mig der til at flygte.

blodtørstige

Provinsen

17/11. Hans Ebbesen.

№ 8.

24.11.1921.

„– og for at mine [hemmelige] Skjule-
steder kunde være mere sikre mod* min Herre,
der var Statholder (i det omtalte Land), trak
jeg mig tilbage til (ensomme og)* öde Sletter og
Sandörkener, og hvis jeg skulde komme til at
mangle Föde, var det min Hensigt paa en eller
anden Maade at begaa Selvmord. Saa fandt
jeg i Middagssolens brændende Hede en afsides
liggende Hule, der (var fuld af)* Smuthuller, og
i den* trængte jeg ind og skjulte mig. Og ikke
længe efter kom denne Löve her til den samme
Hule, lam og blodig paa den ene Fod, idet den
udstödte Sukke og [gav] Brol [fra sig], hvorved
den [beklagede]* Smerten og Pinen i sit Saar

mit Smuthul
*för
*öde Sandsletter
*finder
*Skjülested
*gaar jeg ind, saa længt jeg kan komme.
Stön.
*den uhidelige Smerte

Først blev jeg ganske vist forskrækket og angst,
da jeg saa Løven komme, men da den *traadte
ind i denne sin egen Bolig – som det i Virke-
ligheden viste sig at være – og saa mig, der
søgte at krybe i Skjul langt borte, kom den
rolig og fredelig nærmere og den syntes at
vise mig sin Fod, som den hævede i Vejret,
og at strække den frem som for at bede
om Hjælp. Derpaa trak jeg en meget stor Torn
ud, der sad fast i *dens Fodballe, trykkede det
levrede Blod, der havde samlet sig, ud af det
*meget dybe Saar, rensede** det mere omhyggelig
og grundigt uden *dog at føle større Angst mere
og tørrede Blodet af. Da den ved denne min
Virksomhed og havde faaet Lindring

*) var traadt

*) Undersiden af dens Pote

*) inderste af 5.
**) den (samiens)

*) længere

V. saa

V. Lægehjælp.

for sin Smerte, lagde den sig [derpaa] ned med
sin Fod liggende i mine Hænder og faldt i Søvn,
og fra den Dag af levede jeg og Løven i sam-
fulde tre *Dage i samme Hule og af samme Føde. *Star ✓ogsaa
Thi af de vilde Dyr, den jagede, bragte den de
fedeste Stykker til Hulen til mig, og dem
tørrede jeg i Middagssolen, da jeg ikke havde
Ild til min Raadighed, [og] fortærede dem. Men
saa snart jeg *nu blev led og ked af dette *tilsidst
*vilde Dyrs Liv, forlod jeg, engang Løven var *dyriske L.
gaaet ud for at jage, Hulen og blev efter at have
tilbagelagt næsten tre Dagsmarscher set og paa- (Marsch).
grebet af nogle Soldater og ført fra Afrika
til min Herre i Rom. Han lod mig straks
dømme *til Døden og overgive til Kamp med *for helslei Gerning

de vilde Dyr. Og jeg indser at ogsaa denne Löve som jeg dengang skilte mig fra er blevet fange og nu gör mig Gengæld for min Velgerning og Lægehjælp."

Apion fortæller, at efter at Androclus havde sagt dette, blev det altsammen skrevet op, *) bekendtgjort paa en Tavle og forkyndt Folket, og at derfor blev Androclus givet fri paa alles Bön og fritaget for Straf og fik Löven som Gave ved Folkets Beslutning. „Senere siger han, „saa vi Androclus og Löven, der var bundet med en tynd Rem, gaa omkring til Boderne hele Byen over*) at man gav Androclus Penge at Löven blev bestrøet med Blomster og *) overalt sagde alle der mödte dem: „Det er en Löve, der er en Mands Gæsteven, og det

*) og idet Tavlen bl. baaret omkring ...

*) saa at faa ...

*) at (saa alle ... siger:) „Her er Löven"

er en Mand, der er en Löves Læge."

Manden-Lövens

Hans Ebbesen.

Orden

ikke raden

№ 9.

12. 1. 1922.

Gennem 38 Aar herskede Dionysius som Tyran i Syracus, idet han havde tilrevet sig Encherredömmet da han var 25 Aar gammel. Hvor var det dog en skön By, og hvilke Bigdomme var ikke den Stat i Besiddelse af, som han holdt under Trælleaag! Og dog finder vi hos paalidelige Forfattere skrevet fil-gende om denne Mand, at han besad den störste Selvbeherskelse i sin Levevis og i sin

og men nu.

V. i sin offentlige Virksomhed.

Opforsel, og at han var en Mand, der var fuld af Iver og Energi og dog samtidig ifølge sit Væsen var forbryderisk og uretfærdig. Og derfor maa han forekomme alle der nøje betragter det virkelige Forhold, meget ulykkelig. Thi selv de Ting, som han havde haft Lyst til, opnaaede han ikke engang, den Gang, da han skønnede, at han formaaede alt. Og skønt han var[1] født af hæderlige Forældre, (og) var af god Familie (dog har ganske vist en anden fortalt anderledes herom) og havde Overflod baade af personlige Venner blandt sine jævnaldrende og af Slægtninge, som han stod i fortroligt Omgangsforhold til havde han ingen Tillid til nogen af dem, men betroede sin egen Persons Beskyttelse til Folk, som han

[1] af god Familie og agtet Stand

dog til en anget, hvor en

in- paa en Maade, en anden paa en anden.

[2] Slaver,

havde udtaget af rige Mænds Hustyende til
sine Slaver, (og) som han saa selv havde friet
for Trellenavnet, og til nogle sammenløbne frem-
mede Folk og udannede Barbarer. Saaledes havde
han paa Grund af en uretfærdig Lyst til Tvangs-
herredømme paa en vis Maade lukket sig selv
inde i et Fængsel. Ja han lod endog sine Døtre
lære at klippe, for at han ikke skulde betro
sit Liv til en Haarskærer. Saaledes udførte Prin-
sesserne det simple, tjenestepigeagtige Arbejde, som
Barberjomfruer at klippe deres Faders Skæg og Haar.
Og dog tog han, da de (nu) var blevet voksne,
Saksen fra dem selv og ordnede det saaledes,
at de skulde svide hans Skæg og Haar af
med gloende Valnøddeskal. Og da han havde

*raa Vildmænd

Hals.

*ogsaa fra dem.
lod den vænne sig til at

to Hustruer, Aristomache, der var fra hans eget Land
og Doris, der var en Lokrerinde, (kom han ofte) til
dem om Natten paa en saadan Maade, at han
udspejdede og undersøgte alt forinden. Og da han
havde omgivet sin Soveplads med en bred Grav,
og tilvejebragt en Overgang over denne Grav ved en
lille Træbro, drejede han selve Broen bort,
naar han havde lukket Døren til Sovekammeret.
Endvidere plejede han ligeledes (naar) da han ikke
turde (optræde) paa (offentlige) Talerstole, at tale
til Folket fra et høit Taarn. Og naar han vilde
spille Bold (han var nemlig en ivrig Boldspiller)
og lagde sin Tunika fra sig, skal han have
overladt en ung Mand der var en meget god Ven
af ham, sit Sværd.[x] Under disse Omstændigheder

en Gang da

overgivet

[x] Ved denne Lejlighed

lod han engang da en af hans (fortrolige Kinner)
i Skog havde sagt: „Ham betror du da i al Feld-
dot Liv" og den unge Mand havde let ad det,
begge de to ombringe, den ene fordi han havde
angivet en Maade, hvorpaa man kunde rydde [Div-
nysius] af Veien, den anden, fordi han ved sin Latter
havde billiget, hvad der blev sagt. Og denne
Handling voldte ham saa stor Sorg, at det
var det, han tog sig aller mest nær i sit Liv.

Hans Ebbesen.

sagde
lv.

26. 1. 1922.

№ 10.

Og dog skönnede denne Tyran selv, hvor lykkelig han var. Da nemlig en af hans Smigrere, Damocles, engang i en Samtale omtalte hans Velstand, Indflydelse, hans ophöjede Stilling som Enehersker, hans talrige Interesser og de[+] praktfuld udstyrede Paladser og sagde, at der aldrig havde levet nogen lykkeligere Mand, svarede Dionysius: „Vil du da, Damocles, siden du finder Behag i dette Liv, selv[x] göre Bekendtskab med mine Livsforhold og prove min Lykke?" Da denne sagde, at han nok havde Lyst til det, befalede Herskeren, at man skulde lægge Manden paa en gylden Sofa, [x] [et meget smukt Leje med] vævede Tæpper, hvorpaa

[x] Overflod paa alt muligt
[+] Hongeboligs Pragt

[x] have et Mund-smag af det samme

[x] der var dækket med meget smukke

der var broderet pragtfulde Arbejder, og lod
*smykke adskillige Borde med indlagt Arbejde
i Sölv og Guld. Derpaa bod han nogle udvalgte
Ynglinge at træde henkl et Bord, der var af en
fortrinlig Beskaffenhed, og (lystre Damocles Vink),
idet de nöje gav Agt derpaa. Salver og Kroner
var der for Haanden, der blev afbrændt Rögelse,
og Borde blev besatte med de mest udsögte
Retter. Damocles syntes, at han var en Lykkens
Yndling. Midt under denne pragtfulde Anordning
lod Dionysius et *straalende Sværd, der var
bundet til Loftet ved et Hestehaar, sænke ned,
saa at det hang truende over den lykkelige
Mands Hals. Og saaledes saa han hverken de
omtalte skönne Tjenere eller Sölvtöjet, der var

*besatte med billed smykket Guld og Sölv

*Zringer af fremragende Skönhed

*omhyggeligt

Kranse.

*blinkende.

*Kastede et Blik

rigt paa Kunstarbejde, eller rakte sin Haand ud
paa Bordet, og* nu faldt selv Kronen efter-
haanden ned. Omsider bönfaldt han Tyrannen
om at lade ham slippe bort, da han ikke
mere önskede at være lykkelig. Synes ikke Di-
ongsius noksom at have vist, at det Menneske-
slet ikke er lykkeligt, hvem altid en eller anden
Rædsel svæver truende over Hovedet?

Og

Men i hvor höj Grad han savnede
Venner, hvis Troloshed han befryztede, tilkendegav
han over for de to bekendte Pythagoræer, idet han,
da han havde modtaget den ene af dem som
Borgen for den anden, der var dömt til Döden,
og den anden saa indfandt sig paa den til
Henrettelsen fastsatte Tid for at befri ham, der

*tilsidst begyndte ogsaa Kronene

tilkendegivet

(- eere!

var gaaet i Borgen for ham, sagde: „Gid jeg maatte regnes med blandt eder som den tredje Ven!" Hvor var det sørgeligt for ham at maatte savne Omgang med Venner, dagligt Selskab og i det hele taget al fortrolig Passiar, navnlig da han var et dannet Menneske fra Barn af og var oplært i i Kunster og Videnskaber, der passer sig for en fribaaren Mand, fremdeles var meget ivrig for Musik, ja endog Tragediedigter – hvor god en Digter han har været, det gør intet til Sagen, eftersom nu engang enhver især paa det Omraade mere end paa andre synes godt om sit eget, og jeg har hidtil ikke kendt nogen Digter (og jeg har dog staaet i Venskabsforbindelse med Aquinius), som ikke selv var den bedste i sine egne Øjne.

en stor Musikelsker

dette

Hans Ebbesen

1.2.1922.

№ 11.

Nu vil jeg ikke anstille en Sammenligning mellem Platons eller Archytas', to lærde, ja ligefrem vise Mænds Liv og det Liv, Dionysius førte, der var saa stygt, elendigt og afskyeligt, at jeg ikke kan tanke mig et Sidestykke dertil, men jeg vil *fremføre en uanselig Matematiker fra samme By, der levede mange Aar senere, nemlig Archimedes. Som Kvæstor opsøgte jeg nemlig hans Gravsted, som Syracusanerne ikke kendte, idet de sagde, at det overhovedet ikke fandtes, og som var *indhegnet paa alle Sider og dækket af et vildt Tjørnekrat. Jeg huskede nemlig nogle seksfodede Vers, som jeg havde hørt var skrevne paa hans Mindesten, og som viste, at der

* ulejlige en Mafsinge Kaar fhidt fra hans Stov og Ridsepind.

* utilgængelig

last? vidste.

överst paa Graven var anbragt en Kugle tilligemed
en Cylinder. Og da jeg betragtede alle Gravene
(dem er der nemlig en Mængde af ved "Agrigents
Byporte), blev jeg en lille Söjle var, der ikke
ragede ret meget op af Tjörnene, og paa hvilken
der fandtes et Par Legemer med Kugle- og Cylinder-
form. Og saa sagde jeg straks til Syracusanerne,
(der var [nemlig] nogle ledende Mænd med mig), at
jeg antog, at dette netop var, hvad jeg sögte.
En hel Del Folk blev sendte derind med Krum-
knive og gjorde Pladsen ryddelig og tilgangelig.
Og da der blev aabnet Adgang dertil, kom vi
til Forsiden af Fodstykket. Der kom en Indskrift
til Syne, af hvilken den bageste Del af Vers-
linierne var næsten halvt [fortærede] ödelagte.

"Agrigentporten.

traadte ken til

Indskriften

omtrent ind til Halv-
delen var forvitret.

Saaledes vilde den meget navnkundige græske Byg-
der engang endogsaa talte mange lærde Mænd blandt
sine Indbyggere, have været uden Kendskab til et
Mindesmærke for en af dens mest skarpsindige
Borgere, hvis den ikke havde faaet Kundskab
derom af Manden fra Arpinum. Men der findes
noget Menneske i Verden, som blot har nogen
Forbindelse med Museerne, det vil sige med den
hojere og lærde Dannelse, som ikke "hellere vilde være" foretrækker
denne Matematiker frem for Tyrannen Dionysius?

Hans Ebbesen.

№ 12.

16. 2. 1922.

Kære [C. Plinius] Har du engang set Clitumnus-Kilden? Romanus!

Hvis du endnu ikke har set den, saa[1] hør nu, [1] den, som jeg ...

hvorledes jeg har set den for ganske nylig. Der

haver sig en ikke særlig stor[2] Høj, tæt bevokset med [2] Bakke

og beskygget af gamle Cypresser. Under den kom-

mer Kilden frem og sprudler ud af flere men for-

skellige Aarer, og efter at have trængt sig frem,

[3] danner den en dyb Hvirvel med et bredt Skød [3] af det Agte Bassin, den danner, igennem en bred Munding udvider den sig ren og krystalklar

og kommer ren og klar frem for Dagens Lys, saa

at man kan tælle de nedkastede Mønter og

Stenene, der giver Genskin. Derfra drives den afsted af Sted.

ikke ved Stedets skraa Beliggenhed, men ved sin

egen Vandmængdes Tryk og ligesom ved sin egen

Vægt.[4] Og hvad der hidtil var en Kilde er nu [4] ikke erstin!

en mægtig, ja endog sejlbar Flod, der har en saa-
dan Fremdrift, at et Skib, naar det sejler
med Strömmen til Trods for, at Floden löber
gennem et fladt Terrain, ikke behöver at bruge
Aarerne, mens Aarer og Baadshager, naar det
gaar mod Strömmen, kun med Nöd og Næppe
kan faa Bugt med Modstanden. At lade Arbejde
veksle med Hvile og Hvile med Arbejde er bezge Dele
fornöjeligt [i Spög og for Löjer?] x) for Sömændene,
alt eftersom de har skiftet Retning. Flodbredderne
er bevoksede med en Mængde Aske- og Poppeltræer,
som den ganske klare Flod afspejler et efter et,
som om de var dukkede derned, med et grönt
Billede. Vandets Kulde kappes med Sneens, og
[Renheden] Farven staar ikke tilbage for hins.

x) naar man ligger og sejler omkring der fra for Spög og Mærkelig skiftet

sænkede

kunde godt (§ 309)

Tæt ved Floden et gammelt og ærværdigt Tempel, V ligger.
i hvilket Guden Clitumnus selv staar indhyllet
i og smykket med en bræmmet Overklædning;
og hans nuværende, ja endog hans fremtidige Gud- kraftige Skæbne forkyndende
domsvilje forkyndes ved Lodder. Rundt om
ligger der spredt adskillige smaa Helligdomme,
og i dem staar der ligesaa mange Guder. Hver
især hyldes paa sin Maade, de har hver sit
Navn, ja til nogle hører der endog Kilder. Thi
foruden Clitumnus, der ligesom er Moderkilden
til de øvrige, findes der mindre Kilder, der har
forskelligt Udspring, men som snart forener
sig med Floden, som en Bro fører over. Den er
Grænsen mellem det hellige og det uindviede Om-
raade. I den Del, der ligger ovenfor, har man

kun Lov til at sejle, men i den neden for lig-
gende Del maa man ogsaa svömme. Indbyggerne
i Hispellum, hvem den höjsalige Augustus skænkede
dette Sted som Gave, giver Bad paa Byens Be-
kostning og udviser Gæstfrihed. Der er ogsaa nok af
Landsteder, som er opførte paa Bredden som Følge
af Flodens skönne Beliggenhed. I det hele taget
vil der ikke findes noget som ikke skaffer dig
Glæde. Du vil ogsaa kunne dyrke videnskabelige
Studier ved at læse de mange Indskrifter,
mange Mennesker har lavet paa alle Søjler og
Vægge, og med hvilke den omtalte Kilde og Guden
hædres.

Venlig Hilsen!

fra din Cajus Plinius.

Hans Ebbesen.

ligeledes.

følgende.

indridset.

№ 13.

2.3.1922.

I de Bøger, som Cicero har skrevet om Gudernes Væsen, lader han Balbus, der deler Stoicernes Mening om Gudernes (Forsyn eller forudseende Emsorg), efter hvilken alting menes at være tilvejebragt og indrettet af Guderne for Menneskenes Skyld og til deres Afbenyttelse, gøre ikke blot meget andet til Genstand for en Drøftelse, men ogsaa omtrent følgende.

Synes Jorden, der bærer en rigelig Afgrøde af Korn- og forskellige Slags Bælgfrugter, som den giver fra sig i Mængde med den største Rundhaandethed, at frembringe det for de vilde Dyrs eller for Menneskenes Skyld? Hvad skal jeg sige angaaende Vinstokkene og Eliventræerne,[2]

Pronoea d.v.s. Forsyn

opfundet

det

Hvorfor

tale

hvis meget yppige og frodige Frugter aldeles ikke
har nogen Betydning for Dyrene? Kvaget har nemlig
ikke nogen som helst Forstand paa hverken at saa
eller dyrke, hverken paa at af- og indhøste Af-
grødernes i rette Tid, eller paa at hengemme og op-
bevare dem, men det er Menneskenes Sag baade
*at udøve og sørge for alle de Ting. Ligesom
man derfor *kan sige, at †Lyrer og Fløjter er
lavede for deres Skyld, som er i Stand til at
bruge dem, saaledes maa man ogsaa vedgaa,
at de Ting, jeg har nævnt, er blevet frembragt
for dem alene, som gør Brug af dem, og selv
om nogle Dyr stjæler eller røver noget af dem,
†kan vi ikke sige, at *de er opvoksede ogsaa
for deres Skyld. Menneskene (opbevarer) jo nemlig

*Brugen og Varetagelsen
†Strengelig
*maa
*det er blevet til
†til-kunne

ikke Kornet for Musenes eller Myrernes Skyld,
men deres [Hustruers] Ægtefællers, Børns og Hus-
fællers Skyld. Derfor nyder - som sagt: Dyr Frug-
terne hemmeligt, mens Ejerne gør det aabenlyst
og uforstyrret. Man maa altsaa indrømme, at
den Mængde Ting er bragt til Veje for Menneskenes
Skyld, med mindre maaske Trefrugternes saa store
Rigdom og Forskelligartethed og det at ikke blot
deres Smag, men ogsaa deres Duft og endog deres
Udseende skaffer en Glæde og Fornøjelse, volder
Tvivl om at Naturen virkelig har skænket
dem til Menneskene alene. Det er saa langt fra,
at disse Ting ogsaa kan være til for Dyrenes Skyld,
at vi mener at selve Dyrene er skabte for Men-
neskenes Skyld. Med hvad andet bidrager nemlig

og
er Vrettelagt
ser
hidfører

Faarene end at Menneskene kan faa Klæder af
deres forarbejdede og vævede Uld? Og de vilde jo
have kunnet dog hverken kunne opfödes, ernæres eller give
noget som helst Udbytte af sig uden Menneskenes
Eg Rögt og Pleje. Men nu Hundenes saa trofaste Vagt-
somhed, deres saa kærlige Logren for deres Herrer,
det saa store Had mod fremmede, deres Næsers
saa utrolig fine Sporeevne og deres saa store
Fyrighed under Jagten, hvad andet tilkendegiver
det, end at de er skabte til Menneskenes Nytte?
(Hoofor-tale om-) Hvad skal jeg sige om Okserne hos hvem jo selve
Ryggen viser, at den ikke er dannet til at bære
en Byrde mens Nakken er [som] skabt for Aget
og endvidere de kraftige brede Bove til at trække
gennemgaa Ploven. – Det vilde være for vidtløftigt at fortsætte

med den Nytte, man har af Muldyr og Æsler, som sikkert er skabte til Menneskenes Brug. Men nu Svinet hvad har det undtagen den Fode man faar af Fodet? Men om Svinet sagde Chrysippus dog, at det havde faaet Livet i Stedet for Salt, for at det ikke skulde gaa i Forraadnelse, og Naturen har ikke frembragt noget frugtbarere Stykke Kvæg der var egnet til Menneskefode. Hvad skal jeg sige om Fiskenes Mængde og den liflige Spise, de er? Hvad om Fuglenes, som faar en til at føle en saadan Lyst, at undertiden vor Pronoea kan synes at have været en Tilhænger af Epikur? Ja men ikke endogsaa Guderne har indrettet Edderkopperne i den Hensigt, at Kvinderne - tilskyndede af Had til dem - skal aftørre deres Smuds og Spind?

Brugbarhed
tilrettelagt
hvad a. er der vel ved
selve
end dette
fordr
Hvorfor tale om
- opfundet

Ox

Hans Ebbesen

30.3.1922.

№ 14.

Efter at Balbus i den anden Bog om Gudernes Væsen har fremsat Stockernes Mening om det guddommelige Forsyn, lærer i den tredje Bog Cotta, idet han bygger paa Carneades som Forbillede og søger at gendrive denne Anskuelse, omtrent saaledes, at Guderne ikke tager sig af de jordiske Forhold.

Menneskeliet.

Impf.

„Hvis de bekymrer sig derom, maa det gaa de gode godt men de slette daarligt, hvilket nu ikke er Tilfældet."

ganske vist

'Impf.'

Guderne burde netop gøre alle gode hvis de ellers drager Omsorg for Menneskeslægten. Men i modsat Fald, burde de da i al Fald sørge for de gode. Hvorfor har da saa mange

brave Mænd faaet en elendig Skæbne? – Ja de/ | Død
som har tilintetgjort dem har ofte selv maattet | har været Skyld i d. Død
böde derfor. – Denne Bevisgrund kunde gælde,
hvis man sagde „altid", og ikke „ofte". Dagen | du
vilde ikke slaa til, hvis jeg vilde opregne de
gode Mennesker, det gik slet og endnu mindre, | er gaaet ilde ligesaa vel
hvis jeg vilde omtale de slette som det gik | er gaaet
meget godt. Mange Rövere bliver ofte straffede | udmærket
og dog kan vi ikke sige, at der ikke er flere, | bl. dræbt af R. eftr. at v. faldet i deres Hænder, end der er blandt R., som er bl. dræbte.
som paa en grusom Maade er faldet i Röveres
Hænder, end der er Rövere, som er blevet dræbte.
Ser du i saa Fald saaledes paa det at Forskellen | altsaa ikke
mellem gode og onde er blevet fjernet ved
Gudernes Afgörelse, hvis de har Øje for det jordiske? | saa fremt de da see Menneskelivet.
Tænkeren Diogenes plejede rigtignok at sige, at

de Tider

Harpalus, som paa den Tid regnedes for en Röver, der havde Lykken med sig, aflagde Vidneslyrd mod Guderne, idet han levede saa lange i denne Lykke. Hvorfor skal jeg tale om Tyrannen Dionysios i Syrakus? – Ja men undertiden faar dog de gode en heldig Skæbne. – Dem tilriver og tilskriver vi ganske vist uden nogen som helst Grund de udödelige Guder. Men da Diagoras var kommet til Samothrake, han som kaldtes for Atheist, og en af hans Venner sagde til ham: „Du, som mener at Guderne ikke bekymrer sig om Menneskenes Liv ser du ikke af saa mange Votivtavler, hvor mange Mennesker der er, som ved deres Bonner er undflyet (Uvejrets Magt) og naaet frelste i Havn?", svarede han: „Hine er nemlig

god Udgang (tilregner)

del tager vi os strykstiftet tagt og tilskriver

kaldes

aldrig blevet malede som har lidt Skibbrud og er omkomne paa Havet. Og ligeledes viste han engang, da han var ude at sejle Passagererne, der var frygtsomme og skrækslagne paa Grund af (et) ondt Vejr og sagde til ham, at dette ikke hændte dem med Urette, som havde taget ham ombord i samme Skib, mange andre Fartøjer, der var i Havsnid i det samme Farvand og spurgte dem, om de troede, at Diagoras ogsaa sejlede med disse Skibe. Sagen forholder sig nemlig saaledes, at det er uden Forskel med Hensyn til Medgang og Modgang, hvordan man er eller hvorledes man har levet.

Og ikke blot enkelte Mennesker, men ogsaa

ingensteds malede (Cilot. M.)

siden de-

Retning,

eller

berömte og store Stader er gaaet til Grunde paa den ynkeligste Maade, som f. Eks Karthago og Korinth. Dem kunde Guden da i al Fald være kommet til Hjælp og have frelst dem. I siger jo nemlig, at det guddommelige Forsyn kan göre alt, hvad det vil. Altsaa ved det enten ikke, hvad det kan, eller det giver ikke Agt paa de menneskelige Forhold, eller ogsaa kan det ikke afgöre, hvad der mu-ligvis er det bedste.

Hans Ebbesen.

№ 15.

23. 4. 1922.

Valerius Maximus er en Forfatter fra det første Aarhundrede efter Kristi Fødsel, som udgav markvardige Gerninger og Ytringer, som han i Reglen havde samlet fra tidligere Skribenter. Han fortaller om, at han (i Aaret 14 efter vor Tidsregning), da han sammen med Sextius Pompejus rejste til Asien, havde følgende Oplevelse paa Øen Cea.

har udgivet.

Konsulen

Sextus

Det handte tilfældigvis, at paa det Tidspunkt en Kvinde der paa Stedet, som nød stor Anseelse, men allerede* havde naaet Støvets Aar, tankte paa at tage sig selv af Dage ved Gift. Og da hun havde angivet sine Medborgere en Grund til, at hun vilde dø, satte hun stor Pris paa,

* var ydertig langt hemme i Aarene

hunde.

at hendes Død blev mere berømt ved Pompejus'
Nærværelse. Og denne fortræffelige Mand kunde ikke
udholde Tanken om, at afvise hendes Bønner.
Derfor kom han til hende og efter lange forgæves
at have forsøgt ved Anvendelse af al sin Veltalen-
hed at faa hende til at afstaa fra den Plan,
hun havde fattet, fandt han sig tilsidst i, at
hun udførte sit Forsæt. Og da hun engang, da
hun var (blevet) over halvfemsindstyve Aar gammel,
men stadig var fuldstændig aandsfrisk og legemlig
rask, laa i sin Seng, der var redt mere pynteligt,
end den plejede at være til daglig, og støttede
sig paa sin Albue sagde hun: „Dig, Sextius
Pompejus, skal mere de Guder, jeg forlader, end de
Guder, jeg søger, yde Gengald fordi du hverken

har forsmaaet at opmuntre mig til at beholde
Livet eller at være Øjenvidne til min Død. Men
da jeg altid selv har levet paa Livets lyse Side,
tilbytter jeg mig, for at jeg ikke skal blive nødt
til ogsaa at lære dets Skyggeside at kende, et
lykkeligt Endeligt for Resten af mit Liv, idet jeg
efterlader mig to Døtre og en Flok paa syv Børne-
børn." Efter dernæst at have opfordret sine nærmeste
til Enighed, fordelt Fædrenearven imellem dem og
overdraget sin ældste Datter sin egen Kultus og
Husets Altre, greb hun Bægeret hvori Giften var
(levet) tilberedt med [sin] rolige højre Haand. Derpaa
drak hun efter at have udgydt et Drikoffer til Merkur
og paakaldt hans Guddomsmagt (for at han skulde
give hende en (rolig) Rejse til den bedste Egn i

sit personlige Udstyr og de hellige Genstande i Ugemmet

derpaa

og føre hende med den gode Del-

Underverdenen, den dødbringende Drik i et begærligt Drag, og idet hun med Ord tilkendegav, hvilke Dele af hendes Legeme Dødskulden efterhaanden naaede til, [kaldte hun, da hun] havde udtalt, at den allerede (truede) Indvoldene og Hjertet, bøtrene til, for at deres Hænder kunde gøre den sidste Pligt: at lukke hendes Øjne. (Men) os lod hun dog, skønt vi var [blevet] maalløse af Forbavselse ved det uvante Syn, gaa bort med Øjnene fulde af Taarer.

Hans Ebbesen.

Latinsk Version.

Hans Ebbesen.

III. G. ks.

12/1

I de overleverede Skrifter fortalles, at 9.3.1922.

Epirus Konge Alexander, da han blev ombragt bekræftede
i Aaret 427 efter Roms Grundlæggelse af en Lucansk som det berettes af Forfattere — [illegible]
landflygtig, ved et Tilfælde kom til at styrke Til- ved sin Skæbne.
liden til Juppiters Orakel i Dodone. Da han af
Indbyggerne i Tarent blev kaldt til Italien, fik var der givet ham
han det Orakelsvar, at han skulde tage sig i
Agt for Steder, der var skæbnesvangre for ham
det Acherusiske Vand og den Pandosiske By. Byen Pandosia
Og han satte desto hurtigere sin Hær over til
Italien for at han kunde være saa langt borte
som muligt fra Byen Pandosia i Epirus og Flo- -ia.
den Acheros i den samme Egn. Men som det som Acheron
oftest gaar, naar man vil undfly Skæbnens Be-
stemmelser, styrtes han midt ind i dem og der styrtes ⊃ styrtermæ

da havde slaaet paa Flugt

slog sig, skönt han ofte havde bragt Bruttiske og Lucanske Legioner i Oplösning og erobret adskillige Byer hos disse Folk [og] saa vel som Byer der laa ved deres Grænser, ned ikke langt fra Byen Pandosis, der rager ind over Lucanernes og Bruttiernes Grænser, paa tre Höje, der laa et godt Stykke fra hinanden, og ud fra dem gjorde han Indfald til alle Sider i det fjendtlige Land, og han havde omkring ved to Hundrede landflygtige fra Lucanernes Land omkring sig

for at göre

hvilke h. betragtede som troffiske

hvis Karakterer for det meste [var] er af den Art, at deres Troskab veksler med Lykken.

Sletter.

Da uafbrudte Regnskyl, hvorved alle Marker blev oversvömmede, havde afskaaret Hærafdelingerne paa de tre Steder fra at yde hinanden gensidig

Hjælp blev de to Afdelinger, hvor Kongen ikke
var til Stede, overraskede ved et uventet Angreb
fra Fjendernes Side, og efter at have gjort det af
med dem, gav Fjenderne sig alle til at belejre
Kongens Afdeling. Derfra sendte de Lucanske
landflygtige Sendebud til deres Landsmænd, og
der blev givet Løfte om, at de, naar de efter
Aftale fik Lov at vende tilbage, vilde overgive
Kongen enten død eller levende i deres Magt. Men
Kongen selv dristede sig sammen med nogle ud-
valgte til den fremragende Præstation at bryde
ud midt igennem Fjendernes Stilling, kom i
Haandgemæng med Lucanernes Anfører og huggede
ham ned, og naaede, idet han sammendrog sit
[Fra] fra Flugten opløste Mandskab, til Floden

idet man betingede sig Tilladelse til at vende tilbage

en Flod

*) Ental. der angav sit Lob ved de nylig ödelagte *) Broer,
som Vandets Magt havde fört bort. Og da han
- var ved at gaa over. vilde före sin Skare over den paa et ukendt
Vadested, sagde en Soldat der var udmattet af
*) snærrende nævnede. Angst og Anstrengelse, idet han *) blev opskræmt
ved Flodens ildevarslende Navn: Du kaldes med
Rette Acheros." Men saa snart det kom Kongen
*) straks. for Øre, kom han *) pludselig i Tanker om den
Skæbne, der var forkyndt ham og gjorde forelöbig
Holdt i Tvivl om, om han skulde gaa over.
*) en Tjener af Kongens Pager. Saa paaviser Sotimus, *)
{ nölede i et saa farligt Øjeblik. idet han spurgte, hvorfor han tövede med en saa
vigtig og farefuld Afgörelse, at Lucanerne var
sögte Lejlighed -- paa Vej til Stedet för at lægge sig i Baghold.
V ved at vende sig om. Saa snart Kongen saa dem komme langt borte

i en ordnet Share, drager han sit Sværd, driver
sin Hest midt igennem Floden og var allerede kom-
met[x] ud til Vadestedet, da en fremragende Brixansk
landflygtig gennemborer ham med et Spydkast.

[x] og paa et Sted, hvor han knotte Bund
eminus: paa langt Hold:

Latinsk Version.

Hans Ebbesen.
III. G ks.

afl Kl 11 55
I 11

Æschines, der vel nok var den 6. 5. 1922

skarpeste og klogtigste af de Talere, der udfol-
dede deres Veltalenhed i Atheniensernes Folke-
forsamlinger, siger i den heftige Tale, i hvilken
han paa en alvorlig og vægtig Maade anklagede
Timarchus for {Usædelighed / [Skamlighed]}, at en af de ledende
Mænd i Lacedaemon der nød stor Agtelse paa
Grund af sin Dyd og høje Alder, havde givet Folket
i samme Stat et ædelmodigt og udmærket Raad.
Folket i Lacedaemon siger han, overvejede an-
gaaende dets Stats hele Velfærd hvad der vel
vilde tjene det til Gavn og Hæder. Da rejste en
[eller anden] Mand der var berygtet for slet Vandel
i sit tidligere Liv, men udmærkede sig ved
sin Veltalenhed, sig for at sige sin Mening.

Oldsom

præditus: paa Forhaand begavet, forsynet med.

Bras.

Det Raad, han gav, blev eenstemmigt modtaget,
skilde Mat. og Folket vilde have taget sin Beslutning i
Præs: Overensstemmelse med hans Forslag. Da sprang
bedre Pasno: een af den Række af ledende Mænd, som Lace-
daemonierne paa Grund af deres Alder og Vær-
dighed ærbødigt hyldede som Ledere af og Vej-
ledere i Tugt og Orden i Staten (ordr: den offentlige
Husfugt), bevæget og ophidset op og sagde: „Hvad
Haab vil der vel være, Lacedaemoniere, om at
denne By og denne Stat ret længe vil kunne
Præs: forblive i god Behold og uindtagelig, hvis vi vil
hvis benytte den Slags Folk som Raadgivere? Selv om
dette Forslag er antageligt og hæderligt, beder jeg
-lad os da ikke jer, at vi ikke maa tillade, at samme
bliver gjort uhæderligt ved at være besmittet,

fordi det er et slet Menneske der er Ophavsmand til det." Og saa snart han havde sagt dette, udtog han en Mand, der udmærkede sig frem for de øvrige ved sin Kækhed og Retfærdighed, men ikke var veltalende, og opfordrede ham med alles eenstemmige Tilslutning til at udtale den samme Mening, som den ordsnilde Mand havde gjort saadan som Ordene nu kunde føje sig for ham for at Folket kunde tage sin Beslutning som om det ikke var den første Talers Tanke, der blev fremsat, idet det fulgte denne ene Mands myndige Raad. Og det skete saaledes, som den forstandige gamle Mand havde tilraadet. Saaledes kom det gode Forslag til at staa ved Magt, men dets skændige Ophavsmand blev fjernet.

uden at den første blev omtalt,

Latinsk Version

Viggo Hansen.

III.

afl Kl 11 50
LM.

Latinsk Version. 9-3-22.

Der berettes, at Jupitters Orakel i Dodone [i Epirus] ved et Udfald havde sagt, at Kong Alexander skulde blive dræbt af [af] en lukansk Landflygtning i Aaret 427 efter Byens Grundlæggelse. Der var blevet givet et Orakelsvar i Italien, der kom fra Tarent, som sagde, at han skulde tage sig i Agt for to skæbnesvangre Steder, det acherusiske Vand og Byen Pandosia. Og da dette Orakelsvar var blevet givet, drog han skyndsomst til Italien for at være saa langt borte som muligt fra Byen Pandosia i Epirus og Floden Acheros i det samme Land. Men da han paa sine Strejftog næsten blev draget ind i Egnen omkring de

I Aaret – berettes det at A.
I Aaret bekræftede Kong A. af Epi, saaledes som det berettes

da han var blevet tidskaldt af Tarentinerne

for ham

saa meget hurtigere satte han over til I

lige som man i Tyden styrter midt ind i Undergangen ved at undflyde den

havde slaaet skabnesvangre Steder, og de han ofte ødelagde bruttiske og lukanske Legioner og erobrede disse Folks Byer og adskillige tilgrænsende, slog han ikke langt borte fra Byen Pandosia, der grænser op til Lascanernes og Bruttiernes Land, Lejre[i en Afstand af tre Tumæli] med temmelig stor Afstand mellem de enkelte Lejrhytter, hvorfra han kunde gøre Indfald [end] i Fjendernes hele Land, og han havde omkring sig 200 lukanske Landflygtninge som Troskabspant.

3 Høje

omtrent landflygtige som hans betragtede som tro

anen som i Verkeligheden kun nærede en med Lykken omskiftelig saaledes: hvad der for det mæste er tilfældet med disse Folks naturlige Sindelag.

ved at sætte alle Sletter under Vand

yde hinanden gensidig Hjælp

bliver

overvoldede

Da [den] uafbrudte Regn, efter at hele Egnen var oversvømmet, paa de tre Steder havde afskaaret Hæren fra stadig at føre Hjælp fra den ene Lejrhytte til den anden, blev de to Afdelinger, som var uden Konge, overvundne ved et uformodet An-

greb af Fjenderne, og da de var blevet tilintet, efter at
gjorte, gav alle sig til at belejre Alexanders
egen Harafdeling. Dernæst blev der af de lukan- derpaa
ske Landflygtninge sendt Afsendinge til deres
Landsmænd, og da de havde sluttet Forlig og var Tilbagekomsten var
vendt tilbage, lovede de, at de vilde give sig ind aftalt: og efter at man havde betinget sig Tilladelse til at vende tilbage at man vilde bringe Kongen enten levende er død
under Kongen hvad enten han var levende eller
død. Men selv vovede han tillige med nogle ud-
valgte Folk at göre en enestaaende Handling: og bröd en skön Helteland slaar sig igennem
ind midt blandt Fjenderne og dræbte Lukaner- falder
nes Förer i en Nærkamp, og idet han paa derpaa sagte at dryge sine paa Flugten optöste Folk sammen
Flugten trak sig tilbage til sit opløste Mandskab, kommer han til en Flod som ingen Ugen ved Ruder
kom han til Floden — — — Ikke af en nogle sammenstykket Bro som Strömmen
Og da han vilde gaa over denne Flod over et usikkert Hæren var ved at gaa over
Vaderted, sagde en Soldat, der var udmattet af Trygt

idet han snærende nævnede Floden ildevarslende Navn

og Anstrengelser, idet han brugte haarde Ord, Flodens ildevarslende Navn: „Du kaldes med Rette Acheros". Da dette tilfældigt naaede Kongens Øren, stod Orakeludsagnene straks for ham i hans Tanke, og han overvejede tvivlende, om han skulde gaa over. Eva anbefalede Lotinus, der var Lærer for Kongens [B] Drenge, idet han spurgte, hvorfor Alexander nølede i det [aller-farligste] Øjeblik, at søge et Sted for et Baghold. Da Kongen saa dem komme langt borte, efter at de havde taget Opstilling, trak han sit Sværd og lod sin Hest gaa lige igennem Floden, og allerede de han var redet ud i Vandet, gennemborede en lukansk Landflygtning ham med sit Sværd. Da dernæst hans Legeme,

Da han hos straks: Tanke om den Skrabnes der var vanskel nem og gjorde forelæbigt

pannes, pangsjes

en Tjener af Kongens Pager

at Lucaneine søgte et Sted fit et hemsk Overfald ved at vende sig om

i sluttet Troys drager ham

lader

og allerede da han var kommet op pun et saa langt Hold

Hastesgrynd

eminus

examine

hvori Svædet sad fast, gled ned, førte Floden
ham til Fjendernes Hær, der lae i Baghold. Ed. til Steler der holdes berath af Fjenderne.

Viggo Hansen.

Latinsk Version

6-5-22.

Æschines, den dygtigste og klogeste af de Talere, som førte Ordet i Atheniensernes Folkeforsamlinger, siger i den grusomme Tale, hvor han gaa det heftigste anklagede Timarchus angaaende hans tarvelige Vandel, at den samme Stats ledende Mand, som sad inde med stor Dygtighed, og som var meget gammel, havde givet Lacedæmonierne et godt og udmærket Raad. Det ædelt lacedæmoniske Folk, sagde han, overvejede, hvad siger

som maaskee den allerchaupsindigste

voldsomme

for Utugt der engang blev givet af en af samme Folks ledende M. udmærkede sig

engang gav

glimrende

var engang ved at raadslaa om

utilis – necessarius

nyttigt, gavnligt
rejser
udmærkede
Veltalenhed
antaget
Folkets Beslutning efter hans Forslag
Rakke af M. som L. havde Ærefrygt for
som Vejledere og Læsere: Statelige Traditioner siger
hvilken Udsigt L.
i Længden kan være selvstændigt hvis vi bruger Folk af denne Art som

i en Vidfærdning for Udsigten

der var nødvendigt og hæderligt angaaende Omsorgen for deres Stat. Saa rejste en Mand sig, der var berygtet for sit tidligere vanærende Liv, men berømt for sin Elskværdighed, for at fremsætte sit Forslag. Det Raad, som han gav, blev modtaget af alle, og Forslaget var lige ved at blive vedtaget i Følge det Folks Mening. Saa springer en Mand af den ledende Klasse, hvis Sind var blevet oprevet og irriteret, hvem Lacedæmonierne frygtede paa Grund af hans Alder og Anseelse, ligesom de frygtede Lederne og Lærerne, der virkede for den offentlige Uddanneke, og sagde: „Hvorledes vilde Lacedæmoniernes Haab være, at denne By og denne frelste og uindtagelige Stat kan existere længere, hvis vi paa denne Maade følger

de raadgivende Mand? Hvis dette Forslag er billiget og [fundet] hæderligt, beder jeg jer om, at vi maa faa Lov til at tillade, at det samme forhaanes [paa Grund af] vedden slette Talers Smitte." Og da han havde sagt dette, udvalgte han en Mand, der udmærkede sig fremfor de andre i Tapperhed og Orden, men var en ubehagelig Karakter, og befalede ham med alles Bifald at frems[ige] ette det samme Forslag som den ordsnilde Mand med de Ord han kunde, for at Forslaget kunde vedtages i Følge et Folks Bemyndigelse, efter at den tidligere Mands falske Forslag blev forkastet. Og saaledes blev det vedtaget, som den kloge Olding havde tilsaadet. Saaledes [forblev] det gode Forslag, men den slette Ophavsmand blev fjernet.

godt lad os da ikke kelafe bedre jer at det alligevel

blive vandret Ophavsmand

Retsind ikke havde Ordet i sin Magt og opfordrede

Folkets Beslutn. Anbefaling = anstom uden at den tidligere blev omtalt bar man sig ogsaa ad

Vizzo Hansen.

Viggo Hansen.

III.

Version Nr. 11. 26-1-22.

Og dog skönnede selve denne
Tyran (for Resten), hvor lykkelig han var Thi — lidet
da en af hans Smigrere, Damocles, i en Tale — underdaninge Hofmænd i Samtalens Løb
omtalte hans Rigdomme, Magt, den Hellighed, — hans ophøjede Rigdomme, Skjælpekilder
der var over hans Eneherredömme, samt den Pragt, — hans Overflod paa alle Ting
hans kongelige Paladser var udsmykket med, og sag- — Kongebolig
de, at der ikke nogensinde havde været nogen me- — lyksaligere
re lykkelig, sagde Tyrannen: „Du vil altsaa, — har du da Lyst
Damocles, eftersom dette Liv glæder dig, gerne selv — er efter din Smag
göre Bekendtskab med alt dette og pröve min — til selv at smage
Lod?" Da Damocles sagde, at han gerne vilde, — det samme
befalede Tyrannen, at Manden skulde anbringes i
en gylden Sofa, der var forsynet med en meget — dakket
smuk Hynde og et vævet Tappe proderet med glim- — smukt vævet Tappe

lod flere Skænke-borde besætte med med billedbrydet Sölv- og Guldtøj

udvalgte Drenge af fremragende Skønhed betragtende hans Nik

dit. til min.

og Bordet bugnede Gang paa Gang

al denne Pragt Dionysius, blinkende

kastebet Blik

tilsidst

rende Arbejder, og udsmykkede adskillige Borde ind-lagte med Sölv og Guld. Saa befalede han, at nogle udvalgte Drenge skulde stille sig ved Bor-det, som var overordentligt smukt lavet, og at de omhyg-geligt skulde agte paa hans Vink og betjene ham. Der var vellugtende Salver, Kranse, der blev af-brandt Rögelser, der var Borde besatte med udsög-te Traktementer. Damocles syntes, han var lykkelig. Midt under Foranstaltningen lod han et lysende Sværd, der var bundet til Loftet ved et Hestehaar, hænge ned, saa at det svævede over [hans Nakke] hin lykkelige Mands Nakke. Derfor saa han hver-ken hine smukke Opvartere [ej] eller det rigt smykkel Sölv, ej heller strakte han sin Haand ud over Bor-det, og nu faldt selve Kransene efterhaanden ned.

Endelig bad han Tyrannen om, at det maatte være ham tilladt at gaa bort, fordi han ikke vilde være lykkelig længere. Synes det ikke, at Dionysius filstrækkeligt har vist, at den slet ikke er lykkelig, over hvem der altid svæver en eller anden Fare? Radsel

Men i hvor høj Grad han savnede Venskab, hvis Uroskab han frygtede, har han forklaret overfor hine to Pytagoræer, da han modtog den ene af dem som Kautionist for Døden, medens den anden [var] ved den fastsatte Dødsstund var rede til at befri sin egen Kautionist og sagde: „Gid jeg kunde medregnes blandt jer som den tredie Ven!" Hvor det var sørgeligt for ham at savne Venskabsforhold, daglig Samvær, i[] det hele fortrolig Samtale, tilmed for et Menneske, der havde faaet sin Uddanneke og Oplysning

Og

Uparlidelighed, viste han o. Pythagoræere idet han, da Tilbud om at gaa i Kongen for den andens Henrettelse

fortroligt Forhold

da han var veluddannet og oplært i videnskabelig som var undervist i Kunst og Videnskab

gennem Kunster og Videnskaber, og som [var et] fremdeles var en stor Musikelsker, ja endog Tragediefor-
fatter – hvor god han var vedkommer ikke Lager
efterson Folk of denne Beskaffenhed nu engang
synes bedre om sig selv end om andre, og har
indtil nu ikke kendt nogen Digter (og Aquinius
har været min Ven), som ikke syntes bedst om sig
selv.

Viggo Hansen.

gaa dette Omraade bedst om sit eget jeg

jeg har dog straet: et ven, ikkebeligt Forhold til

Version. Nr. 12. 2-2-22.

Da jeg nu intet kan tænke. Jeg skal nu ikke med D. Liv end hvilket jeg ikke kan tænke mig noget hæsligere, gysetige

Mig slettere, grueligere, mere afskyeligt end Dionysius's Liv, vil jeg ikke sammenligne [det med] Platons [eller] og Archytes's Liv, disse lærde ja fuldstændigt vise Mænd, men jeg vil fremhæve en [Mand] Mathematiker fra den samme By, en uanseelig Mand, som levede mange Aar efter, Archimedes. Som Kvæstor opsøgte jeg hans Grav, der var Syracusanerne ukendt, idet de sagde, at den overhovedet ikke var der, og som overalt var indhegnet og tilgroet med Vilduis og Tjørnekrat. Jeg læste nemlig engang nogle Vers, som jeg havde hørt skulde være indridsede i hans Gravmæle, der

med hinanden

derimod fra samme By uligtige en berkeden Mand af ringe Kaar hid fra hans Stov og Ridsepind

utilgangelig som den var af alle Kanter

kendte nogle emsa selfods Vers, som jeg [illegible]

tilkendegav, at der øverst paa Gravstenen var anbragt en Kugle tilligemed en Cylinder. Men da jeg nu betragtede alle Gravstederne (der er nemlig et stort Antal Gravsteder ved Indgang), lagde jeg Mærke til en Søjle, der ragede en lille Smule op over Tjørnene, paa hvilken Billedet af Kuglen og Cylinderen var. Og jeg sagde straks til Syracusanerne (de mest ansete Mænd fra Byen var nemlig med mig), at jeg troede, at jeg havde fundet selve den Gravsten, jeg søgte. Der blev sendt mange Mænd med Segl hen til Gravstedet, som gjorde det ryddeligt og aabnede Adgang dertil. Og da der var blevet givet Adgang til Stedet, gik vi hen til Forsiden. Indskriften kom til Syne, men med sidste Halvdel af Strofene ødelagte. Saaledes vilde denne bekendte By, der visselig en

og hele Stedet

den agrigentinske

lille

og hvorpaa der var et [Kugle og Cy] kugleformet og cylif Legeme

at det netop var det jeg søgte

og de ryddede

og gjorde det tilgang.

aabnet af Fodstykket

den bagerste del af [illegible]

linierne omtrent ind til Halvdelen forvitret.

græske en navnkyndig

gang selv [mo] var meget oplyst, have været uvidende om dens eneste meget aandrige Borgers Gravmæle, hvis den ikke havde faaet Underretning derom af en arpinatisk Mand. Hvem er der vel i hele Verden, som blot har nogen Forbindelse med Museerne, det vil sige med højere Dannelse og med lærde Studier, som ikke foretrækker denne Mathematiker fremfor hin Tyran.

Viggo Hansen.

havde været lade for et rigt

sin egen enestaaende skarpsindige Søns

blandt alle

hellere vilde være denne M. fremfor hin Voldsherrker.

16-2-22

Latinsk Version. Nr. 13.

Kære Romanus!

Har du engang set Kilden Clitumnus? Hvis du endnu ikke har set den, saa hör, hvorden jeg har set den for gamle nylig. [En] ikke ret stor Höj, der er tat bevokset med skyggefulde, gamle Cypresser [, haver sig op]. Neder under denne fremvæder en Kilde [,] og [den] opstaar af mange, men ulige store Vandaarer, og naar den har trangt sig frem, danner den en Hvirvel og kommer saa ren og klar frem, saa at man kan tælle Skillinger, der er kastede ned til Bunden af Floden, og Stene [, som kaster Straalerne tilbage]. Derfra drives den videre ikke af dens nedadskraanende Terrain, men af dens egen Vandmængde og ligesom af dens egen] Vægt. Og den var engang en Kilde, men nu er den en

som jeg selv for gamle Nylig selv har set i Virkeligheden

Der hænger sig en Bakke

det dybe Basin, fordanner gennem en bred Munding

med et bredt Skód udvider

derefter

om jeg saa maasigt

hvad[e] der hidindtil

meget stor Flod, ja endog sejlbar for Skibe, i den
Grad rivende, at et Skib, der sejler med Strömmen,
ikke behöves at arbejdes fremad med Aarer, skönt Floden
flyder igennem et javnt Sletteland, og omvendt kan
man, naar man sejler mod Strömmen, kun med Nöd og nap-
pe faa Bugt med Floden. At vekle Arbejde med Hi-
le og [at] Hile med Arbejde - begge Dele er behageligt
i Spög og Löjer for de sejlende, alt eftersom de for-
andrer Kursen. Bredderne er bevoksede med mange
Aske- og Popeltraer, som den klare Flod afspejler eet
efter eet i et grönt Billede, som om Traerne stod
nede i Vandet. Vandets Kölighed, kappes med Sneen,
og Farven træder ikke tilbage. Der ligger et gammelt,
helligt Tempel tæt ved, hvor selve Guden Elitumnus der
er ifört og smykket med en purpurbrammet Kjortel, staar,

Strömmen i den Retning

over flad Jordbrand

naar den gaar i mod

for Spög og Morskab naar man ligger og vugger

med

isnende Kulde kun, de godt kappes

staar heller ikke tilbage

i Nærhelen

hvis kraftige og ogsaa skabneforkyndende Guddomsmagt betegnes ved Lodder
ligger der spredt

hvis Bud, baade det nutidige og fremtidige, Lodderne forkyndes. Rundt omkring er der adskillige smaa Helligdomme og lige saa mange Guddomme. Enhver, har sin Dyrkelse, sit Navn, og visse af dem har endog Kilder. Thi foruden (hin Clitumnus), som er Fader til de övrige, er der mindre, som er adskilte fra Hovedet, men som snart löber sammen til en Flod, over hvilken der gaar en Bro. Den [Bro] danner Gransen mellem det hellige og det verdslige. Paa Stykket af Floden mellem dens Udspring og Broen maa man kun rejle, men paa den anden Side Broen er det ogsaa tilladt at svömme. Indbyggerne i Hispellum, hvem den höjsadige Augustus skænkede hint Sted, yder offentlig Bade og udviser Gastfrihed. Og det skorter heller ikke paa Lystejendomme, som er opförte langs med Floden omgivet af dens Naturskönhed. Overhovedet vil der ikke vare noget, som ikke vil fryde dit Hjerte.

der ligesom
i Henseende til Udspring
falder i Floden
menneskelige, uind, viel
Badeanstaltene driver kommunalt
ligeledes et Herberg
som følger Floden smilende Løb og som knyser paa föle Rehaag

Du vil ogsaa kunne studere ved at læse mange Menneskers mange Indskrifter paa alle Søjler og Vægge, hvor ledes hin Kilde og dens Gud forherliges.

i ved og hvori denne Gud og Kilde prises

Venlig Hilsen! Din Gajus Plinius.

Viggo Hansen.

Nr. 14.

2-3-22.

Latinsk Version.

I de Bøger, som Cicero har skrevet om Gudernes Natur, lader han Balbus, der fölgerne Stoikernes Mening om πρόνοια - d. v. s. Gudernes Forudseenhed, i Fölge hvilken alt adis menes at vare skaffet tilvije og sat i Verden for Menneskenes Skyld, og for at disse kan göre Brug deraf, dröfte ikke blot nange andre Ting men ogsaa fölgende.

af Guderne

nasten omtrent

Synes Jorden, rig som den er paa Kornafgröde og forskellige Slags Balgfrugter, som den bæver i rigelig Mangde, at frembringe dette for Dyrenes eller for Menneskenes Skyld? Hvad skal jeg sige om Vinstokkene og Olivenskovene, hvis saare yppige og rige Afgröde slet ikke tjener til Dyrenes Ophold? Thi Kvæget har hverken nogen Forstand paa at [dyrke] [til]saa eller at dyrke Jorden, ej heller paa at höste og indsamle Frugten, naar den er tjenlig dertil, eller at [opbevare] og hengemme den, men Dyrkningen og Pasningen af disse Ting skal Menneskene sörge for. Ligesom man altsaa maa sige, at Lyren og Flöjten er lavet for deres Skyld, som kan spille paa dem, saaledes maa man ogsaa indrömme, at de Ting, jeg har nævnet, er til for dem alene, som har

med största Rundhaandethed

hvorfor skulde jeg vel tale

Frugter slet ikke vel, kommer Dyrene

rettidigt

afskære Frugterne

usus: Erfaring, Brug

Strengeleg

det nævnte tilrettelagt

Brug derfor, men (si vil ikke sige, hvis nogle dyr og selvom
stjaler eller borfører noget deraf,) at disse Ting[e] ogsaa er
til for deres Skyld. Thi Menneskene opbevarer ikke heller ikke hengemmer Korn
Afgröden for Musenes og Myrenes Skyld, men for el.
deres Konens, Börns og Husstands Skyld. Derfor
nyder Dyrene som sagt disse Ting (i det skjulte,
medens Ejerne gör det aabenlyst og frit. Altsaa
maa man tilstaa, at Forraadet paa disse Ting er
tilvejebragt for Menneskenes Skyld, hvis maaske med mindre maa
ikke en saa stor Frugtbarhed og Mangfoldighed
paa Trafrugt og deres ikke alene dejlige Smag, men det tiltrakkende ikke alene ved
ogsaa Vellugten, ja endog Synet af dem (faar en
til at tvivle om, at Naturen har skænket alt dette
til Menneskene alene. Og det er (langt fra, at disse saa
Ting er blevet til ogsaa for Dyrenes Skyld, saa at vi tilrettelagte

kan se, at selve Dyrene er blevet sat i Verden
for Menneskenes Skyld. Thi hvad andet indbrin-
ger Faarene, end at Menneskene klader sig i de-
res Uld, naar den er forarbejdes og lavet til Tøj?
og ganske vist havde disse ikke kunnet nares og tri-
ves ej heller vilde de kunne give nogen Over-
skud uden Menneskenes Omsorg og Pleje. Men
de trofaste Hunde, som holder Vagt, deres kærlige Logren
for deres Herre, deres saa store Had til fremmede
Mennesker, deres Næses utrolig fine Sporesans og
endelig deres store Iver paa Jagten, hvad andet
siger alt dette, end at de er skabte for Menne-
skenes Behagelighed. Hvad skal jeg sige om Okserne
hvis egen Ryg tilkendegiver, at de er egnet til
Lastdyr, men hvis Nakke viser, at de er som skabte

kan klæde sig i deres forarbejdede og sammenvævede

for Resten hverken opfødes el. holdes i Live

Udbytte

Og

til at gøre Menneskene Tjenester hvorfor skulde jeg vel tale

i sig selv ikke at den ikke er formet til er skabte til

til Aaget, og endvidere hvis Forboves Kraft og Bredde er i Stand til at trække Ploven. - Det er for vidt löftigt at gennemgaa Muldyrenes og Oslernes Nytte, som sikkert er indrettet til Menneskenes Anvendelse Men Svinet, kan det bruges til andet end Mad? ganske vist siger Chrysippus, at det har faaet selve Sjælen i Stedet for Salt[et] for ikke at raadne, og Naturen har intet frembragt mere rigeligt end det Dyr, som [er] var udmærket Menneskeföde. Hvad skal jeg sige om Fiskenes Mangde og Liflighed? om Fuglenes? af dem har man [et] saa stor Glade, at de undertiden synes at have været efter vort epikureiske Pronoea. Ja [mon] ikke Edderkoppene [er] blevet skabte dertil, at Kvinderne af Had til dem skal bortfjerne deres Smuds og Spindelvæv?

vilde være Brugbarhed og nu Svinet Livet og noget frugtbarst fordi det egnede sig Hvorfor tale om de mange velsmagende Fisk at vort P. synes at have været Tilhænger i den Hensigt af Guderne skal fole sig opfordrede til at afviske

Danske Sprogfejl, navnlig i Endelsen

Ox Viggo Hansen.

30-3-22.

Nr. 15.

Latinsk Version

efter at

Da [Babbus] Balbus i en anden Bog om Gudernes Natur fremsatte Stoikernes Mening om det guddommelige Forsyn, gendriver han i en tredie ved at bruge Cotta Carneades som Kilde denne Mening og lærer omtrent saaledes at Guderne ikke bryder sig om de menneskelige Forhold. Hvis de bekymrer sig derom, er det, som nu ikke findes, godt for de gode, men ondt for de onde. Guderne burde göre alle gode, hvis de sörgede for Menneskeslagten. I modsat Fald burde de i det mindste sörge for de gode. Hvorfor har saa mange gode Mand faaet en elendig

i tredie Bog Cotta med C. som Kilde

paa følgende Maade bekymre sig

bröd
vilde det gaa gode godt onde ondt
hvilket nu langt fra er Tilfaldet
gamske vist have gjort

de

Skabne ? - Men de, som drabte dem, straffede ofte Død, ja men de
sig selv. - Dette Argument har sin Gyldighed, der har ombragt dem, har ofte selv maattet vilde have sin
hvis man siger altid / ikke ofte. Een Dag
vilde ikke slaa til, hvis jeg skulde opregne, vilde
hvilke gode Mennesker det gaar slet, og langt ikke, er gaaet ilde
mindre, hvis jeg skulde omtale, hvilke slette vilde, dearlige
Mennesker det gaar godt. Mange Rövere lider er gaaet udmærket. Sörövere
ofte Straf, og dog kan vi ikke sige, at der ikke
bliver flere fangne af Röverne og slaaet ihjel paa er blevet
en grusom Maade, end der bliver drabt af er
selve Röverne. Ser man altsaa ikke, at Klöften du
mellem det gode og onde er fjernet ved Guder-
nes Kendelse, hvis de har Øje for de menneskelige Dom, saafremt de de
Forhold ? Kynikeren Diogenes plejede at sige
at Harpalus, som den Gang ansaa for en lykkelig

Röver, aflagde et Vidnesbyrd mod Guderne, for-
saa di han [dog] levede lange i hin Lykke. Hvorfor
ja, men skal jeg tale om Syracusanernes Tyran? Men
Udgang undertiden faar gode Mennesker en god Skabne.
set, sligt Dem river vi til os og tilskriver dem til de udö-
delige Guder uden nogen Grund. Men da hin
med Tilnavnet den Gud löse Diagoras, som skal have været ἄθεος, kom
til Samothraca; og en Ven sagde til ham:
„Du, som mener, at Guderne ikke bryder sig
om de menneskelige Forhold, ser du ikke af saa
mange Malerier, hvor mange der ved Bönner
et voldsomt Uvejr [er] undflyet Uvejrets Magt og er komne frelste
Jo, for de andre er ingen steds malede i Havn?" sagde han: „Hine er nemlig aldrig
blevet malet, som har lidt Skibbrud og er omkom
ligeledes met paa Havet." Og da nogle Passagerer, der var

bange og skrakslagne paa Grund af Uvejret, sagde til ham, mens han sejlede, at dette handte dem ikke med Urette, fordi de havde optaget [paa] ham paa det samme Skib, viste han dem, at mange andre Skibe dojede med Vinden paa den samme Tur, og spurgte, om de troede, at Diagoras ogsaa sejlede paa disse Skibe. Det forholder sig nemlig saaledes, at det ikke har nogen Betydning med Hensyn til gunstig Modvind eller Lykke, hvorden man er, og paa hvilken Maade man har [nödig] levet.

ondt Vejr

som var i Havsnöd

Medgang eller Modgang

Ikke blot enkelte Mennesker, men ogsaa berömte og store Byer er gaaet til Grunde paa en ynkelig Maade, f. Eks. Karthago og Korinth. Guden kunde i hvert Fald komme dem til Hjalp og bevare dem. Thi I siger, at det guddommelige Fo

Dem i det mindste kunde Lad da have hjulpet og have frelst dem

syn kan göre alt, hvad det er dets Vilje. Derfor ved det enten ikke, hvad det kan, eller bryder sig ikke om de menneskelige Forhold, eller kan ikke afgjöre, hvad der er det bedste.

Viggo Hansen.

23-IV-22.

Version. Nr. 16.

Valerius Maximus er en Forfatter i det förste Aarhundrede efter Christi Födsel, som har udgivet mindeværdige Begivenheder og Fortallinger, som han omtrent har samlet af [de] tidligere Forfatteres Skrifter. Han skriver, at han (Aaret fjorten efter vor Tid) havde oplevet følgende paa Øen Cea, da han rejste til Asien sammen med Sextus Pompejus.

Ord

gennemgaaende skriver

har oplevet

Konsulen

Det handte tilfaldigt, at en Kvinde der paa Øen, som engang var vædig, men nu meget gammel, tænkte paa at tage sig selv af Dage med Gift. Og da hun havde givet sine Medborgere Forklaring paa hvorfor han burde dø, mente han at hendes Død blev mere berømt ved den store Pompejus Narvarelse. Hin meget anselige Mand kunde ikke forsmaa hendes Bønner. Derfor kom han til hende og forsøgte lange forgæves i en Samtale i de nest velvalgte Ord at faa hende til at opgive den fattede Plan, men tilsidst lod han hende sætte sit Forsæt igennem. Og han var skredet over de halvfems Aar med største Renhed baade paa Gjæl og Legeme, og liggende i sin Seng, der var sirligere redt end den ellers var til daglig, støttende sig paa sin Albue sagde hun: „Gid de Guder, jeg forlader, i hvert Fald maa

[at] netop den Gang som nød den største Anselse men nu var yderligt langt henne

forlade Livet sætte hun stor Pris at

p Og denne

nænne af afslæ

og idet nu Kvinde som havde fyldt sit [illegible] med fuld Sundhed

mere Ordst.
dig lønne mere de Guder

vise dig, Sextus Pompejus, deres Taknemlighed end de, jeg
nu söger, fordi du [ikke] forsmaade hverken at tilskynde
mig til at leve eller at (se paa) min Död. Men
idet jeg altid selv har lært Lykkens smilende Ansigt at
kende, ombytter jeg, for at jeg ikke af Attraa efter Livet
skal tvinges til at se det samme Ansigt sörgmodigt,
Rester af min Aand med et lykkeligt Endeligt, i-
det jeg forlader to Döbre og syv Börnebörn. Derefter
opmuntrede hun sine Börn til Enighed, fordelte Fædrene-
arven mellem dem, overdrog Eudsdyrkelse og de hjem-
lige [Ø] Ofringer til den aldste Datter og tog roligt
med den höjre Bageret, hvori Giften var blandet.
Derefter udgöd hun et Drikoffer til Mercurius, paakaldte
hans Guddomsmagt, at han (paa) en (rolig) Rejse (vilde)
före hende til et bedre Opholdssted i Underverdenen,

ogsaa - eundem
dens mörke Mine
hvad der endnu man
være min lemet af Liv
og Aand efterlader
Klade, Emykkes-cultus
[til] de hellige Ting
rev
ned i den gode Del af
Underverdenen

drak med begørligt drag den dødbringende Drik og tilkendegav i en Samtale, hvilke dele af hendes Legeme Stivheden lidt efter lidt (fik Overhaand over) og da hun havde udtalt, at den nu (brede) Indvoldene og Hjertet, tilkaldte hun Døbrenes Hander for at gøre hende den sidste Tjeneste: at lukke hendes Øjne. Men os, skønt vi var forbavsede ved det usædvanlige Syn, sendte hun dog bort, idet vi havde Taarer i Øjnene.

og da hun, idet hun med Ord tilkendegav

de skulde

Og hvad os angikes, handvis, skønt —, og da hun lod os gaa bort, —.

Viggo Hansen.

tgx

Teksten savnes.

Participia non semper coordinanda!

3
udsker

Latinsk Stilebog.

Otto Larsen.
III. Gl. k-s.

Favole 228

Version IV.

d. 30/9 19.

I Publius Rutilius Rufus' Ord og Handlinger var der en beundringsværdig Kraft, som ingen Sinde kunde bøjes og svækkes ved nogen Ting.

Da denne Mand, der var et Eksempel paa Redelighed og ingen i Rom var (enten) mere retskaffen eller samvittighedsfuld end han, blev anklaget uskyldig for de romerske Riddere, hos hvem den dommende Myndighed dengang laa, da hverken gjorde eller sagde han noget, der var hans pletfri Fortid uværdigt, nedlagde ikke sit Senatortegn, iførte sig ikke en almindelig Klædning og vilde ikke alene ikke bønfalde Dommerne, men ønskede heller ikke at hans Sag skulde tales i omhyggeligere Form eller friere, end den

Skønt denne Mand var ---, og skønt der ikke i Rom var nogen --- blev han alligevel.

aflagde ikke Tegnene paa sin Senatorværdighed forslidt (vestis sordida (snavset); vestem mutare, anlægge Sørgedragt.)

ukünstlede Sandhed kravede. Derfor blev den Mand, som maatte regnes blandt de bedste, dömt for ulovlig Pengeafpresning og sendt i Landflygtighed.

Da han fra Italien kom til Asien, kappedes alle Staterne om at skikke Udsendinge ud imod ham, idet de lovede ham et sikkert og ærefuldt Ophold hos dem, saa at han ikke saa meget syntes at være landflygtig som at triumfere, og han havde Grund til at takke sin Skæbne. Da ën, mens han levede blandt Indbyggerne i Smyrna, af hvem han havde faaet Borgerret, for at tröste ham havde sagt, at Romernes Borgerkrige stod for Dören, og at det derfor ikke vilde vare længe, förend alle landflygtige kunde vende tilbage, svarede Rutilius:

sagde, at der forestod Borgerkrige mellem Romerne

„Hvad ondt har jeg gjort dig, siden du ønsker mig en slettere Hjemkomst end Udgang? Jeg vil hellere, at Fædrelandet skal skamme sig over min Landflygtighed end sørge over min Hjemkomst." Hvad han havde sagt, stod han ved; thi da senere Lullas Søn gjorde det let for ham at vende tilbage til Fædrelandet, forblev han i Landflygtighed for ikke i noget at forsynde sig mod Loven.

rødme af Skam

Tavle 173. Version V. d. 10/10 19.

Klazomeneren Anaxagoras var fremragende ikke alene ved sin Slægts Navnkundighed og Rigdom, men ogsaa ved sin Sjælsstorhed. For helt at hengive sig til Sagttagelse af

Afstamning, Byrd.
sin fornemme Afstamn

Naturen, men dog særlig de himmelske Ting overlod han frivilligt hele sin Fædrenearv til sine Slægtninge, og ligegyldig overfor saavel et offentligt som et privat Anliggende søgte han til Athen, hvor alle Videnskaber er opfundne og har deres Sæde.

Undervist af ham i Videnskaben om de himmelske Ting følte Athenienernes Fører Perikles sig fri og overlegen, bragte en stolt og nedladende Udtrykkesmaade og hjalp mange fattige med sine Rigdomme. Det hændte dog, at han stærkt optaget af sine mange Anliggender syntes at forsømme Anaxagoras, hvorfor Oldingen kastede sig paa sit Leje med Hovedet tildyllet og besluttede at sulte sig ihjel. Da dette var blevet meldt

Perikles, ilede han strakes bestyrtet til og bad
vrigt med Taarer den bjggende om, at han
dog vilde leve og for ham bevare en paalidelig
og forstandig Raadgiver til at styre Staten.

Da fortaller man, skal Anaxagoras efter
at have taget Dækket fra Ansigtet have sagt:
„O Perikles, de gyder Olie i Lampen, som be-
høver Lampen."

Dernæst ærede Perikles altid med megen
Omsorg Anaxagoras, og da denne blev anklaget
for Ugudelighed og indstævnet for Retten, fordi
han kun syntes at anerkende een Gud, blev han
ved Perikles' Virksomhed ført bort fra Dom-
merne og slap uskadt ud af Byen.

d. 31/10 19.

Version VI. — Caes. b. civ. III, 102.

Caesar mente, at han med Tilsidesættelse af alt andet maatte forfölge Pompejus, til hvilke Egne han saa end trak sig tilbage paa Flugten, for at Pompejus ikke atter skulde kunne samle andre Tropper og genoptage Krigen, og saa store Dagsmarcher, som han kunde tilbagelægge med Rytteriet, rykkede han frem hver Dag og befalede een Legion at fölge efter i mindre Dagsmarcher.

Der var virkelig i Amphipolis udstedt en Bekendtgöreke i Pompejus' Navn, at alle yngre i denne Provins, Grækere og romereke Borgere, skulde komme sammen for at sværge Troskab.

aflægge Fanced.

Men om Pompejus havde udstedt dem for at bortlede Mistanken i den Hensigt at skjule Tanken

om en længere Flugt naa længe som muligt, eller for ved nye Udskrivninger at forsøge, hvis ingen fulgte i Hælene paa ham, at holde Macedonien; det kunde man ikke danne sig nogen Mening om.

eller om det virkelig var hans Henrigt.

Selv laa Pompejus een Nat for Anker, og efter fra Amphipolis at have kaldt sine Gæstevenner til sig og samlet Penge sammen til de nødvendige Udgifter rejste han efter at have erfaret Cæsars Anmarch bort fra dette Sted og kom [i Løbet af] faa Dage til Mytilen[ai]. Efter her i to Dage at være holdt tilbage af Uvejr kom han, efter at have faaet nogle andre hurtigt sejlende Skibe med, til Cilicien og dernæst til Cyprus.

Der erfarede han, at alle Indbyggerne i

Antiochia og de romerske Borgere, som drev Forretning der, i Fællesskab havde besat Borgen for at udelukke ham, og at der var sendt Bud til dem, som paa Flugten sagdes at have trukket sig tilbage til Nabostaterne, at de ikke skulde drage til Antiochia; hvis de gjorde det, vilde det være med stor Fare for at miste Livet.

Dette samme var hændt Lucius Lentulus, som Aaret før havde været Konsul, forhenværende Konsul Publius Lentulus og adskillige andre; thi da disse havde fulgt Pompejus paa Flugten og var kommet til Øen, blev de ikke indladt i Byen og Havnen; men efter at der var skikket Bud til dem, at de skulde drage bort fra disse Egne, havde de mod deres Vilje lettet Anker.

vilde følge

var blevet.

Og Rygtet om Cæsars Anmarch begyndte al=
lerede at naa til disse States.

Version VII. – Cæs. b. civ. III 103–104 ind. d. 7/11 19.

Da Pompejus havde erfaret dette, lod han Planen
om at drage til Syrien falde, tog Penge af Stats=
forpagterselskaber og Laante af visse Privatmænd,
lod en stor Mængde Kobber bringe om Bord i
Skibene til militær Brug, og efter at have ud=
rustet to Tusinde Mand, som han dels havde
udvalgt af Statsforpagterselskabernes Drifts=
mandskab og dels havde ladet Handelsmænd stil=
le, Folk, som enhver især af sit Mandskab
skønnede var egnede dertil, kom han til Pelusium.

Der opholdt sig tilfældigt Kong Ptole=

der endnu kun var et Barn.

mans, en ung Mand, der med store Troppemas-
ser førte Krig med sin Søster Kleopatra, som
han faa Maaneder før ved sine Slægtninges og
Venners Hjælp havde jaget ud af Kongeriget;
og Kleopatras Hær laa ikke ret langt fra hans
egen.

Til ham sendte Pompejus Bud med Bøn om, at
han i Medfør af Gæstevenskabet og Venskabet med
hans Fader maatte blive indladt i Alexandria og
i sin Ulykke maatte blive beskyttet ved hans Magt.
Men da de, som var udsendt af Pompejus, hav-
de forrettet deres Herres Udsendinge, begynd-
te de at tale friere med Kongens Soldater og at
opmuntre dem til at opfylde deres Pligt mod
Pompejus og ikke at se med Foragt paa hans

ulykkelige Skæbne. I dette Antal var der ad- i dennes Tal.
skillige af Pompejus' Soldater, som Gabinius
havde modtaget af dennes Hær i Syrien og
ført over til Alexandria, men som han, efter at
Krigen var endt, havde ladet blive tilbage hos
Ptolemæus, den unge Kongens Fader. Kongens Fader

Efter dengang at have erfaret dette sva- 104.
rede Kongens Venner, som paa Grund af dennes
unge Alder deltog i Rigets Forvaltning, dels
drevet af Frygt, som de senere erklærede, for at
Pompejus efter at have bearbejdet den kongelige
Hær skulde bemægtige sig Alexandria og Egypten,
dels af Foragt for hans ulykkelige Skæbne,
som der i Reglen i Ulykke opstaar Fjender af Ven-
ner, dem, som var adskildt af ham, aaben-

lyst velvilligt og opfordrede ham til at komme til Kongen; men selv sendte de efter en hemmeligt fattet Plan) Achilla, en af Kongens Høvedsmænd, en Mand af enestaaende Dristighed, samt Lucius Septimius, en Soldatertribun, ud for at dræbe Pompejus.

Achillas.

Da han af disse blev velvilligt tiltalt og lod sig lokke ved et vist Bekendtskab med Septimius, fordi denne i Forøvrigen havde beholdt en Officerspost hos ham, gik han om Bord i et lille Skib sammen med kun nogle faa af sine egne Folk; der bliver han dræbt af Achilla og Septimius. Lucius Lentulus bliver ligeledes grebet af Kongen og dræbt i Fængslet.

personligt

Achillas.

Version VIII. d. 28/11 19.

I Aaret 581 efter Roms Grundlæggelse blev der hos de statellatiske Ligurere [først Krig] ved Byen Carystus, hvortil en stor Hær af Ligurere havde begivet sig. Disse holdt sig først kort før Konsulen Marcus Popilius' Ankomst indenfor Murene; men dernæst, da de saa, at Romerne vilde angribe Byen, marcherede de frem foran Portene og opstillede [sin] Slagorden. Heller ikke Konsulen tøvede med at indlade sig i Kamp, da han netop som rimeligt var, da.. havde søgt at iværksætte den ved at true med Stormangreb. Der blev kæmpet i over tre Timer saaledes, at Haabet om Sejr ikke holdede til nogen af Parterne. Da nu Konsulen saa, at Ligurerne ikke paa noget Sted lod sig [bevæge] rokke, befaler

paa tre Steder.

han sine Ryttere at stige til Hest og i tre Dele paa een Gang at styrte ind paa Fjenderne med den størst mulige Voldsomhed. En stor Del af Rytterne trængte igennem Ligurernes Centrum og naaede frem, saa de faldt de kæmpende i Ryggen; derved blev Ligurerne grebne af Skræk og flygtede adsplittede til alle Kanter. Da Ligurerne efter denne Kamp paa Flugten var blevet samlet paa eet Sted og saa, at en langt større Del af deres Landsmænd var mistet end der var tilbage, overgav de sig, ganske vist uden at slutte nogen Overenskomst med Konsulen; de havde dog haabet, at Konsulen ikke vilde gaa voldsommere til Værks imod dem end de tidligere Hærførere. Men han berøvede alle deres Vaaben, ødelagde Byen, solgte dem selv og

da de L., som --

deres Ejendele og sendte Brev til Senatet med Meddelelse om, hvad han havde udrettet.

Da nu Prætoren Aulus Atilius havde oplæst dette i Senatsforsamlingen, forekom det Senatet grusomt, at Statellaterne, der var de eneste af Ligurernes Stamme, som ikke havde baaret Vaaben mod Romerne, og som ogsaa ved den Lejlighed, da de blev angrebet, men derimod ikke selv foraarsagede Krigen, havde givet sig Romerfolkets Troskab i Vold, var blevet mishandlet og tilintetgjort paa den allergrusomste Maade; saa mange Tusinde uskyldige Hoveder, som beraabte sig paa Romerfolkets Troskab, var traadt op som et frygteligt Eksempel til Advarsel imod, at nogen nogen Sinde senere skulde vove at overgive sig, og [at] [tjente]

Raadhuset

var rykket i Marken

alikens yderlig Grusomhed.

Mennesker.

var blevet solgt

splittede for alle Vinde Folk, der fordum var Ro=
for nogen Tid siden — merfolkets bitreste Fjender, men for nylig var under=
var det S-s Vilje, vedtog man, at--- — tvunget. Derfor besluttede Senatet, at Konsulen
Marcus Popilius efter at have givet Köbesummen
tilbage til Köberne skulde gengive Ligurerne selv
Friheden, og sörge for, at hvad han kunde faa
fat i af deres Egendele blev givet dem tilbage, [at] og=
[blev] — saa Vaabnene [skulde] givet tilbage; (og) at det alt
Konsulen maatte ikke-- — kunde ske saa snart som muligt, og at Konsulen ik=
ke vendte hjem fra Provinsen, förend han igen
havde fört Ligurerne, som havde overgivet sig, til de=
res Bopæl. [Der skulde] En glimrende Sejr skulde
blev berömmelig--- — vindes ved at besejre kæmpende, ikke ved at fare
voldsomt frem mod besejrede. Konsulen [havde] dog
Uböjelighed. — ikke den samme Dristighed, som han havde anvendt

hos Figurerne, [til] ikke at adlyde Senatet.

overfor d.

Orden

Version IX. d. 24/1 20.

Da Hero, som efter at have ordnet Forholdene godt overfor Carthaginienserne og Mamertinerne var blevet udraabt til Konge af Syracusanerne, havde besluttet at nedlægge en Guldkrone, som han havde lovet de udødelige Guder, i et vist Tempel, overdrog han en Smed at forfærdige den og tilvejede samme Mand en bestemt Vægt Guld.

efter sine Løfter overfor

Guldkrans.

Han bragte til den aftalte Tid Kongen sit haandsmedede Værk og syntes at have givet Kronen den rette Vægt. Men senere, da der blev gjort Anmeldelse om, at Smeden havde taget noget

Guld og blandet en lige saa stor Vægt Sølv i den-
ne Krone, bad Hiero, som var harmfuld over,
at han var blevet bedraget, og ikke kunde finde
paa, hvorledes han skulde opdage dette Tyveri,
en eller anden Archimedes om at udtænke en Plan til at opspo-
re denne Sag.

Da kom Archimedes, ivrigt sysselsat med
denne Overvejelse, tilfældigvis ind i sit Badevæ-
relse; og da han der steg ned i Badekarret, som
heraf var fuldt af Vand, lagde han Mærke til, at lige
saa meget af hans Legeme, der kom ned deri, lige
Da -- saa meget Vand løb der af det. Pludselig kom han
i Tanker om, at der ved denne Yagttagelse frem-
bød sig en Udvej for ham til at forklare Sagen;
og af Glæde herover skal han straks være oprin-

get op af Badekarret og nógen vare löbet hjem, idet han med höj Röst tilkendegav, at han havde fundet, hvad han sögte; man beretter nemlig, at han, mens han löb, atter og atter raabte paa Græsk: „Jeg har fundet det! – Jeg har fundet det!“

Men derpaa, efter at det første Skridt til Opfindelsen var gjort, lavede han to Klumper af den samme Vægt, hvoraf ogsaa Kronen var, den ene af rent Guld og den anden paa samme Maade af Sölv; dernæst fyldte han et stort Kar med Vand lige til Randen og nedsænkede deri Sölvklumpen, og saa stor en Mængde deraf, der blev sænket ned i Karret, lige saa meget Vand löb der ud.

Saaledes raabte han efter at have taget Klum- Derpaa –

pen op omhyggeligt med et Maalebæger det Vand,
saaledes at --- som var løbet ud, og holdte det tilbage, for at det
stedse Højde med paa samme Maade som før kunde naa Randen af
Karret. Da han saaledes havde fundet, hvor
stort et Maal Vand der svarede til en bestemt
Vægt Sølv, sænkede han ligeledes Guldklumpen
ned i det fulde Kar, og efter at have taget den
op og paa samme Maade maalt det Vand, som
den havde fortrængt, fandt han, at der ikke var
løbet saa meget af Vandet bort, men saa meget
mindre, som Guldklumpens Rumfang var mindre
end Sølvklumpens af samme Vægt.

Og begyndte Men derpaa, (efter) atter (at have) fyldt Karret
og sænket selve Kronen ned i Vandet, fandt han,
at der var løbet mere Vand bort, da Kronen

var sænket ned end da Guldklumpen af samme Vægt (var) det; og efter at han saaledes af det Vand, som yderligere var löbet bort ved Forsöget med Kronen end med Klumpen, havde anstillet sine Beregninger, opdagede han Blandingen af Sölv i Guldet og lagde Smedens Tyveri for Dagen.

og saaledes bevi- ste ho i ved at regne med det Overskud af Vand, som F. med Kr. havde givet i Forsøget til Kl.

Version X. d. 31/1 20

Efter at Cicero i [sin] förste Bog om Spaadomsgaven har gjort sin Broder Quintus til Forsvarer for Stoicernes Mening om denne Sag, skriver han i anden Bog, at han selv [med Hensyn] til det, som var blevet sagt, blandt andet (har svaret) fölgende: „Jeg for mit Vedkom-

Evnen til at se ind i Fremtiden. facere aliquem defendentem, lade en f.

mende mener, at Kendskab til det fremtidige

ikke engang vilde være

ikke er gavnligt for os. Thi (hvad vilde Livet

have haft

have været for Priamus), hvis han fra sin Ung-

Begivenheder

dom af havde vidst, hvilken Skæbne han skul-

opleve

de faa paa sine gamle Dage?

Lad os forlade Myterne; lad os se paa

noget

det, der ligger nærmere! Vi har samlet vor

De tre Maader, hvorpaa nogle af vort Folks navnkundigste Mænd har fundes Døden, har jeg sammenstillet

Stats berømmeligste Mænds tragiske Skæbner

skriftet

i (den Bog, som bærer Titlen) „Consolatio" (Trøst).

Sig mig nu altsaa

Og nu? For at forbigaa de tidligere, tror

du da, at det havde været gavnligt for Mar-

da han med sin overvattes store Magt og Rigdom ragede op iblandt vore første Mænd

cus Crassus dengang, da han stod paa sit

Højdepunkt med Hensyn til hans overmaade

store Magt og Rigdom, at vide, at han, efter

engang

at hans Søn Publius var dræbt og hans Hær

tilsindetgjort, skulde omkomme med Skam og
Vanære hinsides Euphrat? Og fremdeles,
i hvilke sjelelige Kvaler tror vi ikke[,] at
Cæsar vilde have tilbragt sit Liv, hvis han
havde formodet, at han i det Senat, som han
for Størstedelen selv havde valgt, i „Curia
Pompejana" foran selve Pompejus' Billed=
støtte i saa mange af sine Centurioners Paa=
syn, Folk af de fornemste Borgere, for
Størstedelen endog hedret af ham (i enhver
Henseende), at han der skulde ligge saaledes
myrdet, at ikke blot ingen af hans Venner,
men heller ikke nogen af hans Slaver nær=
mede sig ham Dig!

I hvert Fald er altsaa Uvidenhed om

forestaaende Ulykker mere gavnlig end Kend-
skab dertil. Thi det i alt Fald kan ingen-
lunde siges, end sige da af Stoikerne: „Crassus
vilde ikke være gaaet over Euphrat; Cæsar vil-
de ikke have optaget Borgerkrigen."
„De fik altsaa ikke et Endeligt, der var be-
stemt af Skæbnen. Men Stoikerne hævder, at
alt sker efter Skæbnens Bestemmelse. Det vil-
de derfor ikke have gavnet hine (noget) at for-
udse det fremtidige. Ja, de vilde endog have
tilintetgjort Nydelsen af deres tidligere Liv.
Thi hvad kunde være fornøjeligt for dem,
naar de tænkte paa deres Endeligt? Saaledes
maa hele deres Duelighed [styrte sammen], hvor-
dan saa end Stoikerne har udlagt det. Thi

den Indvending (i alt Fald) kan da umulig gøres

ell: kunde i saa Fald have ladet være

Det var da altsaa ikke et forudbestemt (skæbnebestemt) E., de

fik

paatog

slet

kunne

mistet al Glæde ved –

have været

glædeligt

maatte gaa med – i Tænkerne

falde til Jorden

Stoikernes Skarpsindighed

hvad de end griber til

hvis det, som skal ske, snart kan falde ud
paa denne Maade, snart paa hin, har Skab- Tilfældigheden
men overmaade meget at sige. V Nej, men V
hvis det er bestemt, hvad der skal ske som i hvert enkelt Til-
Følge af enhver Tildragelse til enhver given falde.
Tid, hvad hjælper mig da Sandsigerne,
maar de har sagt, at de sørgelige Begi- V siger
venheder varsler? – V

Version XI. Et adelt Eksempel paa Venskab. d. 7/2 20.

Eudamidas var en Korinthier, en hæderlig fremragende
Mand, som levede i den største Fattigdom sam- Der var ingang en –
men med sin gamle Moder og sin Datter, der sin allerede gifteferdig
allerede var moden til at blive gift; men han
havde lige fra Ungdommen af staaet i det inder-

ligste Venskabsforhold til to Mænd, som ud-
som besad store R. mærkede sig ved store Rigdomme, nml. Aretæus,
som ogsaa var en Korinthier, og Charixenus fra
Sicyon. Da denne Eudamidas døde, efterlod
han sig et Testamente, som utvivlsomt vil ny-
nes de fleste meget latterligt; og dog tvivler
vi ikke om, at gode Mænd, Folk, som vurderer
Venskab højt og kappes om første Pris heri,
vil dømme anderledes om denne Sag.

Der stod nemlig skrevet i dette Testamente:
„Til den ene af mine Venner, Aretæus, efter-
lader jeg min Moder at underholde og sørge
for i hendes Alderdom, men til den anden,
Charixenus, min Datter at bortgifte med den
størst mulige Medgift, han vil kunne give

af sin Formüe. Men hvis der imidlertid skül=
de hænde den ene af dem noget menneskeligt, eller den anden.
da skal den anden ogsaa have hans Part."

Da dette, efter at Testamentet var aabnet, -coordinanda-
var blevet læst, holdt de tilhørende, som gan- Tilhørerne. idet de --
ske vist kendte Eudamidas' Fattigdom, men
som ikke var uvidende om det Venskab, han var uvidende.
havde næret for disse Mænd, det for en Spøg, det hele.
og der var ingen, uden at han jo gik leende bort.

„Det er aabenbart en udmærket Arv", sagde de,
„som Aretæus og Charixenus, de lykkelige Mænd,
skal modtage, hvis de ellers vil betale Eudamidas' betaler Eudamidas Penge
Gæld og, mens de selv lever, vil faa den døde ~~en~~ faar
Mand til Arving."

Men da Arvingerne, hvem dette var blevet

efterladt, hörte det, kom de straks og erklærede, at de tiltraadte Arven ifølge Testamentet.

Men da handte det, at Charixenus døde, idet han kun overlevede Eudamidas i 5 Dage; da det var sket, underholdt Aristæus, den bedste af Arvingerne, efter ikke blot at have modtaget sin Del, men ogsaa den andens, baade Eudamidas' Moder og bortgiftede hans Datter.

Thi idet han af de 5 Talenter, han havde, gav sin egen Datter to og sin Vens Datter to i Medgift, fejrede han begges Bryllup paa samme Dag.

d. 14/2 20.

Version XII. – Liv. XXI. Cap. IX.

var blevet sendt

Medens dette foregik i Italien, blev Hannæus

Cornelius Scipio sendt til Spanien med en Flaade og en Hær, og da han var draget ud fra Roms Munding, [og] var sejlet uden om Pyrenæerne, landede han ved Emporia, landsatte Hæren der, og idet han begyndte fra Kæstanerne, lagde han hele Kysten med til Floden Ebro ind under Roms Herredømme, dels ved at forny Forbund, dels ved at stifte nye.

Dermed gjorde det Ry for Mildhed og Retfærdighed, som han havde vundet, sig gældende ikke blot hos Folkene, der boede ved Kysten, men ogsaa hos dem inde i Landet og hos Bjergboerne, ja endog hos [de] mere fjerntboende Folk; og man ogsaaede ikke blot Fred hos dem, men ogsaa Militærforbund, og der blev udskre-

vel nogle stærke Kohorter Hjælpetropper af
dem. Provinsen paa denne Side (Nord for) Ebro
var Hannos; han havde Hannibal efterladt for
at holde denne Egn besat. Derfor mente denne,
at han burde drage Romeren i Møde, forend
alt kunde blive bragt til at falde fra, og ryk-
kede ud af Lejren, der laa inden for Fjender-
nes Synsvidde, til Slag. Heller ikke Romeren
mente at burde opsætte Kampen, siden han jo
mentlig vidste, at han maatte kæmpe baade
med Hanno og Hasdrubal, og hellere vilde kæm-
pe med hver enkelt for sig end med dem begge
to paa een Gang. Og denne Kamp lovnede
ikke stor Anspændelse. Ikke Tusinde Fjender
blev dræbt, og to Tusinde blev fanget sammen

med Lejrens Besætning; thi baade blev Lejren erobret, og selve Hærföreren sammen med nogle Anförere [blev] fanget, og Tissis, en By i Nærheden af Lejren, blev indtaget. Men Byttet fra Byen var kun af ringe Værdi, nemlig [noget] udenlandske Bohave, og Godtköbssager.

Lejrene derimod, ikke blot den besejrede Hærs, men ogsaa den Hærs, som gjorde Krigstjeneste med Hannibal i Italien, berigede Soldaterne ved næsten alle Slags kostbare Ting, der var efterladt paa denne Side (Syd for) Pyrenæerne, for at de ikke ved deres Vægt skulde hindre dem, der bar dem.

Periodeinddelingen maa bevares

ogsaa.

Stormænd bliver

bestod af Ting af ringe Værdi.

barbariske Bohave og lidet værdifulde Slaver.

Lejren

tjente under

idet næsten alle Værdisager, ikke alene den Hærs, men ogsaa -- var efterladt

d. 6-3-20. Version XIII.

Aeschines, maaske den skarpsindigste og kloge-
ste af de Talere, som spillede en Rolle paa Athe-
niensernes Folkeforsamlinger, siger i den vold-
somme Tale, hvori han heftigt anklagede Timar-
chus for Utugtighed, at Lacedaimonierne hav-
de faaet et adelt og udmarket Raad af samme
Stats første Mand, som besad stor Dygtighed
og var höjt oppe i Alderen. Det lacedaimon-
ske Folk, siger han, overvejede engang deres Stats
hele Velfærd, hvad der vel var nyttigt og hæder-
ligt. Da rejser en Mand, der var berygtet for
sit tidligere umoralske Liv, men fremragende
i Veltalenhed, sig op for at sige sin Mening.
Det Raad, som han gav, gik alle ind paa, og

Lakedaimonierne
Lacedæmonierne

engang fik

vandt alm. Tilslutning

der skulde lige til at vedtages en Folkebeslut=
ning paa Grundlag af hans Anskuelse. Forslag

"Da var der en af den Klasse højtstaaende Mænd,
som Lacedaimonierne frygtede paa Grund af deres ærede
Alder og Værdighed i samme Grad som Dommer- idet de i dem saa
me og Ledere for den offentlige Orden, der Raadsherrer og Vejledere
oplivede og bevarede sprang op og sagde: „Lace- i en lidenskabelig op-
daimoniere, hvad Haab vil der være om, at hidset Sindstilstand
denne By og denne Stat længere kan bestaa vel
velbeholden og uovervindelig, hvis vi bruger vel længe
den Slags Mænd til Raadgivere? Hvis dette
Forslag er godt og hæderligt, da beder jeg jer
om, at vi ikke vil lade det blive vanæret ved Be=
smittelse af en i allerhøjeste Grad skændig Ejer=
harsmand."

Og da han havde sagt dette, udvalgte han en Mand, som udmaskede sig fremfor alle andre ved Brarhed og Retfærdighed, men som ikke

bad ham om..

var veltalende, og befalede ham med alles Samtykke at fremsætte netop den veltalende Mands Forslag med de Ord, han kunde finde, for at der kunde blive vedtaget en Folkebeslutning

Forslag

(som Følge af denne enes) Anskuelse, uden at den foregaaende Taler blev nævnet. Og det blev gjort saaledes, som den meget kloge gamle Mand havde tilraadet. Saaledes blev det gode Forslag staaende, medens den slette Ophavsmand blev fjernet.

bar men sig ogsaa at

blev afløst (af en anden)

Version XIV. Eksamensversion 1918. d. 10/4 20.

En Mand ved Navn Nicolaus, som var født
i Byen Catania paa Sicilien af fattige Forældre, i et fattigt Hjem
og som fra Naturens Haand var som skabt til at
svømme, havde ved daglig Øvelse af denne Kunst i
saa vidt, at han langt overgik alle Mennesker
paa den Tid og paa en vis Maade synes at have
hjemme i Vandet. Thi med saa stor Dristighed
dykkede han ned i Havets Dyb, og med saa stor
Lethed og Hurtighed svømmede han under tillige
Vandet, som om han havde gaataget sig en antaget
Fisks Væsen. Og da han udelukkende søgte særlig
sit Underhold ved at fiske og ved at opsøge
Østers og Koraller, havde han efterhaanden
vænnet sig saaledes til Vandet, at han i

höjeste Grad fölte Lede ved at opholde sig paa Landjorden. Overhovedet var han ikke utilfreds med nogen Beskæftigelse til Sös, endsige da nægtede han at paatage sig den, naar der blev lovet Belönning; og [derfor,] hvad enten der skulde sendes et Brev fra Havn til Havn eller fra Fastlandet til (de) nærliggende Øer, eller der skulde bringes noget Budskab til et forbisejlende Skib, (saa) var Nicolaus altid ved Haanden og udförte alle Ærinder omhyggeligt og punktligt.

Dette Liv förte han (nu), indtil han omkom ved et Ulykkestilfælde. Da nemlig Fridericus, den neapolitanske Konge, vilde forsöge, hvad Manden kunde udrette (ved sin

et Menneske

Svømmekunst, opfordrede han denne Nico=
laus til at styrte sig i det sicilianske Stræde Messinastrædet
nærved den frygtelige Malstrøm, som bærer
Navnet Charybdis. Dette vægrede denne, Manden
som ikke var uvidende om, hvor stor en Fare
han derved [vilde] underkaste sig, sig først
ved at gjøre; men da Kongen havde kastet en kastede
Guldpokal i Havet og lovet, at han, hvis han lovede
bragte den tilbage, vilde give ham den som
Belønning, styrtede Manden sig, drevet af
Begærlighed efter Guldet, sig i Svælget. Men
efter tre Kvarters Forløb dukkede han frelst i god Behold
op af Vandet igen med Pokalen, hvorpaa han
fortalte Kongen, hvorledes dette Svælg af Na=
turen var beskaffende, og hvor frygtelige gruelige, fæle

Da nu-- Havnhyrer han havde set i Dybet. Men da Kongen havde hört dette, roste han ham meget, fordi han vel havde overstaaet saa store Anstrengelser og Farer; men da han önskede at faa [vide] endnu mere at vide om Stedets Natur, opfordrede han Nicolaus til for anden Gang at gaa stige ned i Dybet. Og [Men] da denne vægrede sig endnu mere end tidligere, kastede han en noke en anden Guldpokal i Malströmmen, og for yderligere at anspore den tövende dykker lovede han ham ogsaa en Pung fuld af Guld, hvis han bragte Pokalen tilbage. Ved denne Belönning opnaaedes, at han med Fare for sit Liv for anden Gang dykkede ned i Svælget; men han kom vendte aldrig op igen tilbage, og ikke engang Liget af den döde

Kongen

Guldstykker

blev fundet, skónt der blev ledt omhygge-
ligt efter det.

hvor-end--

Latinske Version.

Otto Larsen.

III. G. k-s.

11/10 04.

Eksamensversion 1918. d. 24/3 20.

Der findes mange, som sætter Ild paa Byer, der i adskillige Aarhundreder har været sikre og uindtagelige, og som med Krigsmaskiner omstyrter Mure, der er opført til en uhyre Højde. Der er mange, som driver [de] flygtende Fjenders Kolonner foran sig og kommer til Oceanets Bred gennemvædede af Folkenes Blod. Men ogsaa disse har kun besejret Fjenden saaledes, at de først selv er blevet besejret af deres egen Begærlighed; ingen har holdt Stand imod hine, naar de rykkede frem; men de havde heller ikke selv holdt Stand mod Begærlighed og Grusomhed.

Sværme, Skarer

Blod af Alverdens Folk.

Ærgærrigheden

Der er ingen Grund til at misunde dem, som Folket kalder store og lykkelige; der er in-

den store Masse

gen Grund til at tro, at nogen bliver lykkelig
ved andres Ulykke. Ulykkelig Alexander, hvem
Galskaben efter at hærge fremmede Lande drev
og sendte til ukendte Egne! Eller tror du, at
den Mand han har været ved sine fulde fem, som først
at bringe Ulykker over G. begynder med Grækenlands Nederlag, hvor han
selv er opdraget? som beröver [et]hvert Folk,
hvad der er det kærest? som befaler Lacedæmon
at trælle, Athen at tie? Ikke tilfreds med
saa mange Staters Undertrykkelse, som hans
Fader Philip havde besejret enten ved Vaaben-
omstyrter magt eller ved Penge, bringer han nogle til at
falde her og andre der og gaar frem med Vaaben-
magt over hele Verden; og [ikke nogetsteds gör
hans Grusomhed udmattet Holdt, ganske ligesom

glubende
vilde Dyr, som bider mere, end Sulten driver dem til.

Det var heller ikke Tapperhed eller Forning, der drev Gnæus Pompejus til at føre Krige ude og hjemme, men en usund Lyst til falsk Storhed og en uendelig Attraa efter at vokse, skønt det kun var i sine egne Øjne, han ikke syntes stor nok. Hvad var det, der drev Gaius Cæsar til Kampe, der var lige skæbnesvangre for ham selv og Staten? Mon (det) ikke (var) begærlig Attraa efter at rage op over andre? Han kunde ikke taale en eneste foran sig, skønt Staten over sig taalte baade ham og Pompejus.

Og maa jeg spørge? Tror du, at Gaius Ma-

kræver

Dyd.

Heller i Gn. Pompejus til skyndet af — til —, men af

vanvittig

stige højere og højere

ærgerrig

Fristaten
Republikken

nedhuggede

trodsede

paa Dydens Tilsk.

Hærene Ærgærrighed.

rius, da han besejrede Teutonerne og Cimbrerne, og da han fulgte efter Jugurtha igennem Afrikas Ørkener, [at han da] søgte saa mange Farer ved Tilskyndelse fra sin Tapperhed? Nej, Marius førte Hæren; men (det var) Begærlighed (, der drev) Marius.

2

Latinsk Stilebog.

Otto Larsen

III. G. k-s.

Den udskrevne Bog at aflevere

Version XI. – Livius XXII, 31, 1–7 incl. d. 2/4 19.

Medens dette foregik i Italien, satte Konsulen Gnæus Servilius Geminus [over til Africa] med en Flaade paa 120 Skibe efter at være sejlet omkring til Sardiniens og Corsicas Kyster og efter at have modtaget Gidsler fra begge Sider, og, förend han gjorde Landgang paa Fastlandet, nærmede han sig efter at have hærget Øen Menix og modtaget 10 Talenter [i] Sölv fra Indbyggerne paa Cercina, for at ikke ogsaa deres aabne Land skulde blive afbrændt og hærget, til Africas Kyster og landsatte Trapperne.

Soldaterne blev dernæst fört ind for at plyndre det aabne Land og Söfolkene sat i Land; men da de hærgede paa Øerne, ret som om disse manglede Indbyggere, blev de derfor i deres Ubesindighed lokket i Baghold,

sejlede – og modtog, hvorpaa han satte – og efter, förend –, at – og modtaget – – löb han ind til – og – –

Derpaa blev Soldaterne og Söfolkene fört ud for at hærge det aabne Land i lige saa oplöst Tilstand (effusi), som om det var paa Øer, der manglede Indb., de sigte Bytte.

Da de altsaa efter ubesindighed at have ladet sig lokke i Baghold enkeltvis omstrøjfende (palantes) af talr. Fj. og ukendte, som de var med Egnen, omringedes af de stedkendte, blev de – – –

idet de var spredte, af de talrige Fjender, og da de, idet de ikke kendte Egnen, blev omringet af dem, der var stedkendte, blev de med stort Nederlag og i skændig Flugt drevet tilbage til Skibene.

Henimod 1000 Mand mistedes sammen med Kvæstoren Tiberius Sempronius Blæsus. Efter frygtsomt at være löbet ud fra Kysterne, som var fulde af Fjender, holdt Flaaden Kursen til Sicilien, og ved Lilybæum blev den overdraget til Prætoren Titus Otacilius for at föres tilbage til Rom af hans Legat Publius Cincius. Selv satte han efter til Fods at være vandret gennem Sicilien over Messinastrædet til Italien, tilkaldt, baade han selv og hans Kollega Marcus Atilius, ved et Brev fra Quintus Fabius, at de skulde overtage Hærene efter ham, da hans halvaarlige Hærförermyndighed allerede

i Huj og Hast.

til Lands

for at...

næsten var udløben.

udskr. Hilebog

Version XII. – Liv. XXIII. 20, 4-10 incl. d. 30/4 19.

Paa samme Tid blev Petelinerne, (der var) de eneste af Bruttierne, som var forblevet i venskabeligt Forhold til Rom, angrebet ikke alene af Carthaginienserne, som var Herrer i Landet, men ogsaa af de øvrige Bruttiere, fordi de ikke havde gjort fælles Sag med dem. ab se = ab sñis.

Men da Petelinerne ikke kunde modstaa disse Farer, skikkede de Udsendinge til Rom for at bede om Hjælp. Undsætning.

Og deres Bønner og Taarer — (thi) da de fik Befaling til at klare sig selv, udbrød de i jamrende Klageraab i Senatets Forhal — vakte stor Medlidenhed hos Senatet og hos Folket. Og efter at Sagen endnu en Gang var blevet forelagt Senatet af

Prætoren Marcus Æmilius, maatte det, efter at have gjort et Overslag over alle Rigets Stridskræfter, ind-

jam, længere.

rómme, at de ingen Hjælp kunde yde til fjerne Forbundsfæller, og befalede dem, at de skulde vende hjem og med fuldkommen Tillid til det sidste sórge for sig selv i det óvrige, saaledes som Øjeblikkets Forhold medförte det. Efter at dette Udfald af Sendefærden var blevet meldt Petelinerne, greb pludselig saa stor Sorg og Skræk deres Raad, at nogle raadede til at flygte bort, hvorhen enhver kunde, og at forlade Byen, mens andre raadede til, eftersom de var ladte i Stikken af deres gamle Forbundsfæller, at forbinde sig med de óvrige Bruttiere og gennem dem overgive sig til Hannibal. Den Del fik dog Overhaand, som mente, at man intet skulde gø

og, idet de bevarede deres Troskab til det sidste, maatte skótte sig selv for Fremtiden.

re i Hast eller ubesindigt, men paany holde Raad-
slagning. Efter at Sagen den næste Dag var forelagt
under mindre Forvirring, satte Optimaterne igen-
nem, at man, efter at alt var bragt sammen fra det
aabne Land, skulde befæste Byen og Murene. Skulde sette Vag og Mure i Forsvarstand.

Version XIII. — Liv. XXIII, 30, 1–12 incl. d. 15/5 19.

Medens dette foregik i Spanien, blev Petelia i Bruttier-
nes Land nogle Maaneder efter, at den var begyndt at
blive angrebet, indtaget af Himilco, Hannibals General.
Den Sejr kostede Pønerne meget Blod og mange Saar,
og nøde saa meget Sult som al Fjendevold tvang de
belejrede til Overgivelse. Efter at nemlig alt, hvad
de havde at spise af Brødkorn og al Slags Dyrekjød,

og ogsaa hvad man ikke var vant til.

som man var vant til og havde vænnet sig til, var sluppet op, opholdt de til sidst Livet ved at spise Skind, Græs, Rödder, ung Bark og afplukkede Blade, og de blev ikke tvunget til Overgivelse, förend de ikke længere havde Kræfter til at staa paa Murene og til at bære Vaaben. Efter at Póneren havde faaet Petelia i sin Magt, fórer han sine Tropper over til Consentia, som han, da den blev forsvaret mindre hæardnakket, efter faa Dages Forlób tvang til Overgivelse.

Poenus s: Himilco.

Omtrent samtidig hermed belejrede ogsaa Bruttiernes Hær Croton, en græsk By, der engang var anselig i Vaabenmagt og Folketal, men som allerede var i den Grad svækket ved mange, store Nederlag, at der kun var næppe 2000 Indbyggere tilbage i alle Aldre.

tum, dengang, nu jam, til sidst

Derfor bemægtigede Fjenderne sig let selve Byen, der var blottet for Forsvarere; kun Borgen holdt sig, hvorhen nogle under Forvirringen, da Byen blev taget, flygtede midt fra Blodbadet. Og Indbyggerne i Locris faldt fra og gik over til Bruttierne og Pönerne, efter at Folket var ladt i Stikken af dets Ledere.

Ogsaa –

forraadte – af Stormandspartiet.

Indbyggerne i Regium var de eneste i den Egn, der bevarede deres Troskab overfor Romerne, og som var deres egne Herrer til det sidste. Ogsaa til Sicilien naaede det samme Omslag i Sindelaget, og ikke engang hele Hieros Hus afholdt sig fra Frafaldet; thi Gelo, den ældste af hans Börn, faldt af Foragt, dels for Faderens Alderdom og dels efter Nederlaget ved Cannæ for Forbundet med Rom fra og gik over til Pönerne, og han vilde have fremkaldt en Omvæltning

helt

paa Sicilien, hvis ikke en saa beløjlig Død, at den

kastede et Stank af Mistanke paa Faderen.— ogsaa beskæmmede Faderen med Mistanke, havde bort=

revet ham, mens han var i Færd med at bevæbne

Folket og oplidse Forbundsfællerne.

d. 21/5 19. Version XIV.— Favole 229 til p. 145 l. 5 ab i

Saa snart Krósus hórte, at Solon, som han havde

i Sardes. kaldt til Sardes til sig, nærmede sig, pyntede han

sit Legeme saa pragtfuldt, som han kunde, og i=

fórte sig en Klædning, der ikke blot var iöjnefal=

dende ved spraglede Farver, men som ogsaa straa=

lede af Guld og Ædelstene, for at stikke den frem=

mede i Øjnene og lade ham faa nogen Beundring

non modo, ikke blot.— for sig. Men ved dette Syn syntes Solon ingenlunde

— ligesom han ikke..... at lade sig bevæge, og han oplod ikke sin Mund fo

at lykónske Kongen, som denne havde ventet;
men han viste endogsaa tilstrækkeligt, at han
foragtede den Slags Narrestreger, og at han reg-
nede sligt for Tegn paa en indskrænket og tarve-
lig Tænkemaade.

Derfor befalede Krósus, at man skulde aabne
alle Skatkamrene med hans Rigdomme for ham, og Penge.
[at] hele hans kongelige Pragt og Bohave [skulde]
[udfoldes] for hans Øjne. Da nu Solon efter at
have taget det altsammen i Øjesyn blev fórt
tilbage til Kongen, spurgte denne ham, om han
havde set noget lykkeligere Menneske end ham i
Verden. Han nævnede da sin Landsmand Tellus, Ille s: Solon.
en brav Mand, som, [da] han ikke manglede no-
gen Fornódenhed for at opholde Livet, ærefuldt

i en usædvanlig tapper Kamp havde [illegible] pugnando, abl. modalis = pugnans.

havde ofret sit Liv i Kampen for Fædrelandet, idet han efterlod [sine] Børn vel uddannede og agtbare. [Men da] forekom Solon Krösus at være [plump] og afsindig, fordi han ikke vurderede de Rigdomme [ved] Guld eller Sölv og foretrak en Privatmands Liv og Haar for saa stor en Rigdom og [saa stor en] Magt.

Han spurgte ham da paa ny, om han nest efter denne Tellus kendte nogen anden, der var lykkeligere end han. „Ja sandelig," svarede Solon, „Cleobis og Biton var lykkeligere, de [som] udmærkede sig ved [et] broderligt Venskab indbyrdes og en enestaaende Kærlighed til deres Moder; thi da Oxerne, som skulde trække deres Moder til Junos Tempel, udeblev for længe, spandte

selv.

--, og som, da O. udeblev --, havde spandt ---

de sig selv under Vognens Aag, og, efter oven paa Ofringen at have deltaget i Festmaaltidet, rejste de sig ikke den næste Dag, men uden nogen Smerte havde [de] ombyttet Livet med Døden.

Version XV. – Favole 229 ud og 230 til L. 13. d. 31/5 19.

„Men hvad saa os?" sagde Krösus nu opflammet af Vrede. „Regner du da ikke os for noget blandt de lykkelige?" Da svarede Solon, idet han hverken kunde bekvemme sig til at smigre ham eller önskede at göre ham mere vred: „Vi Grækere, du Lydernes Konge, vi mener, idet vi ser, hvor mange forskellige Hændelser Menneskenes Liv er udsat for, at det ikke er nogen tilladt at nære store Tanker paa Grund af öjeblikkelige Goder, og vi beundrer

ikke Heldet, som er underkastet Tidens Omskif=
[telighed] telser; men vi siger, at den alene er
lykkelig, hvem Guderne har tilladt at fuldende
Livet lykkeligt. Thi saa længe et Menneske
lever [er han] stadig udsat for at rammes af Til=
fældigher, [og derfor] er hans Lyksalighed lige saa
uvis og tvivlsom som Sejren og Prisen for Solda=
ten, der kæmper i Slaget." Efter at have sagt
dette gik Solon bort fra Kongen, der var blevet
mere fortórnet end befriet for sin Fejl.

230. Ada, Kong Maüsolus af Kariens Söster,
som havde faaet sit fædrene Kongedómme skæn=
ket af Alexander, lod med megen Omhu Retter
af udsögt Delikatesse og forskellige Desserter
tilberede, som hün tillige med selve Kokkene og

Omslag
Cancedo alieni, ut ---
adhuc, endnu
Tilfældighedens Pile
Sejrskransen
sapor. Smag.

Mundgodtmagerne sendte Kongen som Gave, idet
hun mente at ville kunne vise Kongen den Tak-
nemmelighed, som han ærligt fortjente, hvis hun
gav ham Lejlighed til, naar han var træt af
Vaabenövelser, at vederkvæge sig ved den asiati-
ske Overdaadigheds udsögte Nydelser. Men han
forsmaaede den Slags Gaver, men takkede dog
venligt for Dronningens Velvilje mod ham og
sagde, at Kokke var det iövrigt ikke fornödent
at sende til ham, da han havde to langt bedre,
som han fordum havde (modtaget) af sin Lærer
Leonidas, nemlig en Morgentur (til Frokost) og
en tarvelig Frokost til Middag.

bene de me merem: m
Velgörer

anstrængende Vaabe
fæ

og ganske vist sag
han höfligt Tak --
men tilföjede, at Ko
.....
havde -- været

en Vandring för Dagen
Frembrud.

5

Ordenskarakter

III. G.

d. 29/8 19.

Version I.

Der var en Kvinde fra Larinum ved Navn D. — i to Ægteskaber

Dinæa var en Larinaterinde, som med to Mænd havde tre Sønner, Marcus Aurius, Numerius Aurius og Gnæus Aurius, (og) samt en Datter (ved Navn) Magia, som ægtede Eppianicus. [Den ganske unge] Marcus Aurius, (som) der blev (fanget) tagen til Fange i den italiske Krig ved Asculum, faldt i Hænderne paa Senatoren Quintus Sergius og var hos ham i Slavefangsel. Numerius Aurius (derimod) døde nogle Aar efter og ligeledes Magia, som efterlod sig en Søn; (endelig) til sidst døde Gnæus Magius, som var den eneste, der var tilbage af Dinæas Sønner; han gjorde sin Søsters og Eppianicus' Søn til sin Arving og befalede ham at dele med hans Moder Dinæa.

1. ganske ung

og blev af ham holdt i S.

En. Magii

Imidlertid kom der et paalideligt Bud til Dinæa,

som meddelte hende, at hendes Søn Marcus Aurius var i Live og levede i Trældom i Ager Gallicus. Da Haabet om at genvinde hendes eneste Søn blev stillet Kvinden, som havde mistet alle sine Børn, i Udsigt, sammenkaldte hun alle sine egne Slægtninge og sin Søns Venner og Frænder og bad dem grædende, at de vilde opspore Ynglingen og skaffe hende den Søn igen, som Skæbnen havde villet skulde blive alene tilbage af de tre. Da hun havde begyndt at iværksætte dette, blev hun angrebet af en Sygdom; derfor gjorde hun sit Testamente saaledes, at hun testamenterede hin Søn 400 Tusinde Sestertier, men gjorde sit Barnebarn, Oppianicus' Søn, til sin Hovedarving; og faa Dage efter døde hun. Dog drog hine Slægtninge, saaledes som de havde foresat sig,

som skulde melde ...

at faa een Søn tilbage

einsmodi, af den Art; saadan; som lød saaledes; af det Indhold

mens Dinæa levede, nu, efter at hun var død, sammen med det omtalte Bud til Ager Gallicus.

Imidlertid bestak først Eppianicus ved Hjælp af en vis Gallicaner, en Husven af ham, hint Bud med Penge; men dernæst lod han ved en ikke ret stor Pengeopofrelse selve Marcus Aurius rydde af Vejen og dræbe. Men de, som var draget ud for at opspore og befri Aurius, sender Brev til Larinum til Aurius' og deres egne Frænder om, at Efterforskningen var vanskelig for dem, fordi de indsaa, at Budet var bestukket af Eppianicus. Dette Brev oplæser Aulus Aurius, en brav Mand, en ædel Personlighed og Slægtning af den unge Aurius, offentligt paa Torvet for mange Tilhørere, skønt Eppianicus var til Stede, og med høj og klar Røst

hvad der ikke kostede ham ret meget.

til A. og .. i Larinum

gav

domi nobilis, fornem hjemme; som tilhørte en fornem Familie i Byen.

idet O. var .. ell. og i Nærværelse af O.

bevidner han, at han selv vil anklage Oppianicus, erklærer.
hvis han erfarede, at Cluvius var dræbt.

Version II. — Liv. XXII 32,4 – 33,6 incl. d. 6/9 19.

Da Krigen var standset ved Ceremonium,
idet Vinteren allerede lagde Hindringer i Vejen, kom kom der Uds. fra N.
Neapolitanerne Udsendinge til Rom. Disse bragte lod bringe
40 Guldofferskaale af stor Vægt ind i Senatet S.s Forsamlingssal.
og holdt en Tale af følgende Indhold: De vidste,
at Romerfolkets Statskammer var ved at blive
udtømt af Krigen, og da den førtes lige saa vel til
Forsvar for Byerne og Forbundsfællernes Marker F.s Byer og Marker
som for Italiens Hovedstad og Borg, Byen Rom, og
for Herredømmet, (saa) mente Neapolitanerne, at det havde fundet –
var rimeligt, at de hjalp Romerfolket med det Guld,

som var blevet efterladt dem af deres Forfædre ikkee blot til Udsmykning af Templerne, men ogsaa til Reservebeholdning; hvis de troede, at der var nogen Hjælp i deres Vaaben, saa vilde de have tilbudt den med samme Hengivenhed. Det romerske Senat og Folk vilde bevise dem en Tjeneste, hvis de vilde regne alle Neapolitanernes Sager for deres egne og holde dem for værdige til med velvilligt Sind at modtage Gaven, som var større og mere anselig end Pengeværdi, af dem, som gerne gav den. Udsendingene modtog Takkeigelser for deres Velvillie og deres Omsorg; den Offerskaal, som vejede mindst, blev modtaget.

XXXIII. I de samme Dage blev en carthaginiensisk Spion, som i to Aar var forblevet ubemærket, grebet i Rom og sendt bort efter at have faaet Hænderne hugget af,

og 25 Slaver korsfæstede, fordi de havde sammensvoret
sig paa Marsmarken; Angiveren fik Friheden og
20 Tusinde fuldvægtige Kobbermønter. Der blev skik-
ket Udsendinge baade til Kong Philippus af Mace-
donien for at forlange Demetrius fra Pharus, som be-
sejret i Krigen, var flygtet til ham, udleveret, og
andre til Kigurerne for at gaa i Pagt med dem, fordi
de havde hjulpet Poneren med Midler og Hjælpetropper,
og for samtidig paa samt Hold at undersøge, hvad der
foregik hos Boierne og Insubrerne. Ogsaa til Kong
Pineus i Illyrien blev der skikket Udsendinge for at
opkræve Skatten, som var forfalden, eller, hvis han
ønskede Fristen forlænget, da at modtage Gidsler.

Saa lidet glemte Romerne nogensteds at tænke paa
nogen Landes Anliggender, ikke engang fjerntliggende.

paa Halsen

skønt en stor Krig var lige over Hovedet paa dem.

d. 13/9 19.

Version III. - Liv. XXII 37.

I de samme Dage kom en Flaade fra Hiero til Ostia med en stor Forsyning Korn. Nogle Udsendinge, der blev ført ind i Senatet meddelte, at Kong Hiero, efter at Rygtet om Konsulen Gajus Flaminius' og Hæ= rens Nedsabling havde naaet ham, tog sig det i den Grad nær, at han ikke kunde være bleven mere bevæget ved en Ulykke, der ramte ham selv personlig eller hans Rige. Derfor havde han dog, skønt han godt vidste, at Romer= folkets Storhed næsten var mere beundringsværdig i Modgang end i Medgang, sendt alt det, hvormed kriigs= førende Magter pleje at hjælpes af gode og trofaste

bragte det Budskab

Flaminius

plejede

Forbundsfolkes, og han bad indtrængende Senatet om, at det ikke vilde nægte at modtage det.

Han lod nu først af alt som et Varsel bringe en gylden Statue af Sejrsgudinden paa 220 Pund. De skulde modtage den og beholde den og have den til evig Ære og Eje. De havde endnu hidført 300 Tusinde Skæppes Hvede og 200 Tusinde Skæppes Byg, for at de ikke skulde mangle Proviant, og hvad der dernæst var Brug for, vilde de føre derhen, hvor Romerne befalede det. Hvad svært Fodfolk og Rytteri angik, vidste de, at Romerfolket kun brugte Folk fra Rom og Latinerforbundet; men af det bevæbnede havde de ogsaa set fremmede Hjælpetropper i den romerske Hær. Derfor havde de sendt 1000 Bueskytter og Slyngekastere, en Styrke, der var vel egnet

mod de baliariske Slyngekastere og de maurisk Spyd-
kastere og andre Folkeslag, der kæmpede med Kaste-
vaaben. Til disse Gaver knyttede de ogsaa det
Raad, at Prætoren, hvem Sicilien var tilfaldet som
Virkelighed, skulde sætte over til Africa, for at
Fjenderne baade kunde have Krigen i deres eget
Land, og for at der kunde gives dem mindre Spil-
lerum til at sende Hannibal Hjælpetropper.

Af Senatet blev der svaret Kongens Udsendinge, at
Hiero var en brav Mand og en udmærket Forbunds-
falle, at han uafbrudt fra det Øjeblik, da han var
kommet til at staa i Venskabsforhold til Romerfol-
ket, trofast havde gjort sin Pligt, og at han til
enhver Tid og paa et hvert Sted gavmild havde staaet
Romernes Sag bi. Og det maatte i samme Grad være

Romerfolket kært. Det Guld, som var bragt af visse Stater, havde Romerfolket med al Anerkendelse af den gode Mening ikke modtaget; men Statuen af Sejrsgudinden og Varslet vilde de modtage, og som Sæde for Gudinden give og indvi Capitolium, den store og magtige Juppiters Tempel.

Naar hendes hellige Billede havde faaet Plads paa hin Romerstadens Borg, vilde hun være Romerfolket [bevaagen og naadig,] paalidelig og uforanderlig. Slyngekasterne, Bueskytterne og Kornet blev overdraget Konsulerne. Til en Flaade paa henved + Skibe, som laa ved Sicilien under Proprætoren Titus Otacilius, blev der føjet 25 femradaarede Skibe, og han fik Tilladelse til, hvis han mente, det var til Statens Bedste, at sætte over til Africa.

andre

og de gav höjtidelighet d. G. Plads i C.

med hendes Innetyhler og Naader

en fast og stöt Beskytterinder

Af femradaarede Skibe blev der til —

det blev stillet ham frit for, at han var